

David K. Bernard

AZ ÚJJÁSZÜLETÉS

„Víztől és Lélektől” János 3,5

Édesanyámnak és Édesapámnak,

Akik megtanítottak Isten Igéjének szeretetére, elültették bennem a vágyat a kiválóság iránt, megtanítottak a nyomtatott betű hatalmának tiszteletére és annak felelősségére, hogy az egészséges tanítást megismerje a szükségben szenvedő világ; mindenek előtt pedig élő példát mutattak számomra az igazi kereszténységről.

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Az apostoli mozgalomnak napjainkban nagy szüksége van olyan könyvekre, amelyek átfogóan tartalmazzák a fontos tanítási területeket. A szerző reméli, hogy az *Újjászületés* segítségül szolgál majd e szükség betöltésében, ami az üdvösségről szóló tanítást illeti. Ez a könyv nem foglalja magában az összes üdvösséggel kapcsolatos fogalmat, hanem rámutat az üdvösség egy tényezőjére: a megtérés, vagy megújulás élményére. A *Pünkösdi Teológiai Sorozat* második kötetét tartja kezében az olvasó. Az első kötetet, az *Egyetlen Istent* 1983-ban publikálták, a harmadik kötetet pedig, *A szentség kutatását* 1981-ben.

Az *újjászületés* megkísérli bemutatni a bibliai igazságokat közérthető, mégis tudományos módon, nem felekezeti dogma, hanem magának a Bibliának szempontjából. Számos bibliai utalást tartalmaz, amelyeket az olvasó ugyancsak kikereshet, és levonhatja saját következtetéseit. Ha imádságos szívvel, és az igazság utáni őszinte kereséssel, tanulásvágygal közelíti meg a tárgyat (nem pedig előítélettel, vagy akár hiszékeny, könnyen félrevezethető hozzáállással), Isten meg fogja világosítani számára az Ő Igéjének igazságát az üdvösség tekintetében.

Valamennyi bibliai idézet a Károli fordításból való, hacsak másképpen nem jelezzük. Ha nincs külön megjelölve más forrás, a görög szavak meghatározását *Strong Konkordanciájából* (*Strong's Exhaustive Concordance*) vettük.

Szeretném kifejezni hálás köszönetemet édesanyámnak, Loretta A. Bernardnak, aki számos javaslattal segítette e könyv megírását, különösen a 3. 5. és a 6. fejezeteknél. Ugyancsak köszönetemet fejezem ki édesapámnak, Elton D. Bernardnak buzdításáért, amellyel arra sarkallt, hogy e munkában kitartsak, és feleségemnek, aki mindvégig bátorított és támogatott.

E könyv célja nem az, hogy ítéletet mondjon azokról, akik nem értenek egyet tanításaival, vagy nem tapasztalták meg azokat a dolgokat, melyekről beszél, hanem sokkal inkább azért íródott, hogy bátorítson az üdvösség teljességének elfogadásában, amelyet Isten készített el Jézus Krisztusban.

1.

EGY ŐSZINTE KÉRDÉS

„Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak” (Ap Csel 2,37).

„Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek?” (Ap csel 16,30).

Minden ember vétkezett és szüksége van az üdvösségre. A századok során sokan felismerték ezt a tényt és feltették a kérdést: „Hogyan juthatok üdvösségre?” A kereszténység azt hirdeti, hogy Isten Jézus Krisztus által szerzett megváltást. Ám a kérdés továbbra is fennáll: „Hogyan juthatok üdvösségre, amelyet Jézus Krisztus kínál fel?”

Hiszünk abban, hogy a Biblia megadja a választ erre az egyszerű, mégis életbevágó kérdésre. E könyv célja az, hogy megtaláljuk a bibliai választ az imént feltett kérdésre, és megtárgyaljuk azokat a témaköröket, amelyek ehhez a tárgyhoz kapcsolódnak. Megpróbáltuk félretenni az emberi tanításokat, az emberi elme szülte meghatározásokat és csak arra összpontosítani, mit tanít a Biblia önmagában.

Az üdvösség egyetemes szükségessége

A Biblia nyomatékosan kijelenti, hogy minden ember bűnös. „Ki mondhatná azt: megtisztítottam szívemet, tiszta vagyok az én bűnömtől?” (Péld 20,9). „És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan ruha minden mi igazságaink, és elhervadáink, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket!” (Ézs 64,5). „...mert nincsen ember, aki ne vétkeznék” (I Kir 8,46; II Krón 6,36),

A Rómabeliekhez írott levél megerősíti, hogy mind a zsidók, mind a pogányok ítélet alatt vannak Isten előtt. Azok, akik nem ismerik Mózes törvényét, lelkiismeretük által ítéltetnek meg, azok pedig, akik ismerik Mózes törvényét, a törvény által (Róma 2,12-16). Röviden, az egész emberiség bűn alatt van (Róma 3,9). „...nincsen csak egy igaz is” (Róma 3,10; Lásd Zsolt 14,1-3). Az egész világ bűnös Isten előtt (Róma 3,19). „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Róma 3,23).

Ezért az egész emberiség halálos ítélet alatt van. „Mert a bűn zsoldja a halál” (Róma 6,23). „...a bűn pedig teljességre jutván halált nemz” (Jakab 1,15).

Az üdvösség csak a Jézus Krisztusban való hit által nyerhető el

Nem csupán arról van szó, hogy mindnyájunknak szüksége van az üdvösségre, hanem arról is, hogy senki sem képes önmagát üdvözíteni. Nincs annyi jócselekedet, nincs oly mértékű ragaszkodás a törvényhez, hogy az üdvözíthesse az embert. Az Ef 2,8-9 kijelenti: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” Ez azt jelenti, hogy az üdvösség Isten ingyenes ajándéka. Jézus Krisztus halála, eltemetése és feltámadása tette elérhetővé számunkra az üdvösség ingyenes ajándékát, és az egyetlen út, amely által üdvösségre juthatunk, Jézus Krisztusban és az Ő elégséges áldozatában való hit. Természetesen a megmentő hit Krisztusban magában foglalja az Ő evangéliumának való engedelmességet és az Ő evangéliumának megélését az életünkben. (A kegyelemről és a hitről további értekezés a 2. fejezetben található.)

Ki kell hangsúlyoznunk, hogy az üdvösség csakis hit által nyerhető el, és ennek a hitnek az Úr Jézus Krisztuson kell alapulnia. Jézus kijelentette: „Én vagyok az út, az igazság és az élet: senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Ján 14,6). Azt is mondta, hinnünk kell, hogy Ő Isten, Aki kinyilatkoztatott testben, mint a mi Megváltónk. „Azért mondtam néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.” (Ján 8,24).

Miért abszolút szükséges a Krisztusba vetett bizalom? Mivel minden ember vétkezett, Isten szentsége azt követeli, hogy elkülönítse Magát a bűnös embertől, ugyanakkor pedig halált követel büntetésül az emberre. Isten döntése, hogy kitartsa annak alapelve mellett, mely szerint a bűnért halál jár. Vérontás nélkül (élet feláldozása nélkül) nincs bűnbocsánat, vagy menekvés ezen ítélet alól, (Zsid 9,22) és nem lehet helyreállítani a szent Istennel való közösséget. (Lásd Ef 2,13-17; Kol 1,19-22.) Az állatok halála nem elegendő jóvátétel az ember bűnéért (Zsid 10,4), mert az ember feljebbvaló az állatnál, lévén hogy Isten szellemi értelmi és erkölcsi hasonlatosságára teremtetett (I Móz 1,27). Az átlagos ember sem adhat helyettes áldozatot egy másik emberért, mert mindenki rászolgált az örökkévaló halálra saját bűnei miatt.

Annak érdekében, hogy megfelelő helyettesről gondoskodják, Isten kinyilatkoztatta Magát testben az ember Jézus Krisztus által. Krisztus az egyetlen büntelen ember, aki valaha élt a földön, Ő az Egyetlen, Aki nem szolgált rá a halálra, így tökéletes helyettes lehet. Ezért az Ő halála lett a kiengesztelő áldozat - amely által Isten megbocsáthatja a bűnöket anélkül, hogy szentsége és igazsága csorbát szenvedne (Róma 3,23-26). Isten nem nézi el bűneinket, hanem kiróta az ítélet azokért az ártatlan ember Krisztusra. Ez a helyettes áldozat csak akkor szolgálja megmenekülésünket, ha hitünket Krisztusba helyezzük, és evangéliumát életünkre vonatkoztatjuk. Krisztus engesztelő halálát tehát szükségessé tette 1) az ember bűnössége, 2) Isten szentsége és 3) Isten törvénye, amely halált követel a bűn büntetéseképpen. Ezért nem lehetséges üdvösség Jézus Krisztuson kívül.

Mi az üdvösség?

Először is meg kell állapítanunk, mit jelent az *üdvösség* szó. Az üdvösség általában utalhat bármiféle megszabításra, megtartásra vagy szabadulásra. Teológiai szövegösszefüggésben „a bűn következményétől és hatalmától” való szabadulást jelenti. A Bibliából nyilvánvaló, hogy az üdvösségnek van múlt, jelen és jövő idejű aspektusa. Mondhatjuk úgy, hogy megszabadultunk, jelezve, hogy az idő egy elmúlt pontjában bűnbocsánatot nyertünk, szabadságot a bűn uralma alól és hatalmat arra, hogy Istennek éljünk. Pál például azt írta: „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket...” (Tit 3,5).

Ugyancsak mondhatjuk azt, hogy meg *vagyunk* váltva, mert jelenleg is örvendezünk a bűnbocsánatnak, annak a hatalomnak, hogy Istennek éljünk, és a szabadságnak a bűn hatalma és következménye alól. Pál tehát azt mondja: „Kegyelemből tartattatok meg” (Ef 2,5). Krisztus feltámadása és élete van hatással a jelenvaló üdvösségre. Nem csupán halála által szerzett múltbeli megváltást a bűntől, hanem élete jelenleg is győzelmet biztosít a bűn felett az Ő Szelleme által, amely bennünk lakozik (Róma 5,10; I Ján 4,4).

A szó más értelmében azonban az üdvösség még jövőbeni dolog. Még nem részesültünk a végső és teljes szabadulásban a bűn minden átka alól. Jelenleg is ebben a bűnös és tökéletlen világban élünk, halandó testünk van és bűnös természet lakozik bennünk, kísértésekkel kerülünk szembe, és hajlamunk van a bűnre. Üdvösségünk akkor válik majd teljessé, ha megdicsőült, romolhatatlan testbe költözünk, amilyen a feltámadott Jézusé (Róma 8,23; Fil 3,20-21). Akkor majd nem leszünk többé kiszolgáltatva a betegségnek, a fájdalomnak, a bűn kísértésének, vagy a halál lehetőségének (I Kor 15,51-57). Ezt az utolsó mozzanatot Isten üdvösségtervében nevezzük megdicsőülésnek (Róma 8,30), amelyre akkor kerül sor, amikor Krisztus visszatér az Ő egyházá-

ért (I Tessz 4,14-17; I Ján 3,2). A Biblia tehát gyakran beszél az üdvösségről úgy, mint jövőbeni eseményről: „Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk, miképpen azok is.” (Ap Csel 15,11). „Mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint amikor hívökké lettünk.” Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják idvességre.” (Zsid 9,28).

Kapcsolat a múltbeli, a jelenlegi és a jövőbeni üdvösség között

Nyilvánvaló, hogy az üdvösség három igeideje szoros kapcsolatban van egymással. A jövőbeni üdvösségben csak azok részesülhetnek, akik megtapasztalták életükben a múltbeli és a jelenlegi üdvösséget. Azok, akik megváltattak a jelenben, teljes bizonyossággal várhatják jövőbeni üdvösségre jutásukat. Ám a múlt egy pontjában tapasztalt élmény, nem jelent automatikusan biztosítékot a jövőbeni üdvösségre. A mi felelősségünk, hogy mindvégig megőrizzük üdvösségünket. Mint ahogy a múltbeli üdvösséget is a Jézusban való hit által nyerjük el, úgy a jövőbeni üdvösségre is csak akkor jutunk, ha továbbra is a Jézusban való hit által élünk. Elveszíthetjük jelenlegi üdvösségünket és a jövőbeni üdvösség ígéletét, ha önkéntesen visszatérünk a bűn és a hitetlenség állapotába.

Sok bibliai Igevers hangsúlyozza ezt az igazságot. Jézus tanította a Benne való megmaradásnak és parancsolatai megtartásának elengedhetetlen szükségességét (Ján 15,1-14). Azt mondta: „Aki mindvégig megáll, az megtartatik” (Máté 10,22). „Valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Ján 3,16). Eme utóbbi versben a „hisz” szó jelen időben áll, utalva ezzel a folyamatos, jelenvaló hit szükségességére.

Hasonlóképpen Pál azt mondta Krisztus evangéliumáról, hogy „Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére... Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él” (Róma 1,16-17). Azoknak adatik az üdvösség, akik hitről hitre jutva, folyamatosan hit által élnek.

Pál azt is kijelenti: „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeketek” (Fil 2,12). Ez nem azt jelenti, hogy megválthatjuk magunkat saját erőfeszítésünkből, vagy kimunkálhatjuk saját üdvösségünket. Inkább azt jelenti, hogy tudatosan meg kell maradnunk üdvösségünkben, és meg kell tartanunk azt. Félelemmel és tisztelettel kell tekintenünk üdvösségünkre, tudván, hogy elveszíthetjük, ha nem értékeljük kellőképpen. Ébereknek kell lennünk a Sátán cselszövéseivel szemben és félnünk kell gonosz cselekedeteket megtenni.

Sok más vers is hasonló figyelmeztetést tartalmaz. „Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat”. (I Tim 4,16). „Tekintsd meg azért az Istennek kegyességét és keménységét; azok iránt, akik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességét, ha megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágotol (Róma 11,22). „Eszekbe juttatom továbbá atyámfiak az evangéliumot... Amely által üdvözültek is, ha megtartjátok, aminémű beszéddel hirdetem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívökké” (I kor 15,1-2). Számos egyéb Igevers tanítja még, hogy elveszíthetjük üdvösségünket hitetlenség és engedetlenség által. (Gal 5,4; I Tim 5,12; Zsid 12,14-25; Jakab 5,19/20; II Péter 1,10; 2,1; 2,20-21; Jel 3,5).

Röviden, még nem jutottunk el az üdvösség minden örökkévaló jótéteményére, ezért jövőbeni üdvösségünk csupán reménység. „Mert reménységben tartattatunk meg, hit által”, és felöltözünk az „üdvösségnek reménységébe” (Róma 8,24; I Tessz 5,8). A jövőbeni üdvösség reménysége azonban több, mint csupán kívánság, mivel meg van az ígéletünk és a biztosítékunk az üdvösségre nézve, ha folyamatosan az evangélium szerint járunk. Az egyetlen mód, hogy elnyerjük az örökkévaló üdvösséget, ha ebben az életben megtaláljuk a jelenvaló üdvösséget a bűn alól.

Ezzel eljutunk a következő kérdéshez: Miként nyerhetünk megváltást a bűn alól ebben az életben? Nézzünk meg három döntő újszövetségi Igeverset, amely e tárggyal kapcsolatos. Az

első Igevers, amelyet megvizsgálunk, Krisztus szolgálatáról beszél. A másik két Igeversből az a két egyedülálló Igevers az Újszövetségben, melyekben valaki felteszi a kérdést, hogyan üdvözülhet.

Az Úr kijelentése Nikodémusnak

A János 3. fejezete fontos beszélgetést jegyez fel egy zsidó vallási vezető, név szerint Nikodémus és Jézus között. Nikodémus egy éjjel eljött Jézushoz, és elismerte, hogy Jézus Istentől küldött tanító. Jézus így válaszolt neki: „Bizony bizony mondom néked: Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (Ján 3,3). Nikodémus nem értette szavait, mert azt kérdezte az Úrtól, mimódon születhet meg egy ember másodszor az anyja méhéből. Jézus megmagyarázta: „Bizony bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (Ján 3,5). Jézus rámutatott egy új korszakra, amelyben Isten országa fog hamarosan kijelentetni, és minden embernek, aki be kíván lépni ebbe az országba, újonnan kell születnie, azaz meg kell születnie víztől és Lélektől.

Isten országa

Micsoda az Isten országa? Hogyan függ össze az üdvösséggel? A szavak önmagukban Isten szuverén uralmát fejezik ki a világegyetem felett. Közelebbről megvizsgálva ezt a fogalmat azt látjuk, hogy Isten országának egyaránt van jelenlegi és jövőbeni aspektusa, akárcsak az üdvösségnek. Jelen időben Isten országa Isten uralmát jelenti az emberek szívében. Jézus azért jött, hogy Isten országának eljöttét hirdesse (Márk 1,14-15). Egyszer a farizeusok megkérdezték Jézustól, mikor jön el Isten országa. Így válaszolt: „Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: ímé amott van; mert az Isten országa ímé ti bennetek van” (Luk 17,20-21). Isten országának ez az aspektusa akkor lép életbe, amikor Isten kitölti az Ő Szellemét, hogy a hívők szívében lakozzon. Pál tehát azt mondja: „Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm” (Róma 14,17). Isten országának jelen idejű aspektusa valójában magában foglalja az Ő örökkévaló királyságának gazdagságát, amely ideiglenesen eljött a világba a Szellem által (Ef 1,13-14; Zsid 6,4-5).

Isten országának jövő idejű aspektusa is van, amelyben egy napon Isten teljességgel le fog rombolni minden ellenállást uralmával szemben, hogy megmutassa királyi mivoltát a világegyetem minden sarkában. Királysága fizikai értelemben jön el erre a földre Krisztus ezeréves uralma idején (Jel 20,4-6). Az örökkévalóság át tartó uralom a bűnösök ítéletén és a bűn nélküli új ég és új föld megteremtésén alapul. A bűn lázadás Isten ellen, ezért Isten országa csak akkor fejeződik ki tökéletesen, ha minden bűn megítéltetik és eltöröltetik.

A Jelenések könyve leírja Isten országának jövőbeni aspektusát. „E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik.” (Jel 11,15). Azon a napon sokaság hangja fogja hirdetni: „Uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható” (Jel 19,6). Jézus lesz a „királyok Királya, és az uraknak Ura” és elfoglalja trónját örök időkre (Jel 19,16; 22,1-3).

Krisztus Ján 3-ban feljegyzett szavait Isten országának fogalmával együtt tekintve azt látjuk, hogy az embernek újonnan kell születnie ahhoz, hogy e királyság ideiglenes, jelenvaló kinyilatkoztatásának és örökkévaló kinyilatkoztatásának is részese legyen. Senki sem rendelkezik Isten szellemi uralmával az élete felett, amíg meg nem születik víztől és Lélektől. Senki sem nyerhet örömet, békességet és igazságot a Szellemben, amíg meg nem születik víztől és Lélektől. Senki a jelenlegi világból nem léphet be az Isten örökkévaló országába - az új ég és az új föld birodalmába - hacsak nem születik víztől és Lélektől.

Röviden, az Úr Nikodémushoz intézett szavai tudatják velünk, miként üdvözülhetünk. A jelenvaló üdvösség magában foglalja a szabadságot a bűn uralma és büntetése alól, és egyszerűen belépést jelent Isten országának jelenvaló aspektusába (alávetve az Ő uralmának és elfogadva az

Ő igazságát). A jövőbeni üdvösség magában foglalja az örök életet, amely szabad a bűntől és annak következményeitől, amely egyszerűen belépést jelent Isten országának jövőbeni aspektusába (az új ég és új föld birodalmába, amelyben nem lesz többé lázadás Isten uralma ellen). Arra a kérdésre „Mimódon üdvözülhettek?” ugyanaz a válasz adható, mint arra a kérdésre, hogy „Miként léphettek be Isten országába?”. Maga Jézus adja meg a választ: „Újjá kell születned víztől és Lélektől.”

Péter válasza Pünkösöd napján

Az Ap Csel 1-ben Jézus utolsó útmutatásokkal látja el tanítványait, közvetlenül mennybemenetele előtt. Azt mondta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, és várják meg az Atya ígését, nevezetesen a Szent Lélek keresztségét. Körülbelül 120 tanítvány engedelmeskedett szavainak, és gyűlt össze a jeruzsálemi felsőházban.

Az Ap Csel 2 feljegyz, hogy a zsidó ünnep napján, Pünkösdkor, a Lélek keresztség ígérete eljött. Hamarosan sok városbeli ember kezdett odagyülekezni a tanítványokhoz. A természetfeletti hang vonzotta oda őket, mely a Lélek első kitöltését kísérte, akárcsak az idegen nyelveken való természetfeletti beszéd, ahogyan azok szóltak, akik épp akkor vették a Lelket.

Péter megragadta az alkalmat, hogy prédikáljon a tömegnek. Kiállt a tizenegy apostollal, magyarázni kezdte mi történik, és Jézust helyezte prédikációjának középpontjába. Kijelentette a sokaságnak, hogy a Názáreti Jézus, akit megfeszítettek, Úr és Krisztus (Messiás).

Amikor az összegyűlt emberek ezt meghallották, átérezték bűnösségüket, és felfogták, micsoda bűnt követtek el, hisz bizonyára közülük is sokan követelték Jézus megfeszítését alig két hónappal ezelőtt. Ráeszmélve tettükre, azt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?” (Ap Csel 2,37). A szövegösszefüggés azt mutatja, hogy kérdésük valójában ez volt: „Hogyan nyerhetünk bűnünkre bocsánatot? Hogyan tehetjük jóvá azt a szörnyűséget, amelyet elkövettünk, amikor elutasítottuk Jézust és megfeszítettük Őt? Hogyan fogadhatjuk el most Jézust mint Urat és Messiást?” Az üdvösség lényege a bűnökre nyert bocsánat a Krisztusba vetett hit által, ezért kérdésük egyszerűen így hangzott: „Mit kell tennem, hogy megmeneküljek?”

Íme Péter válasza, amelyet valamennyi apostol egyetértésével adott: „Térjete meg és keresztkeljedtetek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára: és veszitek a Szent Lélek ajándékát.” (Ap Csel 2,38). Kutatásunk során, melyben arra kérdésre keressük a bibliai választ, miként lehet üdvözülni, nagy jelentőséget kell tulajdonítanunk ennek az Igeversnek. Ez a kijelentés világos, egyszerű, egyértelmű válasz egy egyenes kérdésre. Olyan válasz, amely teljességgel bírta valamennyi apostol jóváhagyását. Ez a csúcspontja az első prédikációnak, mely az újszövetségi egyházban elhangzott - az első prédikációnak, melyre a Lélek kitöltése után került sor. Ahogyan a *The Pulpit Commentary*-ban olvassuk: „Ebben a rövid versben élénk tárul a keresztény tanítás summája az ember és Isten kapcsolatának tekintetében.” Röviden, az Ap Csel 2,38 az apostoli egyház hiteles válasza arra a kérdésre: „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?”

Pál válasza a filippibeli börtönőrnek

Még egyetlen másik ilyen eset van az újszövetségi egyházban, amely egyenesen felteszi a kérdést: „Mit kell cselekednem, hogy idvezüljek?” Az Ap Csel 16 feljegyz, hogy Filippi, Macedónia egyik városának előljárói bebörtönözték Pált és Silást, amiért az evangéliumot hirdették. Éjfélkor Pál és Silás imádkoztak és dicséretet énekeltek az Úrnak. Hirtelen földrengés rázta meg a börtönt, és megnyíltak az ajtók. Amikor a börtönőr felserkenvén meglátta mi történt, úgy vélte, a rabok valamennyien megszöktek. Nyilvánvalóan halálbüntetéssel kellett számolnia, amiért hagyta, hogy a rabok kereket oldjanak, ezért öngyilkos akart lenni. Miközben előkapta

kardját, Pál rákiáltott: „Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk” (Ap Csel 16,28). Amikor a börtönőr ezt meghallotta, fáklyát kért és maga nézett utána a dolognak. Reszketve borult le Pál és Silás lába elé, felismervén, hogy az ő révükön történt a csodálatos földrengés. Kihozta őket a börtönből és megkérdezte tőlük: „Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek?”

Azok így válaszoltak: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házanépe” (Ap Csel 16,30-31). A Biblia feljegyezi a továbbiakat: „És hirdetik néki az Úrnak ígését, és mindazoknak, akik az ő házában valának. És magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésektől; és megkeresztelkedék azonnal ő és az övéi mindnyájan. És bevívén őket a házába, asztalt teríté nekik, és egész házanépével egyben örvendezte, hogy hitt az Istennek” (Ap Csel 16,32-34).

Ebben az Igeversben Pál és Silás elmondta a börtönőrnek, mely út vezet jövőbeni üdvösségéhez az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által. A börtönőr feltehetően pogány volt, és nem sokat tudhatott Istenről. A zsidókkal ellentétben, akik Pünkösd napján hallották az evangéliumot, valószínűleg nem értette az olyan kifejezéseket, mint megtérés, keresztség és Szent Lélek. Továbbá olyan válságos helyzet volt ez, melyben nem jutott idő hosszú prédikációra vagy részletes magyarázatra; sürgősen meg kellett mutatni a börtönőrnek a helyes utat. Pál és Silás a lehető legegyszerűbb módon közölte vele, miként juthat üdvösségre, nevezetesen a Jézusban való hit által, a pogány istenek és bálványok imádása helyett.

Ekkor a börtönőr elvitte őket otthonába és lehetőséget adott számukra, hogy egész házanépéhez beszéljenek. Nem álltak tehát meg a az általános kijelentésnél, amelyet fentebb idéztünk, hanem részletesen prédikálták Isten Igéjét. Üzenetüket hallván a börtönőr megkeresztelkedett és még ugyanabban az órában olyan megtapasztalásban volt része, amely öröme indította. Az újfordítású Bibliában ez áll: „...és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben” (Ap Csel 16,34). Mindez akkor történt, amikor hitt az Úrban és az Úr Igéjében.

Igen célravezető tanulmányozni azt a görög szót, amely ebben az esetben *hisz* szónak van fordítva. Nem csupán értelmi felfogását és elfogadását jelenti valaminek, hanem kifejezi az ahhoz való abszolút bizalmat és ragaszkodást. (Lásd a 2. fejezetet). A hit bibliai meghatározása magában foglalja Isten Igéjének elfogadását és az annak való engedelmességet. A *Kibővített Biblia* kiadói előszavában megmagyarázza, hogy a „hit az Úr Jézus Krisztusban” megfogalmazás valójában azt jelenti, hogy „abszolút, személyes bizalmat helyezni az Úr Jézus Krisztusba, mint Megváltóba”. Következésképpen a *Kibővített Biblia* az alábbi módon fordítja az Ap Csel 16,31 szavait: „És ők így feleltek: Helyezd hitedet és bizalmadat az Úr Jézus Krisztusba - ily módon átadod magad Neki, és eltávolodsz a saját erődben és önmagadban való bízástól az Ő megtartásában való bizalomhoz, és üdvözülsz; (ez pedig vonatkozik mind) rád és a te háza népére”.

Ezen Igevers alaposabb megértése érdekében meg kell vizsgálnunk annak jelentőségét, amelyet Péter tulajdonított a „Higgy az Úr Jézus Krisztusban” felszólításnak. Egy alkalommal elmondja, hogy a pogányok is vették a Szent Lelket, ugyanúgy, ahogy a zsidók, „akik hittünk az Úr Jézus Krisztusban” (Ap Csel 11,15-17). Ily módon összekapcsolta a Jézus Krisztusban való hitet a Lélek vételével. Pál azt tanította, hogy Isten országa magában foglalja a Szent Lélek által való örömet (Róma 14,17). Noha nincs kifejezetten megjelölve az Ap Csel 16-ban az, hogy a filippibeli börtönőr vette a Szent Lelket, az örvendezésére való utalás jelezheti, hogy megkeresztelkedett Szent Lélekkel. (Lásd még az Ap Csel 8,39).

A három válasz összehasonlítása

Kifejtettük a bibliai választ a „Hogyan üdvözülhetek?” kérdésre az e témában három legjelentősebb bibliai igeszakasz fényében. A Biblia minden egyes Igerésznél különböző nyelvezetet használ. Tekintve, hogy a Biblia Isten ihletett, tévedhetetlen Igéje, tudjuk, hogy nem

mondhat ellent önmagának. Mivel Isten azt akarja, hogy minden ember eljusson az üdvösségre, tudjuk, hogy a Bibliának világosan és egyértelműen kell szólnia e témáról. Ezért a szóhasználat különbözősége ellenére a három általunk vizsgált Igeszakasz nem lehet ellentmondásos, vagy zavaros. Inkább hinnünk kell, hogy minden válasz, amelyet e kérdésre adnak, helyes. Más szavakkal tehát mindegyik ugyanazt a választ adja különböző megfogalmazásban, különböző nézőpontokból és különböző helyzetekben, de változatlan lényeggel. Hadd mutassuk be, miként történik ez.

Amikor Jézus Nikodémussal beszélt, nem közvetlenül az üdvösségre irányuló kérdésre adott választ. Ahelyett Isten üdvösségre vonatkozó tervéről beszélt, a jövőbeni újszövetségi egyház számára, amely akkor még eljövendő volt. A Lélek akkor még nem töltetett ki, mert ez az esemény nem történt meg Krisztus mennybemeneteléig (Ján 7,39; Ap Csel 1,4-5). Krisztus célja az volt, hogy Nikodémust felvilágosítsa és arra buzdítsa, hogy higgyen az Ő személyében és küldetésében (Ján 3,16), nem pedig hogy mindjárt részesítse a Lélekben.

Pünkösd napján más volt a helyzet, mert akkor Péter egyenes választ adott egy, az üdvösségre vonatkozó, egyenes kérdésre. A Lélek kitöltetett, így Péter szándéka a válaszával az volt, hogy világos útmutatást adjon és ott nyomban újjászületéshez segítse hallgatóit. Hallgatósága zsidókból és zsidó prozelitákból állt, akiknek többsége (ha nem valamennyien) hallott a Názáreti Jézusról. Mivel mindnyájuk előtt ismertek voltak a vallási fogalmak és kifejezések, Péter pontos, részletes választ adhatott nekik egy egyszerű kijelentéssel.

Az Ap Csel 16-ban Pál és Silás olyan emberrel találkozott, aki csak keveset, vagy semmit sem tudott Istenről. Épp öngyilkosságot kísérelt meg. A földrengés okozta rémületből tért magához, megfélemlítve a természetfeletti jelenlététől. Az apostolok egyszerű, általános módon válaszoltak kérdésére, úgy, hogy az érthető és bátorító legyen. Tudatták vele, hogy az üdvösség útja Jézus Krisztuson át vezet. Azután megmagyarázták neki és házanépének részletesen az evangéliumot.

A három Igeszakasz különbözősége a szituációk különbözőségéből ered, de mindegyik tartalma egyező a másik kettővel. Két Igerész beszél a vízkeresztségről, a harmadik pedig utal a víztől való születésre. Két Igerész beszél a Lélek munkájáról az üdvösségben, a harmadik pedig egy olyan megtapasztalásra utal, amely örömeztetést vált ki, melyet akkor tapasztal valaki, ha veszi a Szent Lelket. A három Igerész közül csupán egy említi világosan a megtérést, és csak egy említi világosan a hitet Krisztusban, de sok más vers tanítja, hogy mind a hit, mind a megtérés megelőzői az üdvösségre jutásnak.

E három Igeszakasz alapján leszögezhetjük, hogy az üdvösség csakis a bűnből való megtérés és a Jézus Krisztusba vetett hit által nyerhető el. A megtérés és a hit a Jézus nevében való vízkeresztséghez (víztől való születéshez) és a Szent Lélekkel való keresztséghez (Lélektől való születéshez) vezet.

Más versek, amelyek az üdvösségről szólnak, ugyancsak megerősítik a fenti konklúziót. Például kijelentik, hogy az üdvösség 1) Jézus neve által (Ap Csel 4,12); 2) Jézusnak, mint Úrnak megvallása, feltámadásában való hit és nevének segítségül hívása által (Róma 10,9-13); 3) hiten keresztül áradó kegyelem által (Ef 2,8-9); 4) megtérés által (II Kor 7.10); 5) a Lélek megszentelése és az igazságban való hit által (II Tessz 2,13); és 6) Krisztusnak való engedelmesség által (Zsid 5,9) van.

Az üdvösséget szemlélhetjük két kiegészítő, de nem ellentétes nézőpontból: 1) van egy minimális követelménye, nevezetesen az újjászületés; 2) növekvő folyamat Isten kegyelme alapján a hitben és a szentségben való élet során. Láthatjuk mindkét aspektust beteljesedni életünkben, ha szándékunkban áll örökölni az örökkévaló üdvösséget.

Üdvösségünk kezdettől végig a Jézus Krisztusba vetett hiten alapul. Ha hiszünk Ő Benne, megtérünk a bűnből, megkeresztelkedünk az Ő nevében, betöltekezünk Szent Lelkével és a továbbiakban egy szent, hit által való keresztény életet élünk. Ily módon eljutunk mind a

jelenlegi üdvösségre, mely a bűntől való szabadulást jelenti, mind a jövőbeni üdvösségre, mely a bűn minden örökkévaló következményétől való megszabadulást jelenti.

Az evangélium megértése és az engedelmesség

A következő néhány fejezetben e címben szereplő témát vesszük részletes vizsgálat alá. Ha valaki már megtapasztalta az üdvösséget azon a módon, ahogy e könyvben bemutatottuk, reméljük, hogy meg fogja érteni a fontosságát és a szükségességét annak, amire eljutott. Meg kell tudnia pontosan, mi történt vele, és mi okból. Azokat, akik még nem keresztkedtek meg Jézus nevében, vagy nem részesültek Szent Lélek keresztségben, arra kérjük, hogy olvassák tanulmányunkat nyitott értelemmel, nyitott szívvel és nyitott Bibliával. Nem akarjuk lekicsinyelni, vagy tagadni azt, amit Isten eddig már megcselekedett az életükben; szeretnénk azonban megláttatni velük a víztől és Lélektől születés fontosságát. Ez bibliai igazság, amely ma is érvényes, és Isten azt akarja, hogy mindenki megtapasztalja. Az újjászületés nem valami furcsaság, és nem is bonyolult elnyerni Istentől. Sokkal inkább kiváltság ez, amelyet minden Biblia-hívő élvezhet és kell is, hogy megtapasztalja.

Mindnyájunknak minden időben azon kell igyekeznünk, hogy közelebb kerüljünk Istenhez. Azon kell igyekeznünk, hogy többet tudjunk meg Róla, és minél engedelmesebbek és engedelmesebbek legyünk az Ő Igéjének. Engednünk kell, hogy Isten vezessen bennünket tovább és tovább az Ő Igéjének igazságában. Azon kell igyekeznünk, hogy elnyerjünk mindent, amit Isten ma elkészített a számunkra.

Ahelyett, hogy sokáig időznénk annál a kérdésnél, hogy „El kell-e nyernem ezt?”, inkább azt a kérdést kell feltennünk: „Elnyerhetem ezt?” Ha Isten többet készített el számunkra, mint amennyivel jelenleg bírunk, vagy az Ő Igéje kijelent valamit, aminek eddig még nem engedelmeskedtünk, akkor ne zavarjuk össze magunkat azzal, hogy vitát nyitunk felette, szükséges-e az, vagy kötelező-e. Inkább azon igyekezzünk, hogy elvegyük Istentől mindazt, amit nekünk szán, és hogy engedelmeskedjünk mindannak, amit Isten Igéje tanít. Ez a magatartása annak az embernek, aki valóban hisz az Úr Jézus Krisztusban.

2.

KEGYELEM ÉS HIT

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék” (Ef 2,8-9).

Ez a fejezet alapját képezi minden további tanulmánynak az üdvösség témájában. Mielőtt folytatjuk az üdvösség különféle aspektusainak tanulmányozását, szükséges, hogy megértsük, mi a kegyelem és a hit, és hogyan viszonyulnak egymáshoz.

A kegyelem meghatározása

A kegyelem Isten jóindulata az arra érdemtelen ember felé. Isten ingyenes ajándéka ez az ember számára. Isten munkája az emberben. A kegyelem szó kifejezi, hogy az üdvösség egy ki nem érdemelt, meg nem szolgált áldás, melyet Isten ingyen adományoz. Isten végez el minden munkát, beleértve a lélek megmentését. Az ember nem tud segítségére lenni Istennek saját üdvössége kimunkálásában, s nem tud benne közreműködni sem; csak elfogadhatja, vagy elutasíthatja azt a munkát, amelyet Isten végzett érte és amelyet még szándékozik az érdekében elvégezni.

Az ember üdvössége Isten kegyelméből fakad

Az Ef 2,8-9 kihangsúlyozza, hogy az üdvösség Isten kegyelme által nyerhető el, és nem az ember részéről tett bármiféle cselekedetből. Pontosabban Isten teszi számunkra elérhetővé az üdvösséget Jézus Krisztus kegyelme által. Ezért mi „megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kit az Isten eleve elrendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében...” (Róma 3,24-25). Isten nem csupán odaadta Fiát, hogy meghaljon értünk és halála által üdvösséget szerezzen számunkra, hanem most is megtesz minden szükségset, hogy megőrizzen bennünket az üdvösségben. Ahogyan Pál kérdezte: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32).

A Fil 2,13 azt tanítja, hogy Isten munkálja bennünk az üdvösséget: „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jókedvéből”. A Fil 2,12-ben Pál arra int minket, hogy félelemmel és rettegéssel vigyük véghez üdvösségünket. Ezután a következő versben megmagyarázza, hogy mi nem tudjuk megmenteni saját lelkünket, sem segédkezni nem tudunk annak megmentésében; de elutasíthatjuk, vagy elfogadhatjuk Isten bennünk való munkáját és alávetjük magunkat annak. Ha engedjük, Isten megadja nekünk mind a vágyat (hajlandóságot), mind a hatalmat (képességet) arra, hogy véghezvigyük az Ő akaratát.

Isten, aki megszerezte számunkra a jogot, hogy megmeneküljünk, most ingyen bocsátja rendelkezésünkre mindazt a szükséges dolgot, amellyel magunkévá tehetjük, és megtarthatjuk üdvösségünket. Az ember üdvössége tehát Isten kegyelmének produktuma kezdettől végig. Természetesen a kegyelem nem teszi semmissé a mi döntésünket. Isten szabadságot adott nekünk arra, hogy alávetjük-e magunkat akaratának, vagy elutasítjuk Őt, de semmi módon nem tudunk közreműködni annak érdekében, hogy kiérdemeljük saját üdvösségünket.

Kegyelem és cselekedetek

Nem cselekedetek által jutunk üdvösségre, abban az értelemben, hogy jó cselekedetekkel rászolgálnák arra, kiérdemelnénk, vagy megfizetnénk azt. Isten kegyelme azonban jó cselekedetekre és szent életre indít. Miután az Ef 2,8-9 nyomatékosan tanít a kegyelemből, nem pedig a cselekedetéből való üdvösségről, a következő vers így folytatja: „Mert az ő alkotása vagyunk, teremtvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk”. Isten kegyelmet ad nekünk, kifejezetten azért, hogy képessé tegyen bennünket a jó cselekedetekre. „Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek” (II Kor 9,8). Isten kegyelme azért lett a miénk, hogy megmutassa számunkra, hogyan éljünk igaz, szent életet és hatalommal ruház fel arra, hogy ezt meg is tehessük. „Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértéktelenen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon” (Titus 2,11-12).

Kegyelem nem jelent engedélyt a bűnre. „Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen” (Róma 6,1-2). „Vétkezzünk-e, mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen” (Róma 6,15). Ellenkezőleg, a kegyelem elérhetővé teszi számunkra a Lélek erejét. Ha mi a Lélek szerint járunk, betöltjük mindazt az igazságot, amelyet Mózes törvénye megkövetelt, de megadni nem tudott (Róma 8,3-4).

Összefoglalva, Isten kegyelme ingyen ajándékként adományozza az üdvösséget, azzal a hatalommal együtt, hogy igaz életet élhessünk. Noha nem tudjuk kiérdemelni az üdvösség ajándékát, ha egyszer elfogadtuk azt, életünk megváltozik, s ennek eredményeképpen jó cselekedeteket kezdünk cselekedni. Ha nem nyilvánul meg rajtunk keresztül igazság és Isteni jellemvonások, akkor nem engedjük, hogy Isten megtartó kegyelme munkálkodjék bennünk. Nem választhatjuk külön a kegyelmet az odaszánt élettől és a Krisztusnak való engedelmségtől.

Kegyelem és hit

Ha a kegyelemről szóló tanítás azt hirdeti, hogy Isten végez el minden munkát az ember üdvössége érdekében, akkor ez vajon azt jelenti, hogy minden ember üdvözülni fog? Ez nem lehet így, mivel sokan örökkévaló kárhozatra ítéletnek majd az utolsó ítéletkor (Jel 20, 11-15). Ha a kegyelemről szóló tanítás azt hirdeti, hogy az ember nem tud segítségére lenni Istennek az üdvösség szerzésében, akkor vajon Isten feltétel nélkül választ ki némelyeket az üdvösségre, tekintet nélkül azok hozzáállására és válaszára? Ez nem lehet így, mert Isten nem személyválogató (Ap Csel 10,34). Ha feltétel nélkül kiválasztana némelyeket, az ő méltányossága azt kívánná, hogy mindenkit kiválasszon. A hitről szóló tanítás segít megértenünk a választ mindkét fenti kérdésre.

A hit az az eszköz, amellyel az ember elfogadhatja és átveheti Isten megtartó kegyelmét (Róma 3,21-31; Ef 2,8). Az ember nem tud segítségére lenni Istennek az üdvösség szerzésében, de az ember felelőssége, hogy elfogadja, vagy elutasítja azt, amit Isten felajánl a számára. Az ember választ, amellyel elfogadja Isten üdvösséget szerző munkáját, hitnek nevezzük. A hit tehát az a csatorna, amelyen keresztül Isten kegyelme eljuthat az emberhez. Isten kegyelme és az ember hite egyaránt szükséges az üdvösséghez. „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni” (Zsid 11,6). Egy protestáns szerző kijelentette: „Az, hogy az embernek tennie kell valamit azért, hogy az üdvösség előnyeit élvezhesse, melyet Isten Krisztus által szerzett, nem sérti a kegyelemről szóló tanítást. Teológiaiilag, akárcsak etimológiaiilag a *charis*-nak (kegyelemnek) két aspektusa van: egy érdemtelenül adományozott és egy hálás szívvel elfogadó aspektus”.

El kell kerülnünk azonban, hogy azt állítsuk, az üdvösség részben az embertől való. Amikor az ember elfogadja a kegyelmet, az teljességgel Istennek és az Ő kegyelme erejének írható jóvá,

de amikor az ember elutasítja a kegyelmet, ezért teljességgel az ember és az ő hitetlensége okolható. Megerősíthetjük tehát, hogy az üdvösség egyedül kegyelem által nyerhető el, és annak elfogadásáért a felelősség az emberé.

Megigazulás hit által

A megigazulás azt jelenti, hogy igaznak számítani, vagy nyilvánítani Isten előtt. A Biblia világosan tanítja a hit által való megigazulást „Az igaz pedig az ő hite által él” (Hab 2,4; Róma 1,17; Gal 3,11; Zsid 10,38).

Péter ezt a tanítást hirdette: „Azért legyen néktek tudtotokra, atyámfiai, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata: És mindenekből, amikből a Mózes törvénye által meg nem igazíthatattatok, ez által mindenki, aki hisz, megigazul”. (Ap Csel 13,38-39).

Pál kihangsúlyozta írásaiban a hit által való megigazulást: „Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte... Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről bizonysgot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek... Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Jézus Krisztusban való váltság által, Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul hit által az ő vérében” (Róma 3,20-25). „Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem” (Gal 2,16). A Róma 4 és a Galata 3 sok idetartozó tanítást tartalmaz még ebben a témában.

A vezérfonal a következő: senki sem igazulhat meg a törvény megtartása, vagy jócselekedetek által. Ehelyett az egyetlen út az üdvösségre a Jézus Krisztusban és az Ő áldozatában való hit. Mindezt magállapítva a következő teendő, hogy meghatározzuk, mit jelent az igazi hit Krisztusban, és miképpen érhető el. Kezdetként jegyezzük meg Benjamin Warfield szavait: „A hit által való megigazulás nem azt jelenti... hogy az üdvösséghez elegendő hinnünk dolgokban, ahelyett, hogy helyesen cselekednénk. Inkább azt jelenti, hogy Krisztus érdemeire hivatkozhatunk a kegyelem trónja előtt a saját érdemeink helyett”.

A hit forrása

Mielőtt részletesen kifejténénk a hit témáját, válaszolnunk kell egy kérdésre: „Honnan ered a hit?” Ha az ember maga munkálja ki a hitét, akkor látszólag ő lenne saját maga megváltója, legalábbis részben. Ez azonban ellentmondana a kegyelemről szóló tanításnak. A válasz tehát az, hogy a hit birtoklására való képességet Isten kegyelméből nyerjük.

Ez azonban egy másik problémához vezet minket. Ha Isten mindenkinek ad cselekvő hitet, akkor mindenki üdvözl? Másfelől, ha Isten csak egyeseknek ad cselekvő hitet, akkor önkényesen pokolra ítéli a többieket, anélkül, hogy választási lehetőséget nyújtott volna számukra? A válasz az, hogy Isten mindenkinek ad cselekvő hitet, de az emberre bízta, hogy elfogadja-e azt vagy sem, alkalmazza-e azt az életében, vagy sem. Más módon úgy fejezhetjük ezt ki, hogy Isten mindenkinek magadja a Benne való hithez a képességet. Minden emberi lény rendelkezik a hit képességével, de nem mindenki választja az Istenben való hitet; mégis mindenki hisz, vagy hihet valamiben, akár Isten az, Akiben hisz, akár az ördög, akár hamis Istenek, vagy önmaga, vagy más emberek, vagy anyagi dolgok. A teremtésben Isten világos bizonysgot adott Magáról, így mindenkinek megvan az esélye arra, hogy higgyen Istenben, és ne találhasson mentséget hitének hiányára (Róm 1,19-20).

A Biblia azt tanítja, hogy Isten mindenkinek megadta a hit képességét, így hát Ő a keresztény hit forrása. „Isten adta kinek-kinek a hit mértékét” (Róma 12,3). Jézus hitünk szerzője és bevégezője (Zsid 12,2). Még az újjászületés után is a Lélek az, Aki továbbra is felruház minket

hittel, mint természetfeletti ajándékkal a válságos pillanatokban, és mint a mindennapi keresztény élet velejárójával (I Kor 12,9; Gal 5,22).

Bűnös természetünk miatt egyikünk sem kereshetné soha Istent saját erőfeszítéséből, ha Ő nem vonzana minket Magához (Ján 3,27; 6,44; Róm 3,10-12). Senki sem juthatna hitre, ha Isten nem tenné ezt lehetővé. Krisztus azonban az egész világért meghalt, így mindnyájunknak kegyelmet adományozhatott (Ján 3,16). Noha az ember önmagában oly romlott és bűnös, hogy egyedül nem képes Istent választani, Isten mindenkinek megadja a képességet arra, hogy keressék Őt és válaszoljanak szavára. Ezt a kegyelmet, mely megelőzi az üdvösséget, és amely az egész emberiségnek adatott, nevezik a teológusok „egyetemes felsekentő kegyelemnek”.

A Biblia azt tanítja, hogy az egyetemes kegyelem megelőzi az üdvösséget, képessé teszi és felsekent az egész emberiséget arra, hogy elfogadja Isten üdvözítő munkáját: „Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek” (Tit 2,11). Isten megtérésre hívó parancsa mindenhol, minden embernek egyaránt szól (Ap Csel 17,30), és Ő megadja a képességet is ahhoz, hogy parancsának eleget tehessünk (Fil 2,13; I Ján 5,3). Isten azt akarja, hogy mindenki megtérjen, és mindenkinek megadja az esélyt arra, hogy ezt megtegye (II Péter 3,9). Az Isten jósága megtérésre indítja az embereket (Róma 2,4), tehát mindenkire kiterjed az Ő jósága, vagy kegyelme, amely megtérésre indít. A hívás mindenkinek szól (Máté 11,28; Jel 22,17), de csak azok, akik engednek annak, jutnak el üdvösségre. Sokan vannak hivatalosak, de kevesen a választottak (Máté 20,16; 22,14).

Azt is láthatjuk, hogy a hit Isten Igéje által nyerhető el (Róma 10,17). Sok példát találunk feljegyezve a Bibliában, amelyek azt mutatják, hogy Isten Igéjének hallása hozza létre a hitet. Így történt ez a samáriaiak, Kornélius és háza népe, valamint a korinthusiak esetében is (Ap Csel 8,12; 10,44; 18,8).

Tehát mindenki részesül Istentől a hit egy kezdeti mértékében. Hitünket az Isten Igéjének hallgatása által növelhetjük, és a Szent Lélek munkálja ki bennünk. Felelősek vagyunk azért, hogy engedjük-e Istennek kimunkálni bennünk a hitet, és hogy használjuk-e azt a hitet, amelyet Ő a szívünkbe helyezett.

A hit meghatározása

Eddig úgy azonosítottuk a hitet, mint az ember pozitív válaszát Istennek, és mint azt az eszközt, amellyel az ember elfogadhatja Isten megmentő kegyelmét. Ez az az eszköz, amely által alárendelhetjük magunkat Istennek, engedelmesskedhetünk Igéjének, és engedhetjük, hogy megmentő munkáját végezze bennünk. Ezzel pontosan megállapítottuk a hit feladatát, de most még pontosabban próbáljuk meghatározni, mi is a hit. A *Webster Szótár* úgy határozza meg a *hitvallás* fogalmát, mint „egy gondolkodásmód, vagy gondolkodási szokás, amelynek nyomán az ember valamely személybe, vagy dologba helyezi bizalmát”, a *hit* fogalmát pedig úgy, mint „hűséget szolgálat, vagy személy iránt; Isten iránti hűséget és Istenbe vetett bizalmat... valaminek erős meggyőződéssel való elfogadását.”

Ha a görög nyelvben vizsgáljuk ezt a szót, még mélyebb jelentéstartalomra bukkanunk. A *Kibővített Biblia* szerzői előszavában figyelemreméltó fejtegetést találunk a *hit* szó jelentésével kapcsolatban. Rámutat arra, hogy a legtöbb ember a szó közönséges angol jelentése értelmében hisz Krisztusban. Vagyis hisznek abban, hogy Krisztus élt, hogy bizonyos értelemben Isten Fia volt, és hogy meghalt a kereszten a bűnösökért. A *Kibővített Biblia* szerint azonban egyetlen angol szó sem képes kielégítően visszaadni azt a jelentést, amelyet a görög *pisteuo* szó szándékozik kifejezni, és amelyet a legtöbb fordítás *hinni*-nek fordít. Íme a *Kibővített Biblia* meghatározása a *pisteuo* szóról: „Jelentése: ragaszkodni, bízni, hitet fektetni v.kiben vagy v.miben; bizalommal támaszkodni v.kire. Következésképpen ezek a szavak: Hinni Jézus Krisztusban..., valójában azt jelentik, hogy személyesen abszolút bizalmat fektetni az Úr Jézus Krisztusba, mint Megváltóba.”

W. E. Vine, az *Újszövetségi szavak értelmező szótárában* a következő módon határozza meg a *pisteuo* szó jelentését: „hinni azt is jelenti, meggyőződve lenni mostantól, bizalmat helyezni v.kibe, megbízni v.kiben, tehát a szónak ebben az értelmében nem csupán azt jelenti, elhinni valamit, hanem abban meg is bízni”. A *King James* fordítású Biblia gyakran fordítja ezt a szót olyan értelemben, mint „rábízni magát v.kinek v.kire” illetve „bízni v.kiben”. A *pisteuo* főnévi formája a *pistis*, melyet általában „hit”-nek fordítanak.

Vine úgy határozza meg a *pistist*, mint „elsődleges, szilárd meggyőződés, amely halláson alapul”. Kijelenti, hogy a *pisteuo* és a *pistis* magában foglalja Isten kijelentésének teljes ismeretét, és a Neki való személyes alárendelést, valamint azt az életstílust, amelyet ez az alárendeltség inspirál.

„A hit fő elemeit a láthatatlan Isten viszonylatában, az emberben lévő hit megkülönböztetésüül, különösen kidomborítja ennek a főnévnek és az annak megfelelő ige, a *pisteuo* használata; kifejezik 1) a szilárd meggyőződést, teljes megismerésre jutva ez által Isten kijelentését, vagy igazságát stb. illetően, 2, Tessz 2,11-12; 2) az Istennek való személyes alávetettséget, Ján 1,12; 3) olyan gondolkodás-, és életmódot, melyet ez az alávetettség inspirál 2, Kor 7,5... Mindez ellentétben áll azzal a hittel, amely tisztán természeti jellegű, azaz csupán vallja a jó hitet, de nem mutatja fel annak semmiféle bizonyítékát.”

Az ismert Biblia magyarázó, Charles Erdman megerősíti, hogy a bibliai hit felöleli a Krisztussal való személyes kapcsolatot, amely kifejeződik a hívő Istenbe vetett bizalmában, engedelmisségében és szent életvitelében:

„Ha a hit pusztán dogmák jóváhagyása lenne, vagy egy hitvallás ismételtetése, akkor valakit a hite alapján igaznak nyilvánítani abszurd volna és igazságtalan; a hit azonban személyes kapcsolatot fejez ki Jézus Krisztussal. A hívő számára a Krisztusba vetett bizalmat, a Krisztusnak való engedelmisséget, és a Krisztusi iránti szeretet jelenti. Olyan bizalmat, engedelmisséget és szeretetet, amely elkerülhetetlenül tisztasághoz és szentséghez vezet, valamint önzetlen szolgálatra átadott élethez.”

Donald Bloesch, a protestáns teológus számos magyarázó megjegyzést tesz a bibliai hittel kapcsolatosan. Az „olcsó kegyelem eretnokségéről” beszél, „amely által az üdvösség amolyan útlevelemmé válik a mennyországba, és amelyet egyszerűen a keresztség, vagy a hit nyilvános megerősítése, vagy az egyházi közösségbe való beleszületés biztosít az ember számára”. Az „olcsó kegyelem” fogalmával szemben kijelenti, hogy „az üdvösség ingyenes ajándéka nem egyszerűen külsődleges értelmi jóváhagyás jelent, vagy önkéntes alávetettséget az evangéliumnak, hanem teljes elkötelezettséget és élethossziglani tanítványságot a kereszttel”. Továbbá elénk tárja a hit oly meghatározását, mint „a teljes ember következetes odaszánását a Krisztusnak való életre, elkötelezettséget, mely maga után vonja az ismeret, a bizalmat és az engedelmisséget”.

A megmentő hit három összetevője

Más szavakkal a megmentő hit többet jelent elméleti ismeretnél, vagy jóváhagyásnál. A megmentő hitnek valójában három kulcsösszetevőjét azonosíthatjuk: ismeret, jóváhagyás és elfogadás.

Hinni valamiben, vagy valakiben bizonyos fokú ismeretet, vagy értelmi felfogást igényel. Tudni kell, mi az, amiben az ember megvallása szerint hisz. A megmentő hithez nem szükséges,

hogy mindent megértsünk Istenről, vagy az életről, de fel kell ismernünk a megváltás iránti szükségünket és tudnunk kell, hogy Jézus Krisztus a mi egyetlen Megváltónk.

Másodszor a hithez szükség van jóváhagyásra, vagy értelmi elfogadásra. Az ismeret nem elegendő, hiszen megérthet valaki egy bizonyos hittételt anélkül, hogy hinne benne. A megértéshez szükség van annak felismerésére, hogy a hitvallás igaz.

Végül el kell fogadni, magunkévá kell tenni azt, amiben hiszünk. Más szavakkal szükség van az igazság gyakorlati alkalmazására. Egy másik személyben való hitnek az az egyetlen módja, hogy elfogadjuk és követjük az ő szavait. A Jézus Krisztusban való megmentő hit többet foglal magában annak értelmi elismerésénél, hogy Krisztus a Megváltó. El kell fogadnunk ezt az igazságot és életünk vezérlő elvévé kell tennünk. Úgy tehetjük azzá, hogy engedelmeskedünk Jézus evangéliumának, azonosulva Ő Vele azáltal, hogy teljességgel alávetjük magunkat Neki, és teljes bizalmon alapuló kapcsolatot alakítunk ki Vele, ragaszkodunk Hozzá és megbízunk Benne.

A görög *pistis* és *pisteuo* szavak tanulmányozásánál kihangsúlyoztuk ezt a harmadik összetevőt. Enélkül nincs megmentő hit. Sokan elismerik Jézust Úrnak és Megváltónak, mégis beismerik, hogy nem engedelmeskednek az evangéliumnak. Noha van ismeretük és azt jóvá is hagyják, nem fogadják be az evangéliumot az életükbe. Nem az igazság szerint cselekednek. Nem vetik alá magukat Krisztusnak és nem azonosulnak Vele. Összefoglalva, a megmentő hit egy cselekvő bizalom Isten és az Ő Igéje felé. Nem választható külön a bizalomtól, az engedelmességtől és az alávetettségtől.

Példák az elégtelen hitre

A Biblia számos olyan személy példáját mutatja be, akiknek volt bizonyos fokú hitük Krisztusban, mégsem jutottak üdvösségre. Ez arról beszél, hogy valakinek lehet értelmi hite Jézusban mint Úrnak és Megváltóban, mégsem engedelmeskedik Neki, nem bízik Benne, sem nem rendeli alá magát Neki az üdvösség eléréséig.

Például sokan hittek Izraelben Jézusnak, amikor látták az általa véghezvitt csodákat. Jézus azonban nem bízta Magát rájuk, mert tudta mi lakik a szívükben. Nem rendelték alá életüket Jézusnak, mint Úrnak (Ján 2,23-25).

Hasonlóképpen sok zsidó vallási vezető hitt Jézusnak, de nem vallotta meg Őt, mivel félt attól, hogy kirekesztik a zsinagógából. Többre becsülték az emberek dicséretét Isten dicséreténél (Ján 12,42-43). Isten nem fogadta el őket, mert nem a hitük szerint cselekedtek.

Jézus szerint vannak emberek, akik nagy csodákat tesznek az Ő nevében, mégis, ha elutasítják, hogy Isten akarata szerint cselekedjenek, nem fognak üdvözülni (Máté 7,21-27). Elégséges volt a hitük a csodákhoz, de nem elégséges ahhoz, hogy engedelmeskedjenek Isten Igéjének minden tekintetben. Volt hitük, de nem megmentő hitük.

A samáriaiak hittek Filep prédikálásának és megkeresztelkedtek, mégsem vették a Isten Lelkét addig, míg Péter és János oda nem érkezett (Ap Csel 8,12-17). Simon, a varázsló egyike volt azoknak, akik hittek és megkeresztelkedtek, később azonban megkísérelte megvásárolni a szellemi hatalmat és áldásokat pénzért (Ap Csel 8,18-19). Péter megdorgálta őt és figyelmeztette, hogy térjen meg gonoszságaiból, azt mondván neki: „Nincsen néked részed, sem örökséged e dologban, mert a te szíved nem igaz Isten előtt... Mert látom, hogy te keserűséges méregben és álnokságnak kötelékében leledzel” (Ap Csel 8,21-23). Ezen időpontban nem volt üdvössége, noha bizonyos mértékig hitt.

Az ördögök is hisznek az egy Istenben (Jak 2,19), amely több annál, mint amit némelyek tesznek. Nem csupán hisznek, de meg is vallják Jézust Isten Fiának (Máté 8,29). Hitük és megvallásuk ellenére azonban nem rendelkeznek megmentő hittel.

Ezekben az esetekben találkozunk megértéssel és elfogadással, de látjuk a teljes hiányát a Jézusnak való alárendelésnek és az Ő Igéjének való engedelmességnek. Az emberek birtokoltak

bizonyos fokú hitet, de nem eleget ahhoz, hogy üdvösségre jussanak. A megmentő hit tehát elválaszthatatlanul összefügg az engedelmességgel.

Hit és engedelmesség

Pál nagyobb hangsúlyt fektetett a hit általi megigazulásra, mint bármely más újszövetségi szerző, mégis következetesen ragaszkodott ahhoz, hogy a megmentő hit elválaszthatatlanul egybekapcsolódik az engedelmességgel. Azt tanította, hogy Isten megváltó tervének titka, az egyház, „megjelentetett... a hitben való engedelmesség végett, minden pogányoknak tudomására adván” (Róma 16,26). Az újfordítású Biblia a következőképpen adja vissza ez utóbbi kijelentést: „tudtul adatott minden népnek, hogy eljussanak a hit engedelmességére”. Isten kegyelme „hitben való engedelmességet” eredményez (Róma 1,5). Pálon át Krisztus cselekedett a „pogányoknak engedelmességére” (Róma 15-18). Lukács ugyancsak feljegyezi, hogy sok pap is „követte a hitet” (Ap Csel 6,7). A hit és az engedelmesség oly szorosan összefügg egymással, hogy az Istennek való engedelmesség hiánya bizonyosság a hit hiányára: „De nem mindenek engedelmeskedtek az evangéliumnak. Mert Ésaías azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek?” (Róma 10-16).

Számos más Igevers is megismétli az alapvető összefüggést az engedelmesség és az üdvösség között. Jézus azt mondta: „Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei atyám akaratát.” (Máté 7,21). Csak az, aki hallja és cselekszi az Úr Igéjét, jut üdvösségre (Máté 7,24-27). Jézus azt is mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (Ján 14-15). Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet” (Ján 14,23).

Az Úr örök pusztulással bünteti azokat, „akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának” (II Tessz 1,7-10). Krisztus „örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek” (Zsid 5,9). Péter azt mondja: „Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak végök, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?” (I Péter 4,17).

János a következő próbát állítja a keresztények elé: „És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk.” (I Ján 2,3-5). Csak akkor ismerjük Istent, és lett bennünk teljes az Ő szeretete, ha engedelmeskedünk Neki. Az igazi hívő engedelmeskedik Isten parancsainak és ezáltal tudni fogja, hogy van benne szeretet (I Ján 5,1-3).

Amikor Isten elküldte az öldöklő angyalt Egyiptom minden házába, Izrael fiai nem automatikusan nyertek védeltséget, egyszerűen értelmi hozzáállásuk által. Fel kellett kenniük a Páska-bárány vérével házuk ajtófélfájára (II Móz 12). Csak ha jelét adták hitüknek az Isten parancsának való engedelmesség által, akkor menekültek meg. „Hit által rendelte (Mózes) a páskát és a vérnek kiontását, hogy az öldöklő ne illesse az ő elsőszülötteiket” (Zsid 11,28). Hasonlóképpen a megmentő hit ma is magában foglalja a cselekvő engedelmességet. A Bárány vére alá kell hoznunk az életünket a megtérés evangéliumának való engedelmesség, az Ő nevében való vízkeresztség által, és be kell töltekeznünk az Ő Lelkével.

Ha valaki igazán hisz Isten Igéjében, engedelmeskedik annak. Isten Igéje tanítja a vízkeresztséget, a Bibliában hívőnek tehát meg kell keresztelkednie. Isten Igéje megígéri a Lélek ajándékát, az igazi hívőnek tehát várnia, keresnie kell és el kell fogadnia ezt az ajándékot. Egy protestáns író kijelentette: „Keresztények a történelem során megerősítették, hogy az életet átfformáló kapcsolat Istennel a hit és az evangéliumnak való engedelmesség által érhető el”. Más teológusnál azt olvassuk: „A hit tartalma egyetlen mondatban megragadható: Jézus Úr (I Kor 12,3) ...Ezért hittel azt mondani, hogy Jézus Úr, magában foglalja az ember önmagának

engedelmességre való alárendelését. Hinni valamit, azt jelenti, engedelmeskedni az abban foglalt felhívásnak; és csak az engedelmesség által lesz az a dolog igazán megismerve... Pál számára az engedelmesség azonos a hittel, mint ahogy az engedetlenség azonos a hit hiányával”. A teológus, Dietrich Bonhoeffer azt mondta: „Csak aki hisz, az engedelmeskedik, és csak aki engedelmes, az hisz”.

Hit és cselekedetek

A Biblia azt is tanítja, hogy a hit elválaszthatatlan a jó cselekedetektől. „Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel előljárni azok, akik Istenben hívőkké lettek” (Titus 3,8).

Nem létezik hit jó cselekedetek nélkül. Jakab ír a hit és a cselekedetek elválaszthatatlanságáról. „Mi a haszna atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-e őt a hit?... Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában. De mondhatja valaki: Néked hited van, nékem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet. Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítottatott-e meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra. Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; És beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonított néki igazságul, és Isten barátjának neveztetett. Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből... Mert amiképpen holt a test lélek nélkül, akképen holt a hit is cselekedetek nélkül” (Jakab 2,14; 17-24; 26).

Vannak, akik ellentmondást látnak Pál hitről szóló tanítása, és Jakab cselekedetekről szóló tanítása között. Luther Márton nem kedvelte Jakab levelét, sőt, megkérdőjelezte helyénvalóságát a Bibliában, mert úgy vélte, ellent mond a hit általi megigazulásnak. Pál és Jakab levele azonban egyenrangú részei Isten Igéjének, Isten Igéje pedig nem mond ellent Önmagának. Pál és Jakab írásai kiegészítik egymást, és harmonikus egészet alkotva illeszkednek egymáshoz.

Pál kihangsúlyozza, hogy a Jézusban való hit által üdvözülünk és nem saját cselekedeteink által. Isten szerezte számunkra az üdvösséget és mi hit által fogadhatjuk el azt; nem tudunk üdvösséget szerezni jó cselekedetek által. Pál tulajdonképpen azt hangsúlyozza, hogy Mózes törvénye nem üdvözíthet senkit, mert a szertartási rendelkezések megtartásának önmagában nincs hatalma arra, hogy megtisztítson a bűntől.

Jakab hasonlóképpen felismerte, hogy „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való” (Jak 1,17), beleértve az üdvösséget. Rámutat, hogy az a fajta hit, amely képes megmenteni, szükségszerűen cselekedeteket hoz létre. Más szavakkal nem mutathatjuk meg a hitünket absztrakt módon, cselekedetektől függetlenül; az egyetlen mód arra, hogy Isten, vagy bárki más lássa a hitünket, a mi válaszukon keresztül lehetséges. A hit nem csupán az elme állapota, hanem életet átváltoztató erő.

Pál Ábrahámot hozza fel példaképpen a hit általi megigazulásra (I Móz 15,6; Róma 4,1-3). Jakab ugyanezt a példát alkalmazza annak bemutatására, hogy a hit csakis cselekedetekből láttatik meg. Cselekedetek nélkül Ábrahám hite halott lett volna. Mi lett volna, ha Ábrahám azt mondja: „Hiszek Istenben”, de elutasította volna, hogy feláldozza Neki Izsákot? Jakab szerint akkor nem lett volna igaz hite, tehát nem is igazult volna meg. Isten Maga mondta Ábrahámnak, miután amaz kész volt feláldozni Izsákot: „megáldván megáldalak tégedet... mivelhogy engedtél az én beszédemnek” (I Móz 22,16-18). Pál Ábrahám hitéről szóló leírása ugyanerre a következtetésre jut. Ábrahám a reménység ellenére reménykedve hitt. Nem tekintett emberi korlátokra, nem kételkedett Isten ígéletében, hanem erős volt hitben, és Istennek adott dicsőséget, teljes meggyőződéssel (Róma 4,18-21). Ez az Igevers nem értelmi jóváhagyásról beszél,

cselekedetek nélkül, hanem cselekvő hitről, amely meghatározta Ábrahám életét sok-sok éven át - hitről, amely arra készítette őt, hogy Istenbe vesse bizalmát, és teljességgel alárendelje magát Neki.

Minden fennmaradó zavart eloszlat annak felismerése, hogy Pál és Jakab ugyanazokat a kifejezéseket használja, ám különböző módokon és szövegösszefüggésben. A Római levélben a *hit* valódi istenhitet jelent annak minden velejárójával; Jakabnál értelmi jóváhagyást jelent, amely nem tud hatással lenni az ember életére, és amely egyáltalában nem valódi élő hit. A Római levélben a *cselekedetek* halott cselekedeteket jelentenek, amelyet hit nélkül is véghez lehet vinni; Jakabnál élő cselekedetekről van szó, melyeket csakis hit által lehet véghezvinni, és amelyek a hit létezését bizonyítják. A Római levélben a *megigazulás* azt jelenti „igaznak nyilvánítva Istentől”; Jakabnál azt jelenti, „megmutatni, hogy igazak vagyunk”. Vine mayarázatot fűz e harmóniához Pál és Jakab tanítása között:

„A cselekedetek által való megigazulás tekintetében a Pál és Jakab apostol közötti úgynevezett ellentmondás csupán látszólagos... Pál Ábrahám Istenhez való hozzáállásáról beszél, arról, hogy Ábrahám elfogadta Isten Igéjét... Jakab (2,21-26) megállapítja az ellentétet az olyan hit között, amely valódi, és az olyan hit között, amely hamis és meddő, és amely nem is nevezhető hitnek.”

Pál és Jakab nyilvánvalóan mindketten egyetértettek abban, hogy a megmentő hit életet átformáló bizalmat hoz létre Isten iránt, és cselekedetek tanúsítják annak létrejöttét. Pál azt tanította, hogy hit által üdvözülünk; Jakab azt tanította, hogy a megmentő hit cselekedeteket eredményez, és csakis cselekedetek által mutatkozik meg. Ha az ember hite nem jár együtt cselekedetekkel, akkor az illető hitével valami nincs rendben.

A Zsid 11 gyönyörűen ábrázolja az egymást kiegészítő kapcsolatot a hit és a cselekedetek között. E fejezet fő célja annak bemutatása, mennyire szükséges a hit, és mit eredményez. Megnevez számos ószövetségi hőst és feljegyezi miket cselekedtek „hit által”. Az Igerész bemutatja, hogy a hit mindig cselekedeteket hoz létre, és csakis cselekedetekben mutatkozik meg. A szerző minden alkalommal leírja valakinek a hitét, és felsorolja azokat a tetteket, melyeket a hit eredményezett.

Természetesen kegyelemből üdvözülünk, hit által. Isten munkájába fektetjük bizalmunkat és nem saját cselekedeteinkben, hogy üdvösséget nyerjünk. Ez azonban nem mentesít minket a felelősségtől, hogy válaszoljunk Istennek, engedelmeskedjünk Neki és hitünk szerint cselekedjünk. A megmentő hit élő hit, amely cselekszik.

Hitben járás

A megmentő hit nem csupán ideiglenes állapot, hanem folyamatos kapcsolat Jézus Krisztussal. Nem oly módon üdvözülünk hit által, hogy az idő egy pontjában birtokoljuk a hitet. Ehelyett „az igaz ember pedig hitből él” (Róma 1,17; Gal 3,11; Hab 2,4). A Kol 2,6 azt mondja: „Azért amiképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, aképpen járjatok Ő benne”. Ahogy vettük Őt hitben, úgy kell gyakorolnunk hitünket Ő benne nap mint nap.

A Biblia gyakran beszél jelen időben a hitről, utalva ezzel a hit folyamatosságára. Például a *hiszen* szó a Ján 3,16-ban folyamatos hitre vonatkozik: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Az üdvösség nem csupán múlt idejű megtapasztalás; jelen idejű kapcsolat, amely örökkévaló üdvösségre vezet. Nap mint nap hit által kell élnünk ahhoz, hogy végül üdvösségre jussunk. Könnyebb meglátni a hit és a cselekedetek közötti szoros kapcsolatot, ha felismerjük ezt a tényt. A hit növekszik; egyre tovább és tovább vezet Isten akaratában.

A hit tárgya

Mint ahogy eredménytelen a hit válasz nélkül, úgy eredménytelen különválasztva a hit tárgyától. Az önmagában való hit értéktelen. Ha az ember hite önmagában eredményes lenne, akkor a hit általi megigazulás egyszerűen csak az ember önmegváltásának egyik formája lenne.

A hit értéke teljességgel a hit tárgyától függ. Az által üdvözülünk, Akiben hiszünk, nem pedig a hitben való állapotunknak köszönhetően. Amikor Pál Ábrahám példáját felhozta a hit általi megigazulásra, rámutatott, hogy Ábrahám hitt Istenben, a mindent tudó és mindenható lényben, aki be tudja teljesíteni ígéreteit (Róma 4,16-17). A pogány vallásokban hívőknek lehet nagy hitük, de nem üdvözülnek, mert nem hisznek Jézusban. Mivel az üdvösség kizárólag Jézuson át nyerhető el, életfontosságú, hogy hitünk legyen Ő benne.

Ez azt jelenti, hogy hinnünk kell az Ő Igéjében is. Sok embernek van nagy hite bizonyos vallási rendszerekben, amelyek vallják Krisztust, mégsem üdvözülnek, mert hitük nem Isten Igéjén és Krisztus evangéliumán alapul. Az emberi elme szülte rendszerek és az azokban való őszinte hit nem elegendők. Éppen úgy igazságban kell imádnunk Istent, mint ahogy lélekben (Ján 4,24). Jézus azt mondta: „Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (Ján 7,38). A Biblia tanítása szerint kell hinnünk. Az ember értelmi hitében nincs erő, a Jézusban és az Ő Igéjében való hit és az annak való engedelmség nélkül.

Hit és megtérés

Most elemezzük még részletesebben, mit is eredményez pontosan a Jézusban való hit. A hit és a megtérés együtt munkálja ki az üdvösséget. Jézus azt hirdette: „...térjete meg, és higgyetek az evangéliumban” (Márk 1,15). Az embernek rendelkeznie kell valamilyen mértékű hittel ahhoz, hogy megtérjen. Senki sem keresi a bűnből való megtérés útját, hacsak nem hisz abban, hogy a bűn rossz, és hogy a megtérés egyaránt lehetséges és szükséges. Isten Igéje kijelenti, mindenki elvész megtérés nélkül, tehát mindenkinek, mindenhol meg kell térnie (Luk 13,3; Ap Csel 17,30). Természetesen az Isten Igéjébe vetett hit az, amely megtérésre vezet.

Vannak, akik vitatkoznak azon, hogy a megtérés megelőzi-e, vagy követi a hitet. A lutheránus teológusok hagyományosan úgy tekintették a megtérést, mint amely megelőzi a hitet, míg a kálvinisták úgy írták le azt, mint a hit eredményét. Mindez a *hit* kifejezésének használatától függ. Például ha valaki az üdvösség pillanatának megjelölésére használja, akkor a megtérésnek meg kell előznie hitet, mivel a megtérés előfeltétele az üdvösségnek. Másfelől ha valaki úgy tekinti a hitet, mint folyamatos állapotot, és úgy is, mint az idő egy pontjában való állapotot, akkor a hit egyaránt megelőzi és követi is a megtérést. Ez utóbbi nézetet támasztja alá a Biblia.

A hit kezdődhet Isten Igéjének első hallásából, még ha abban a pillanatban nem is eredményez üdvösséget. Mutattunk bibliai példákat arra, hogy valaki rendelkezhet a hit bizonyos mértékével az üdvösségre jutást megelőzően. Az ember nem üdvözl a hit kezdetének első pillanatában, hanem a hit érettebbé válásával tapasztalja meg az üdvösséget, nyer irányítást a szívének indulata felett, mely elvezeti őt Krisztusnak és az evangéliumnak adott pozitív válaszhhoz, hogy engedelmeskedjen a Szentírásnak a megtérés, a vízkeresztség és a Lélek ajándékának keresése és elfogadása tekintetében.

A megtérés tehát követi a hit első pillanatát, de megelőzi a megmentő hit teljes kifejeződését (az újjászületés élményét). Talán úgy a leghelyesebb leírni a megtérést, mint az első „hitbeli választ” az evangéliumra, mert a megtérés a hit által való élet kezdetén áll, és önmagában a hit elsődleges cselekedete.

Hit és vízkeresztség

Az Istenben való hit elvezet a vízkeresztséghez is. Jézus azt mondta: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül” (Márk 16,16). Nyilvánvalóan azt tanította, hogy a hit keresztséghez vezet, és a korai egyház története meg is erősíti ezt az igazságot. Péter pütkösi prédikációja után azt olvassuk: „Akik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozók azon a napon mintegy háromezer lélek” (Ap Csel 2,41). Amikor a samáriaiak „hittek Filepnek, aki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó dolgokat hirdeti vala, megkeresztelkedének mind férfiak, mind asszonyok” (Ap Csel 8,12). A filippi börtönőr hitt és megkeresztelkedett még abban az órában, amikor Pál felszólította arra, hogy higgyen (Ap Csel 16,31-34). Amikor Pál Korinthusban prédikált, „sokan hittek és megkeresztelkedtek” (Ap Csel 18,8).

Számos más alkalommal megkeresztelkedtek az emberek, amikor hallották és elfogadták az evangéliumot (Ap Csel 8,36-38; 9,18; 10,47-48; 16,14-15; 19,5). Láthatjuk tehát, hogy a vízkeresztség a hit cselekedete - a hit válasza Istennek. Az igazi hit Istenben és az Ő Igéjében arra indítja a hívőt, hogy alávesse magát a vízkeresztségnek.

Egy baptista tudós kijelentette: „Valóban sokat lehetne beszélni arról a vitáról, melyet felekezettől függetlenül támogatnak különböző hitvallású teológusok, mely az újszövetségi hitet és keresztséget elválaszthatatlannak tekinti, legyen bár a keresztény élet kezdete vita tárgya... A keresztség ...a kegyelem Isten szerint kijelölt találkozója a hittel. Elengedhetetlen külső megnyilvánulása ez a hitnek, megkoronázása a hit cselekedetének”.

Hit és Szent Lélek

A hit elvezet a Szent Lélek ajándékának vételéhez is. Jézus azt mondta: „Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (Ján 7,38). János hozzáfűzi a magyarázatot, mely szerint a Jézus a Szent Lélekről beszélt: „Ezt pedig mondja vala a Lélekről, amelyet veendőik valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg” (Ján 7,39).

Péter azt tanította, hogy a Szent Lélek ajándéka, vagy keresztsége azok számára adatik, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban. Kornéliusnak és házanépének élményét a pütkösi Lélek keresztséggel azonosította és feltette azt a kérdést: „Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nekünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna?” (Ap Csel 11,15-17). Más szavakkal Péter azonosította az „Úr Jézus Krisztusban való hitet” a Lélekkel való megkeresztelkedéssel.

Pál ugyancsak elvárta, hogy a hívők Szent Lelket vegyenek. Amikor Efézusban Keresztelő János néhány tanítványára talált, megkérdezte tőlük: „Vajjon vettetek-e Szent Lelket, minekutána hívőkké lettetek?” (Ap Csel 19,2). Az újfordítású változatban még nagyobb nyomaték kerül erre a kérdésre: „Kaptatok-e Szent Lelket, amikor hívőkké lettetek?” Pál tovább tanítja a leveleiben, hogy hit által vehetjük a Szent Lelket: „Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által”. (Gal 3,14). „Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtettek az ígéretnek ama Szent Lelkével” (Ef 1,13).

Elkerülhetetlenül jutunk ahhoz következtetéshez, hogy a hit a Szent Lélek vételéhez vezet. Más szavakkal az igazi hívő vesz Szent Lelket; hite akkor válik valódivá és teljessé, amikor Isten megajándékozza őt a Lélekkel.

Megtérés, vízkeresztség és cselekedetek

Lehet-e a megtérést és a vízkeresztséget a cselekedetek közé sorolni? Ezek nem cselekedetek abban az értelemben, amikor az ember cselekedeteivel igyekszik kiérdemelni az

üdvösséget, hanem Isten megmentő cselekedetei. A megmentő hitnek kifejeződésre kell jutnia a megtérésben, a vízkereszttségben és a Lélekkel való betöltekezésben.

Az embernek önmagában nincs ereje arra, hogy elforduljon a bűntől, de Isten elvezeti őt az üdvösségre és megadja az erőt a megtéréshez. Isten munkálja ki a megtérést az emberben, megváltoztatva gondolkodásmódját és életének irányát. Ugyanakkor eltörli a bűnt a kereszttségben. Isten munkája, és az Ő munkájába vetett hit nélkül a kereszttség jelentéstartalom nélküli szertartás csupán. Végül a Szent Lélek vétele természetes, hogy nem az emberi oldalról való cselekedet; a Lélek Isten ingyenes ajándéka, amelyet az ember hit által fogadhat el.

Az ember dolga mindebből egyszerűen annyi, hogy higgyen az evangéliumnak, keresse a megtérés útját, alávesse magát a vízkereszttségnek, és engedje, hogy Isten betöltse őt a Lélekkel. Ezek a dolgok részeit képezik a megfelelő válasznak, odaszánásnak, bizalomnak és engedelmességnek, melyeket a megmentő hit szükségszerűen magában foglal. Ez a „hit válasza” az ember részéről nem az üdvösség kiérdemelését, vagy megfizetését célozza, hanem szükségszerű válasz az üdvösség elfogadásához.

Isten felajánlja az üdvösséget minden embernek, ingyenesen, Krisztus engesztelő áldozata alapján, de csak azok, akik kifejezésre juttatják Istenbe vetett hitüket, jutnak el az üdvösségre. Az ember engedheti Istennek, hogy kimunkálja számára az üdvösséget (az ő hite és engedelmissége által), vagy elutasíthatja, hogy Isten munkálkodjék benne (hitetlenség és engedetlenség által). Isten hívja az embert, Önmagához vezeti, megváltoztatja annak gondolkodásmódját és életirányát (megtérés) lemossa bűneit (vízkereszttség), megkereszteli Lelkével, megtartja kegyelmében, és felruhazza erővel, hogy szent életet élhessen. Isten részéről ez a cselekedet létrehozza az üdvösséget az ember számára a jelen korban.

Megvallás, hit és üdvösség

Vajon a megmentő hitről szóló következtetésünk ellene mond-e a Róma 10,8-10 Igéjének? Ebben az Igerészben ezt olvassuk: „Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk. Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.”

Ezen Igeversek egyes magyarázói úgy értelmezik ezt, hogy az üdvösség automatikusan adatik, ha valaki értelmével jóváhagyja, hogy Jézus feltámadt a halálból, és szavaival megvallja, hogy Jézus Úr. Ez a magyarázat azonban ellentmond az igazságnak, amely szerint a megmentő hit magában foglalja az elfogadást és az engedelmisséget. E nézet alapján sok olyan ember, aki még csak nem is kíván Istennek élni, ugyancsak üdvözlül. Sőt az ördögök is üdvözlülnek, hiszen ők is tudják, hogy Jézus él, szavaikkal megvallják, és hisznek az egy Istenben (Máté 8,29; Jak 2,19). Egyértelmű, hogy ez a felületes értelmezése a Róma 10,8-10-nek nem lehet helyes.

Még nyilvánvalóbbá válik ez, ha tovább olvassuk a Róma 10-et. A 13. vers azt mondja: „Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik”. Vajon azt jelenti ez, hogy mindenki, aki kiejti száján Jézus nevét, megtartatik? Természetesen nem, vagy máskülönben Jézus neve csupán varázsszó lenne. Továbbá a 16. vers azt tanítja, hogy az engedelmisség hiánya a hit hiányának a jele: „De nem mindenek engedelmeskedtek az evangéliumnak. Mert Ésaías azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek?” Sokan fogják vallani szavaikkal Úrnak Jézust, és hívják segítségül a nevét, de csak azok, akik ténylegesen cselekszik Isten akaratát, fognak megtartatni (Máté 7,21-23). Még ha valaki meg is vallja szavaival hitét, de elutasítja, hogy engedelmeskedjen az evangéliumnak, nem rendelkezik megmentő hittel.

Ha így van, mi a Róma 10,8-10 helyes magyarázata? Először is fel kell ismernünk, hogy Pál keresztényeknek írt. Célja az volt, hogy emlékeztesse őket, mennyire hozzáférhető valójában az üdvösség (8. vers). Nem kellett részletesen elmagyaráznia az újjászületést, mivel olvasói

megtapasztalták azt. Egyszerűen emlékeztette őket arra hogy az üdvösség alapja a Krisztusban és az evangéliumban való hit marad, valamint hitük nyilvános megvallása a világ előtt, amelyben élnek. A Római levél egyik kommentátora megjegyezte, hogy Pál ebben az ígérésben arra a hitre utal, amely megfelelő kapcsolatot eredményez Krisztussal, és a megvallásra, mint olyan eszközre, mely által ez a kapcsolat fenntartható.

„Ha az „üdvösség” jelentését a „biztonság” kifejezéssel adjuk vissza, minden bizonnyal a legmegfelelőbb módon fogalmaztuk meg. Hit által leszünk igazzá, és felismerjük, hogy az igazságban a „biztonság” a Krisztus, mint Úr folyamatos megvallásában rejlik... míg a Krisztusban való hit helyes kapcsolatba hozza az embert Istennel, a hit megvallása fenntartja ezt a helyes kapcsolatot és folyamatosan biztonságot ad, a végső üdvösségig.”

Másodszor el kell olvasnunk az V. Móz 30,14-et, mert ezt a verset idézi Pál a Róma 10,8-ban; „Sőt felette közel van hozzád ez íge: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsd azt.” Ez a vers bemutatja, hogy a megvallás és a hit szükségszerűen magába foglalja az Isten Igéjének való engedelmisséget.

Harmadszor a „szánkkal megvallani az Úr Jézust” azt jelenti, hogy őszinte szóbeli megvallást teszünk arról, hogy Ő az Úr. Ahhoz azonban, hogy ez valóban őszinte legyen, alá kell rendelnünk életünket Neki, mint Úrnak és engedelmeskednünk kell parancsainak. Mikor valljuk meg először Jézust, mint Urat? A szóval való megvallásra akkor kerül sor, amikor segítségül hívjuk nevét a vízkeresztségben (Ap Csel 22,16) és amikor nyelveken szólunk a Lélek keresztségben (Ap Csel 2,4). Ezek után senki nem mondhatja Úrnak Jézust, csak a Szent Lélek által (I Kor 12,3).

Ezen Igevers teljes értelmében senki nem vallhatja igazán élete Urának Jézust, amíg nem töltökezik be Lélekkel és nem a Lélek ereje által él. Érdekes, hogy F. F. Bruce a *The Tyndale New Testament Commentaries*-ban ugyancsak összekapcsolja ezt a Róma 10-ben található Igeverset az I Kor 12,3-mal. A megvallást úgyszintén a vízkeresztséggel köti össze: „Ha mondani akarunk egy olyan kiemelkedő alkalmat, amikor ilyen jellegű megvallást teszünk, legvalószínűbben arra az első megvallásra gondolunk, ...a keresztény keresztségkor.”

Negyedszer, hinni a szívben azt, hogy Isten feltámasztotta Krisztust a halálból, igazi hitet jelent, amely magában foglalja a bizalmat. Hinnünk kell a feltámadásban, és bízunk kell az üdvösség természetfeletti eseményében. Bízunk kell a feltámadásban ahhoz, hogy Krisztus engesztelő halálát érvényessé tegyük (Róma 4,25) és új életet nyerjünk a feltámadott Krisztus Lelke által (Róma 5,10; 6,4-5; 8,9-11). Ezért az igazi hit Krisztus feltámadásában elvezet minket engesztelésének alkalmazásához az életünkben, majd pedig Lelkének elfogadásához.

Segítségül hívni az Úr nevét

Amikor a Róma 10,13 azt mondja: „Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik”, ez többet jelent Jézus nevének szóban való hívásánál. Ha nem így lenne, akkor a hit nem lenne szükséges. A megmentő hit több, mint Krisztus szóban való megvallása, mivel ez a cselekedet önmagában nem elegendő (Lásd Máté 7,21). A Róma 10,13 nyilvánvalóan egy őszinte, szívbeli kiáltásról beszél, olyasvalaki szájából, aki hisz Jézusban. A szóban való megvallás egy lépést jelent ebben az irányban, de az élő hit és az engedelmisség megköveteltetik e megvallás érvényessé tételéhez.

A Róma 10,13 célja nem az, hogy megadja az üdvösségre jutás módját, hanem hogy azt tanítsa, az üdvösség mindenki számára készen áll. A hangsúly a *minden* szón van. Pál azért idézi ezt az Igeverset, hogy megerősítse azt az állítást: „Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Ura mindenkinek, aki kegyelemben gazdag mindenkhez, akik őt segítségül

hívják” (Róma 10,12). Az idézet eredetileg a Jóel 2,32-ben található, ahol Jóel utolsó napokra vonatkozó próféciája után olvassuk e sorokat, amikor kitöltetik majd a Lélek minden testre (Jóel 2,28-29), és Isten utolsó ítéletéről ír (30-31. vers). A Jóel 2,32 megmagyarázza, hogy *mindenki*, aki segítségül hívja az Jehovát, megmenekedik ettől az ítélettől.

Péter ezt a próféciát a Lélek pünkösdi kitöltésekor idézi (Ap Csel 2,21). Továbbá Anániás parancsolja meg Pálnak, (a Római levél szerzőjének), hogy hívja segítségül az Úr nevét a vízkereszttségben (Ap Csel 22,16).

Összefoglalva tehát két következtetésre jutunk az „Úr nevének segítségül hívásáról”. Először is nem hirdet „könnyű hitet”, hanem arról tanít, hogy az Isten által elkészített üdvösség mindazok számára adatik, akik keresik Őt és hittel segítségül hívják. Másodszor, ha valaki őszintén hívja az Urat, be fog töltekezni Lelkével, és segítségül hívja nevét a kereszttségben.

Az üdvösség egyetlen terve

Hiszünk abban, hogy Isten mindenkor egyetlen terv szerint teszi elérhetővé az üdvösséget az emberiség számára, azaz kegyelemből, hit által, Krisztus engesztelő halála alapján. Isten különböző módokon foglalkozott az emberrel az évszázadok során, de végső soron minden viszonyulása ehhez ez egyetlen tervhez igazodott. Noha jelenkorunk úgy tűnik Isten kegyelme teljességének kora egészen addig a pontig, hogy a kegyelem korszakának nevezhetjük (Ján 1,17), az üdvösség minden korban Isten kegyelmén alapult és nem az ember cselekedetein. Ha az ember valaha megmenthette volna önmagát, akkor ma is megtehetné, Isten Igéje azonban kijelenti, hogy ezt nem tudja megtenni.

Hasonlóképpen a hit alapelve oly világossá vált ebben a korban, hogy a hit korának is nevezhetjük (Gal 3,23-25), igaz, hogy Isten minden korban megkövetelte a hitet. Ábrahám hit által igazult meg (Gal 3,6). Még ha némely zsidó úgy vélekedett is, hogy üdvösségük a törvény cselekedetein múlik, a törvény megtartása soha nem ért semmit hit nélkül (Máté 23,23; Róma 2,29; 4,11-16; 9,30-33).

A hit természetesen mindig magában foglalta az engedelmisséget. Az Istenbe vetett hit részeként engedelmeskedett Ábrahám Isten parancsának, hogy hagyja el otthonát, bízson Isten ígéreteiben, és áldozza fel fiát, Izsákot Istennek (Róma 4,16-22; Zsid 11,8-10; 17-18; Jak 2,20-24). A hit részeként ragaszkodtak a zsidók Isten törvényéhez, ahogyan azt Mózesen át Isten kinyilatkoztatta, beleértve a véres áldozatokról szóló rendeletet is (Zsid 11,28-29). A hit részeként engedelmeskedünk Krisztus evangéliumának. Mindeme engedelmisség szükséges volt, és szükséges ma is, de az üdvösség minden korban hit által nyerhető el, és nem cselekedetek által.

Végül pedig az üdvösség minden korban Krisztus engesztelő halálán alapult. Ő volt az egyetlen áldozat, amely valaha is elégtételt szerzett a bűnökért (Zsid 9,22; 10,1-18). Krisztus halála engesztelést szerzett a bűnökért minden korra vonatkozóan: „Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte...” (Róma 3,25).

Az ószövetségi szentek hit által üdvözültek Isten jövőbeni engesztelő terve alapján, amelyet kifejeztek (anélkül, hogy teljességgel megértették volna jelentését) az áldozatok bemutatása által, amellyel Isten rendelésének engedelmeskedtek. Az újszövetségi szentek üdvössége Isten múltban történt engesztelésében való hiten alapult, melyet a Krisztus evangéliumának való engedelmisséggel fejeztek ki. Az Ószövetség engedelmisségi követelményei, mint pl. a körülmetélkedés és a véres áldozatok, megegyeznek a hit által való megigazulás alapelveivel, és az újszövetségi engedelmisségi követelmények, olyanok mint megtérés és vízkereszttség, ugyancsak egyeznek a hit általi megigazulással.

Megmentő hit

E fejezetben foglalt tanulmányunk alapján a következőképpen határozhatjuk meg korunkban a megmentő hitet. A megmentő hit Jézus Krisztus evangéliumának elfogadása, mint üdvösségünk egyetlen útja, és annak éltünkbe való befogadása (alkalmazása) a követelményeinek való engedelmség által. A megmentő hit Jézuson, az Ő áldozati kereszthalálán, feltámadásán, és Igéjének tanításain alapul. A megmentő hit a Krisztus evangéliumának való engedelmségben *fejeződik ki*, és a Vele való azonosulásunkban. Élő hit ez, amely cselekszik.

Jézus Krisztus evangéliuma az Ő halála, eltemetése és feltámadása (I Kor 15,1-4). Befogadjuk életünkbe az evangéliumot - azonosulunk Krisztussal és az ő megmentő munkájával - a megtérés, a Jézus nevében való vízkeresztség, és a Szent Lélek ajándékának elfogadása által (Róma 6,3-5). Nem számít, miképpen elemezzük, a megmentő hit kifejeződésre talál e három dologban, elvezet hozzájuk, létrehozza őket.

Hasonlat a hit és a kegyelem fogalmához

Íme egy hasonlat, amely segíthet annak megértésében, amit megtanultunk a továbbiakhoz. Tegyük fel, hogy Dávid azt mondja Jánosnak: „Találkozzunk a bank előtt holnap reggel 10-kor, és adok neked 100 ezer forintot.” (A találkozás a feltétele az ajándék elnyerésének). Ha János igazán hisz Dávidnak, akkor elmegy a megbeszélt helyre a megbeszélt időben. (A hit szükségszerűen bizalmat és választ hoz létre). Ha János megjelenik, megszolgált vajon ezzel a pénzt? Természetesen nem, mivel a pénz ellenszolgáltatás nélküli ajándék. Megjelenése azonban mégis szükséges feltétel, melynek eleget kell tennie ahhoz, hogy megkapja az ajándékot. (Kegyelem Dávid részéről, hit János részéről). Ha János elmulasztja a találkozót, nem kapja meg az ajándékot, és emiatt a felelősség kizárólag őt terheli. (Nem hitt az ígéletben.)

Hasonlóképpen nekünk is válaszolnunk kell Istennek hitben, keresve őt a megtérésben, a bűnök lemosásával a vízkeresztségben, és a Lélek keresztségben. Ha így teszünk, Isten nagylelkűen eleget tesz kérésünknek, és megkapjuk az üdvösséget, mint ingyenes ajándékot, nem pedig mint kiérdemelt, jogos jussot. Ha nem válaszolunk engedelmséggel Isten Igéjére, nem jutunk üdvösségre, s a kudarcért csakis magunkat hibáztathatjuk.

Kegyelem, hit és újjászületés

A kegyelem és hit tanítása nem teszi semmissé az újjászületés szükségességét, hanem megmagyarázza, hogyan tapasztalhatjuk meg azt. A kegyelem tana azt tanítja, hogy az újjászületés Isten ingyenes ajándéka, amelyet nem érdemeltünk ki és nem szolgáltunk meg. Azt tanítja, hogy az újjászületésre teljességgel és kizárólagosan a Krisztusba és az Ő evangéliumába vetett bizalom által juthatunk el. A hit az az eszköz, amely által befogadhatjuk Isten kegyelmét, átadhatjuk magunkat Neki, és megengedhetjük, hogy véghezvigye bennünk megmentő munkáját.

Az Istenbe vetett valódi hit magában foglalja az Ő Igéjének való engedelmséget. Ha hiszünk Jézusban, engedelmeskedünk az Ő parancsolatainak, megtérünk és megkeresztelkedünk. Ha hiszünk Krisztusban és az Ő engesztelő halálában, Ő le fogja mosni bűneinket a vízkeresztségben; máskülönben egyszerűen csak nedvesek leszünk a keresztségben. Ha hiszünk Jézusban az írások alapján, be fog tölteni minket az Ő Lelkével. Ezek után a hit fenn fogja tartani az újjászületett hívő Krisztussal való folyamatos kapcsolatát, amely magában foglalja a folyamatos engedelmséget és szentséget életünkben a bennünk lakozó Lélek ereje által. Összefoglalva az újjászületés megtapasztalása ingyenes ajándék Istentől, amelyet hit által vehetünk át Jézus Krisztusban.

JÉZUS KRISZTUS EVANGÉLIUMA

„Eszetekbe juttatom továbbá atyámfiak, az evangéliumot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vettetek, melyben állotok is... Mert azt adtam előtökbe, főképpen, amit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint” (I Kor 15,1; 3-4).

Mi az evangélium?

Az *evangélium* szó (angolul: *gospel*) jelentése „jó hír”, vagy „jó üzenet”, és ebben a jelentésben pontos fordítása az eredeti görög *euangelion* szónak. Először az I Kor 15,1-4 adja meg az alapvető bibliai meghatározását az evangéliumnak - Jézus Krisztus feltámadása, eltemettetése és feltámadása.

Természetesen ahhoz, ezek a történelmi tények ma is megkapják jelentésüket, fontos megértenünk tanításbeli jelentőségüket. Pusztán a történelmi események prédikálása jelentésük megmagyarázása nélkül nem mondja el, mi a jó a jó hírben. Jelentőségük az, hogy ezen tények által Krisztus üdvösséget szerzett nekünk, és elérhetővé tette azt mindazok számára, akik hisznek Benne. Meghalt bűneinkért, eltemettetett és feltámadott, ily módon győzelmet nyert a bűn és a halál fölött, örök életet szerezve ezzel nekünk. W. E. Vine a következőképpen határozza meg az evangéliumot: „Az Újszövetségben Isten országának jó hírét jelenti és a Krisztuson át elnyerhető üdvösséget, mely hit által lehet a miénk az Ő engesztelő halála, eltemettetése, feltámadása és mennybemenetele alapján.”

A jó hír tehát az, hogy Krisztus halála, eltemettetése és feltámadása üdvösséget szerzett mindazok számára, akik hittel válaszolnak rá. Meghatározás szerint a megmentő hit magában foglalja az evangélium befogadását és alkalmazását az életünkben.

Ebben a fejezetben tanulmány alá vesszük a következő kérdésekre adandó sajátos választ: Hogyan fogadhatjuk be, illetve alkalmazhatjuk életünkben az evangéliumot? Hogyan válaszolhatunk, vagy engedelmeskedhetünk az evangéliumnak? Hogyan azonosulhatunk személyesen az evangéliummal? Pál megadja a választ ezekre a kérdésekre a Róma 6,3-5-ben, melyben megmagyarázza, hogyan azonosul valaki ténylegesen Krisztus halálával, eltemettetésével és feltámadásával.

A halál

Mindenek előtt azonosulnunk kell Krisztus halálával. Ahogyan Jézus Krisztus megfeszítettet a kereszten, úgy a mi „őemberünknek” is meg kell feszíttetnie és a halálba kell adatnia. Az őember nem a bűnre való képességet jelenti, hisz ez a képesség megmarad az újjászületett hívőben is. Sem nem úgy tapasztaljuk meg a halált Krisztussal, hogy testi természetünk gyökerestül elpusztul, hiszen a keresztyén továbbra is küzd testi természete ellen (Gal 5,16-17). Amit halálba adunk, az a bűnös természet uralma és irányítása, melyet a megtérten ember felett gyakorol (Róma 6,12-14). Amikor megtérünk, a bűn és a Sátán uralma megtörik felettünk. Mivel a bűn uralma felettünk elveszett a Krisztussal együtt való halálunkkal, úgy bánhatunk a bűnnel önmagában, mint halottal. A bűn többé nem uralkodhat rajtunk és nem irányíthat minket. Legyőzhetjük a kísértéseket, és nem kell törődnünk a bűn hatalmával. Noha vétkezhetünk, ha akarunk, nem kell meghódolnunk a bűnnek, hanem úgy bánhatunk vele, mint amely többé nem létezik.

Pál megmagyarázza a bűn hatalmától való szabadságunkat a rómaiaknak, amikor emlékezteti őket arra, mi történt tulajdonképpen megtérésükkor: „Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban?... Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól... Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek, a mi Urunk, Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az ő kívánságaiban... Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik” (Róma 6,1-2; 6,7; 11-12; 14). Péter ugyancsak beszél a Krisztus halálával való azonosulásunkról. Krisztusról szólva így ír: „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk...” (I Péter 2,24).

Egy gondos tanulmány meg fogja mutatni, hogy Pál és Péter egyaránt utalt egy sajátos megtapasztalásra egy sajátos időpontban, amikor a bűnnek való meghalásra bekövetkezik. A görög szóhasználat a Róma 6,2-ben hasonló sajátosságot jelez. Ez a sajátosság világosan látszik az „akik meghaltunk a bűnnek” megfogalmazásban a Károli fordítás szerint. (Az angol King James fordítás szerint „halottak vagyunk a bűn számára”, a Kibővített Biblia fordításában pedig „halottak vagyunk a bűnnek”.)

Mikor következett be ez a halál? Az egyéni halál a bűnnek, vagy az óember halála akkor történik meg, amikor valaki megtér a bűnből. Ez nyilvánvaló a megtérés meghatározásból, amely a bűntől való elfordulás és az Istenhez való odafordulás aktusa (Lásd az 5. fejezetet). A megtéréskor az ember megvallja bűneit, elhatározza, hogy elhagyja azokat, hátat fordít nekik és visszautasítja, hogy uralkodjanak rajta. Meghal az óember kívánságainak és vágyainak, és eldönti, hogy Istennek él. Ennél a pontnál lesz hatékony Krisztus kereszthalála az életében, és képessé teszi őt arra, hogy megszabaduljon a bűn rabságából.

Természetesen a megtérésre irányuló döntés nem elegendő önmagában, mivel csak korlátozott, időleges hatalmat ad a bűn felett. A teljes üdvösség folyamata magában foglalja az elmúlt bűnök eltemetését, mely a vízkeresztségben történik, és az erő elfogadásában, mely által győzedelmes maradhat a hívő a bűn felett a Szent Lélek által. Mivel a Krisztussal való meghalás nem törli el a bűnös természetet bennünk, továbbra is folytatnunk kell a test vágyainak megöldöklését (Róma 8,13), és naponta meg kell halnunk önmagunknak (I Kor 15,31); mégis, a fordulópont - az óember halála - a megtéréskor következik be. Akkor alkalmazzuk először Jézus halálát az életünkben, amikor elegendő hitet gyakorlunk a bűneinkből való megtéréshez.

Az eltemetés

A következő, amivel azonosulunk, Krisztus eltemettetése. Pál erről is magyarázatot ad, hogyan történik: „Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba” (Róma 6,3-4). Pál megismételte azt az igazságot, hogy a keresztények „eltemettettek Ő vele együtt (Krisztussal) a keresztségben” a Kol 2,12-ben. A vízkeresztségben tehát azonosulunk Krisztussal, ahogyan az Ő teste holtan eltemettetett a sírban.

Még nyilvánvalóbbá válik ez, ha tanulmányozzuk a vízkeresztséget a 6. és a 7. fejezetben. Tanulmányunkban látni fogjuk, hogy a vízkeresztség csak a megtérés után hatékony, hogy a bemeztkezés annak biblikus módja, és hogy Jézus nevében kell történnie. Mivel a keresztség követi a megtérést, az valójában azt jelzi, hogy a megkeresztelt hívő azonosult az ember Krisztus halott állapotával. Mivel a keresztség teljes alámerülés, ez ténylegesen eltemetés. Mivel a keresztség Jézus nevében történik, ez valóban vele való azonosulás. Amikor az ember megkeresztelkedik vízzel, ezzel kifejezi, hogy meghalt a bűnnek és eltemette a bűnt. Amikor alámerül a keresztségben, régi életmódja és múltbeli bűnei örökre eltemettettek, és elfeledtettek. A vízkeresztség tehát Krisztus eltemettetésének alkalmazása az életünkben.

A feltámadás

Pál azt is megmagyarázza, hogyan azonosulunk Krisztus feltámadásával: „...hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben járunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk” (Róma 6,4-5). Vannak, akik ezt a jövőbeni testi feltámadásra és az azután kezdődő örök életre értik, de a kijelentés középpontjában a jelen világban való új élet áll. Jegyezzük meg, hogy Pál azt írja: „Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róma 6,11).

A Szent Lélek Krisztus Lelke (Róma 8,9), tehát amikor vesszük a Lelket, Krisztus szó szerint belénk költözik. A Szent Lélek ugyanazzal az erővel tölti meg az életünket, amellyel Krisztus feltámadása a halálból (Róma 8,11). Azok, akik Lélek szerint járnak, azoknak van életük Krisztusban (Róma 8,2). A Róma 6,4-ben említett „új élet” nem más, mint a „lélek újsága”, amelyről a Róma 7,6-ban olvasunk. Ez a „lélek újsága” nem csupán az emberi lélek megújítását jelenti, hanem Isten bennünk lakozó Lelkét. Ez az „új élet, amelyben a Lélek szerint szolgálunk” (Új ford.). A Lélek vezet el az újjászületéshez (Ján 3,5) és ad új életet (II Kor 3,6). Jézus Krisztus feltámadása tehát akkor válik hatékonnyá arra, hogy új életet adjon nekünk, amikor betöltekezünk Szent Lélekkel.

Most elemezni fogjuk a kiemelkedő újszövetségi Igehirdetők üzeneteit, hogy lássuk, miképpen mutatták be az evangéliumot az I Kor 15-nek és a Róma 6-nak megfelelően.

Keresztelő János üzenete

János szolgálata alapvetően egyféle felkészítés volt a Messiás jövőbeni érkezésére. Üzenete a megtérésről szólt és a vízkeresztségről a bűnök bocsánatára: „Előáll vala János, keresztelvén a pusztában és prédikálván a megtérésnek keresztségét a bűnöknek bocsánatára” (Márk 1,4). „Teremjete azért megtéréshez méltó gyümölcsöket” (Luk 3,8). Ugyancsak rámutat a Lélek keresztségre is: „Én ugyan vízzel keresztelek titeket megtérésre, de aki utánam jő, erősebb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó; ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titeket” (Máté 3,11). Ezért János üzenetének három fő elemét különböztethetjük meg: 1) megtérés, és a megtérés bizonyítékának megmutatása; 2) megtérés után vízkereszttség a megtérés kifejezésére; 3) keresse azt, Aki Szent Lélekkel és tűzzel keresztel.

Krisztus üzenete

A négy evangélium Jézus oly sok tanítását jegyzi fel, hogy helyszűke miatt nem tudjuk valamennyit bemutatni. Hadd azonosítsuk azonban néhány tanítását és parancsolatait, melyeknek témája az üdvösség. Három Igevers emelkedik ki ezek közül, melyekre Maga Jézus helyezett erős hangsúlyt: Az egyik az Ő Istenségével kapcsolatos: „Mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben” (Ján 8,24). A második a zsidóknak szóló magyarázata: „Nem, mondom néktek: sőt inkább ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek” (Luk 13,3; 5). Harmadszor a Nikodémussal folytatott beszélgetésében azt olvassuk: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Istennek országába.” (Ján 3,5).

Az evangéliumokban ugyancsak megkülönböztetett figyelmet érdemel Jézus utolsó útmutatása, melyet mennybemenetele előtt adott tanítványainak. A Máté 28,19-20 a következőképpen jegyzi fel parancsait és ígéreteit: 1) menjete és tanítsatok minden népeket; 2) kereszteljétek meg őket; 3) veletek leszek mindig. Ez utóbbi kijelentés az Ő bennünk lakozó Lelkére vonatkozik (Ján 14,16-18). A Márk 16,15-18 ezeket az elemeket jegyzi fel: 1) menjete el és hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek; 2) aki hisz és megkeresztelkedik,

üdvözül; 3) sok csodálatos jel, beleértve a nyelveken szólást, fogja követni a hívőket. Ez utóbbi ígélet utalás a Lélek keresztséggel együttjáró erőre (Ap Csel 1,8; 2,4). Lukács feljegyzése Krisztus utolsó szavairól ezt a három alapvető pontot tartalmazza: 1) tanúi voltak halálomnak és feltámadásomnak; 2) prédikáljátok a megtérést és a bűnök bocsánatát minden nép között (a bűnök bocsánata természetesen magában foglalja a vízkeresztséget [Ap Csel 2,38]; várjátok, amíg erőt kaptok fentről, az Atya ígését, mely a Szent Lélek keresztség (Luk 24,46-49; Ap Csel 1,4-5). Az evangéliumok alapján a következőképpen foglalhatjuk össze Krisztus parancsait az üdvösségre vonatkozóan: 1) hinni kell az Ő Istenségében; 2) meg kell térni; 3) meg kell születni víztől és Lélektől. Ez utóbbi parancs megfelel Krisztus azon rendelkezésének, hogy keresztkeljenek meg és várjanak a Szent Lélek keresztségre.

Péter üzenete

Péter volt a szóvivője a tanítványoknak és a korai egyháznak, sok esetben. Amikor megvallotta, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, Jézus nekiadta a mennyek országának kulcsait, és az oldás és kötés hatalmát itt a földön (Máté 16,19). Jézus megadta az oldás és kötés hatalmát valamennyi tanítványának (Máté 18,18), amely annak hatalmát jelenti, hogy választ nyerjenek imáikra (Máté 18,19; Ján 14,12-14), és hogy továbbadhassák az üdvösséget másoknak, az erőt, amely mindenkinek megadatik az evangélium hirdetéséhez.

A mennyek országának kulcsai azonban Isten országának megnyitására utal a világ számára a prédikálás által. Azáltal, hogy Péternek adta a kulcsokat, Jézus elimerte, hogy Péter az igaz üzenetet fogja birtokolni. Ezen üzenet által az emberek beléphetnek Isten országába. A sajátos megbízatás nyilvánvalóan azt a döntő szerepet jelezte, amelyet Péter játszott későbbben az evangélium hirdetésében minden fajtából való emberek számára. Pünkösdkor ő mondta el az újszövetségi egyház első prédikációját és nyitotta meg az ajtót a zsidók számára (Ap Csel 2,14-40). Ő volt az eszköze a samáriaiak üdvösségre jutásának (olyan népcsoport, amelynek egyaránt voltak zsidó és pogány őseik), annak, hogy először nyerjék el a Szent Lelket (Ap Csel 8,14-17). Végül ő volt az első, aki hirdette az evangéliumot a pogányoknak (Ap Csel 10,34-48). A zsidók, samáriaiak és a pogányok minden fajt és nemzetiséget képviselnek.

Mi volt Péter üzenete, amellyel megnyitotta az újszövetségi egyház ajtaját a zsidók, a samáriaiak és a pogányok számára? Pünkösdkor azt hirdette: „Térjete meg és keresztkeljete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára: és veszitek a Szent Lélek ajándékát.” (Ap Csel 2,38). Ha ma egy prédikátornak alkalma adódna arra, hogy ezt a legelső prédikációt egy csoport embernek elmondja, ezt prédikálná-e? Ha egy bűnös meggyőződésre jutván megkérdezné tőle, mit kell tennie, ilyen módon felelné-e neki? Péter ezt tette.

Az Ap Csel 3,19-ben Péter azt hirdette: „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől”. A bűnök eltöröltetése a vízkeresztség (Ap Csel 2,38; 22,16), a felüdülés ideje pedig a Szent Lélekkel való betöltekezés a nyelveken szólással (Ézs 28,11-12).

Az Ap Csel 10-ban a pogányok betöltekeztek Szent Lélekkel, miközben Péter prédikált nekik. Azután megparancsolta, hogy keresztkeljenek meg Jézus nevében (Ap Csel 10,44-48). Amikor beszámolt erről a zsidó keresztényeknek, azok örvendeztek, amiért „a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre” (Ap Csel 11,16-18).

Fülöp, az evangélista üzenete

Fülöp vitte el az evangéliumot a samáriaiaknak. A Biblia egyszerűen annyit mond, hogy Fülöp „predikálja vala nékik a Krisztust” és az Isten országára és a Jézus nevére tartozó örömdolgozatokat” (Ap Csel 8,5; 12). Üzenete magában foglalta a vízkeresztséget, mivel az

emberek, miután hittek Fülöp prédikációjának, megkeresztelkedtek. Továbbá a Krisztus és az Isten országának prédikálása magában foglalja a Lélek keresztséget is, mert a samáriaiak kifejezetten keresték ezt az ajándékot, és végül meg is kapták. Péter és János „könyörögtek értük, hogy vegyenek Szent Lelket: Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. Akkor kezeiket rájuk veték, és vőnek Szent Lelket” (Ap Csel 8,15-17).

Anániás üzenete

Isten a damaskusi Anániást használta fel, hogy prédikálja az evangéliumot a társzi Saulnak, aki Pál apostol néven vált ismertté. Mit mondott Anániás Pálnak, mit kell tennie? „...az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyíljanak és beteljesedjél Szent Lélekkel” (Ap Csel 9,17). „Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét” (Ap Csel 22,16).

Pál üzenete

Pál ragaszkodott ahhoz az üzenethez, amelyet Anániástól hallott. Amikor Keresztelő János tizenkét tanítványára talált, és hallotta, hogy ők „hívők”, két kérdést tett fel nekik: 1) „Vajjon vettetek-e Szent Lelket, minekutána hívökké lettetek?” (Ap Csel 19,2); 2) „Mire keresztelkedtetek meg tehát?” (Ap Csel 19,3). Feltenné-e ma egy prédikátor ezt a két a kérdést, ha gyakorló hívőkre bukkanna? Pál megtette. Amikor ráébredt, hogy a tanítványok nem tudnak a Szent Lélek kitöltetéséről, és csupán a megtérésnek keresztségével keresztelkedtek meg, újra megkeresztelte őket Jézus nevében (Ap Csel 19,5). Azután rájuk vetette kezét és azok Szent Lelket vettek (Ap Csel 19,6).

Pál számos levelében emlékezteti olvasóit arra, hogy megtérés, Jézus nevében való vízkeresztség és a Szent Lélekkel való betöltekezés által üdvözülnek, mint ahogy azt írja a Róma 6,3-4-ben is. A korinthusiaknak azt mondta: „...de megmosattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által” (I Kor 6,11). A következőképpen írja le az üdvösség munkáját: „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által” (Titus 3,5).

A zsidók üzenete

A Zsidókhoz írott levél nem nevezi meg a szerzőjét, noha a hagyomány szerint Pálnak tulajdonítják a szerzőséget. A Zsid 6,1-2 felsorolja az egyház alaptanításait. A szerző kifejezi vágyát arra nézve, hogy olvasói növekedjenek fel a szellemi csecsemőkorból és ismerjenek meg többet ezeknél az alapvető tanításoknál: „Ezért elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre. Ne kezdjük újra lerakni az alapját...” (Zsid 6,1; új ford.). Más szavakkal azok a tanítások találhatók itt felsorolva, amelyek alapvetőek, alapvető igazságok, amelyet még az újszülött keresztények is megértenek. E tanítások közé tartozik a „holt cselekedeteiből való megtérés”, az Istenbe vetett hit” és a „mosakodások” azaz a keresztségek (többes számban).

A Zsidókhoz írt levél azt is tanítja, hogy a Szent Lélek az új szövetség tanúbizonysága (Zsid 10,15-16). Néhány verssel később figyelmeztet minket arra, hogy járuljunk Istenhez, „igaz szívvel, a hitnek teljességével, mint kiknek szívök tiszta a gonosz lelkiismerettől (Zsid 10,22), mely utalás a mi megtérésünkre, és az azt követő vízkeresztségre.

János apostol üzenete

Jánosnál találjuk először az üdvösségre történő jelentős utalást: „Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?! Ez az, aki víz és vér által jó vala, Jézus a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és vérrel. És a Lélek az, amely bizonytságot tesz, mert a Lélek az igazság... És hárman vannak, akik bizonytságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három is egy... Aki hisz az Isten Fiában, bizonytságtétele van önmagában...” (I Ján 5,5-6; 8; 10).

János három, egymástól elválaszthatatlan tényezőt nevez meg, amelyek az üdvösség tanúbizonyságai, és egyetértésben vannak (együttműködnek) az üdvösség egyetlen céljának érdekében - a Lélek, a víz és a vér. Azoknak, akik hisznek az Isten Fiában, bizonytságtételük van önmagukban. Más szavakkal az igaz hívó alkalmazni fogja Jézus vérének életében a vízkeresztségnél és a Lélekkel való betöltekezésnek.

Az újszövetségi prédikátorok evangéliuma

Minden újszövetségi szerző és prédikátor ugyanazt az üdvösség üzenetét tanította, válaszul arra a kérdésre, mit kell tennie az embernek ahhoz, hogy üdvözljön. Ennek összetevőit, beleértve a hitet, az üdvösség elfogadásához az alábbi táblázat mutatja:

Prédikátor	Megtérés	Vízkeresztség	Lélekkeresztség
Keresztelő János	Máté 3,2; 8 Luk 3,8	Máté 3,6 Márk 1,8 Luk 3,3	Máté 3,11 Márk 1,8 Luk 3,16
Jézus Krisztus	Máté 4,17 Márk 1,15 Luk 13,3-5	Máté 3,6 Márk 16,16 Ján 3,5; 4,1	Máté 3,11 Ján 3,5 7,38-39; 20,22; Apcs 1,4-8
Péter	Apcs 2,38 3,19	Apcs 2,38; 10,48	Apcs 2,38; 11,15-17
Filep		Apcs 8,12; 16	Apcs 8,15-16
Anániás		Apcs 22,16	Apcs 9,17
Pál	Apcs 17,30	Apcs 19,3-5	Apcs 19,2; 6
Zsidó szerzők	Zsid 6,1	Zsid 6,1; 10,22	Zsid 6,1; 10,15
János apostol		I Ján 5,8-10	I Ján 5,8-10

Igeversek, melyek a Víz-, és Lélekkeresztséget tanítják

Máté 3,11	Keresztelő János szavai.
Márk 1,8	Keresztelő János szavai.
Márk 16,15-17	Jézus szavai, Lélek keresztség, melyet az Apcs 1,8; 2,4 tár elénk
Luk 3,16	Keresztelő János szavai.
Luk 24,46-49	Jézus szavai. Vízkeresztség, melyet az Apcs 2,38-ban látunk.
Ján 3,5	Jézus szavai. Teljes tanulmányt lásd a 4. fejezetben.

Ap Csel 1,4-8	Jézus szavai.
Ap Csel 2,38	Péter szavai.
Ap Csel 3,19	Péter szavai. Keresztségek, melyekről az Ézs 28,11-12-ben és az Ap Csel 2,38-ban olvasunk.
Ap Csel 8,15-17	A samáriaiak megtérése.
Ap Csel 8,36-39	Az etióp főkomornyik megtérése. Lélek keresztség, melyről a Róma 14,17-ben olvasunk.
Ap Csel 9,17-18	Pál megtérése. Lásd még Apcs 22,16.
Ap Csel 10,44-48	Kornélius és más pogányok megtérése.
Ap Csel 11,15-18	Péter beszámolója Kornélius megtéréséről.
Ap Csel 16,31-34	A filippibeli börtönőr megtérése. Lélek keresztség, melyre az Apcs 11,17 és a Róma 14,17 utal.
Ap Csel 19,1-6	Keresztelő János tanítványainak megtérése.
Róma 6,3-4	Lélek keresztség, melyre a Róma 7,6 és 8,9-11 utal.
I Kor 6,11	Vízkeresztség az Apcs 22,16 szerint.
I Kor 10,1-2	Tipológia a pusztai vándorlásról
Titus 3,5	Lásd a 4. fejezetet teljes tanulmány végett.
Zsid 6,1-2	Alaptanítások.
Zsid 10,15-23	Lélek, a szív megtisztítása (vér által), víz.
I Ján 5,8-10	A vér, víz, és a Lélek elválaszthatatlanok.

Az evangélium tipológikusan¹

Mivel mi új szövetség alatt élünk, az újszövetségi Igeversekre kell alapoznunk az evangéliumi üzenetet. Az Ószövetség azonban Krisztushoz vezérlő tanítómesterünk (Gal 3,24), mely magában foglalja üdvösségünk sok előképét, árnyékát és ábrázolási módját (Kol 2,17; Zsid 10,1). Említsük meg röviden néhány ószövetségi előképét az újszövetségi evangéliumnak.

1) Izrael fiainak Egyiptomból való kiszabadulása előképezi a bűn rabságából való szabadulásunkat. Szabadulásuknak három kulcstényezőjét látjuk: a húsvéti bárány vére, a Vörös-tenger vize és az Úr jelenlétének felhője, amely vezérelte őket (II Móz 12-14). Isten a vért használta, hogy megmentse népét attól a csapástól, mellyel a Fáraót próbálta rábírnival, hogy engedje el Izrael fiait. Éppen így a Krisztus vére az, amely megment minket. Isten a vizet használta, hogy elpusztítsa a Fáraó seregeit, de megszabadítsa Izrael fiait, ahogyan a vízkeresztséget használja arra, hogy elpusztítsa a bűn hatalmát, de minket megtartsa. Isten a felhőt használta jelenlétének és vezetésének kifejezésére, mely ma a Lélek keresztségnek felel meg. Pál tanította ezt a tipológiát, azt mondván az izraelitáknak, hogy „mindnyájan Mózesre keresztkedtek meg a felhőben és a tengerben” (I Kor 10,1-2).

2) Közvetlenül azelőtt, hogy Isten átadta Izrael fiainak a Tízparancsot a Sínai hegyen, megkövetelte tőlük, hogy szenteljék meg magukat (különítsék el magukat az Ő számára), és mossák ki vízben ruháikat, melyek után ígérete szerint eljön és meglátogatja őket (II Móz 19,10-11). Nyomban azután, hogy Isten átadta a törvényt, Mózes ratifikálta a szövetséget, meghintve a népet vérrel és vízzel (Zsid 9,18-20). Az ó szövetség elkülönülés, vér, víz és Isten jelenlétének kinyilatkoztatása által iktatott be.

3) A pusztában hordozott Szent Sátor ugyancsak előképezi üdvösségünket (Zsid 9,8-9). Berendezésének első darabja az udvarán álló oltár volt, amely rézből készült, és állatok feláldozására használták (II Móz 27,1-8; 40,6). Az oltár a vérontás és a halál helye. Jézus

¹ Tipológia: A jellemző alaki jegyek alapján a vizsgált jelenséget típusokba csoportosító módszer, ill. kutatási ág.

Krisztus halálára mutatott, aki a mi legfőbb áldozatunk lett a bűnökért, és megtérésünkben, melyben meghalunk a bűnnek, Krisztus halálát alkalmazzuk az életünkben.

A következő berendezés az udvaron a fürdőmedence, amelyben víz volt (II Móz 30,17-21; 40,7). Az önvizsgálat és a mosakodás helye. Miután a pap elvégezte az áldozatot az oltáron, lemosta magáról a vért, a hamut és egyéb tisztátalanságokat. Ez a vízkeresztségre utal, mert miután meghaltunk a megtérésben, a vízkeresztségben kell lemosnunk bűneinket. A Titus 3,5 beszél az „újjászületésnek fürdőjé”-ről, vagy „újjászüelő és megújító fürdő”-ről (új ford.). Sokan úgy tekintik ezt, mint tipológiai utalást a Szent Sátor medencéjére. Mivel sok Biblia magyarázó egyetért abban, hogy a Titus 3,5 a vízkeresztséget írja le (4. fejezet), bizonyossággal elfogadhatjuk, hogy a medence előképe a keresztségnek.

Maga a sátor két helységből állt, melyeket egy kárpit választott el egymástól (II Móz 26,33-35), és a pap nem léphetett be ide addig, míg el nem végezte az áldozatot, és meg nem mosdott a rézmedencében. Az első helységben, vagyis a szentélyben állt egy arany gyertyatartó, a szent kenyerek asztala és a füstölő oltár (II Móz 25,23-40; 30,1-10). A gyertyatartó jelképezte Isten világosságát ezen a világon, mely ma Krisztusban van jelen az Ő népe által (Ján 8,12, Máté 5,14). A szent kenyerek a szellemi táplálékot jelképezik, amelyet Krisztusban találunk meg, aki az Élet Kenyere és Isten Igéje (Ján 6,51; Luk 4,4). A füstölő oltár Isten népének imádságait jelképezi (Jel 5,8; 8,3). Ezért az egész helység Isten és az Ő népe közötti kommunikációt hangsúlyozza.

A kárpit mögötti helység, a Szentek Szentje volt a helye a szövetség ládájának, amely a Tízparancsolat kőtábláit tartalmazta, valamint egy kancsóban mannát, és Áron kihajtott vesszejét (II Móz 25,10-22; Zsid 9,1-5). A láda Isten és Izrael közötti kölcsönös megegyezés bizonyosága volt, tartalma pedig Izrael kötelezettségeit szimbolizálta Isten felé, valamint Isten gondoskodását Izrael népén, és Isten hatalmát és tekintéllyel való felruházását. A főpap egy évben egyszer lépett be ebbe a helységbe, hogy meghintse vérrel a kegyelem helyét, (a láda fedelét) engesztelésül a nép bűneiért (Zsid 9,7). Ez a helység tehát a lehető legbensőbb közösséget jelképezte Istennel a törvény alatt (II Móz 25,22).

Amikor Mózes felállította a sátrat, a papok véres áldozatot mutattak be a rézoltáron és megmosakodtak a medencénél, miután egy felhő leszállt a Sátorra, és Isten dicsősége betöltötte azt (II Móz 40,17-35). Ezek után Isten nyilvánvalóvá tette ott lakozó jelenlétét és irányítását a Sátoron megnyugovó felhő által nappal, és tűoszlopban éjszaka (II Móz 40,36-38).

A Sátor épülete, különösen pedig a Szentek Szentje a Lélek keresztségre mutat rá. Napjainkban Isten velünk lakozó jelenléte, Vezetése a Vele való kommunikáció és közösség a Lélek által lehetséges...(Róma 8). A lélek a pecsét, a garancia és az új szövetség bizonyosága (Ef 1,13-14; Zsid 10,15-16).

4) A papok felszenteléséhez véráldozatra volt szükség, majd vízzel való magmosakodásra és olajjal való felkenetésre (II Móz 29,1-7). Az olajjal való felkenetés a mai Lélekkel való felkenetés szimbóluma. (Vesd össze az I Ján 2,20-at és 27-et a Ján 14,16-17-tel és 26-tal.)

Amikor Izrael fiai tulkot, juhot, vagy kecskét áldoztak, a pap megölte az állatot, vérét kiöntötte az oltáron, megmosta vízzel, majd elégette tűzzel (III Móz 1,1-13). A Kármel hegyén Illés tizenkét veder vizet öntött a véres áldozatra, és Isten tüzet bocsátott rá a mennyből (I Kir 18,33-39). A tűz Isten jelenlétének másik szimbóluma (Zsid 12,29), mely különösen a Szent Lélek munkájára vonatkozik (Máté 3,11; Ap Csel 2,3-4).

6) Az olyan embernek, aki leprából meggyógyult, meg kellett tisztulnia egy szertartás által, melyben szerepet játszott a vér, a víz és az olaj. Csak azután térhetett vissza a gyülekezetbe. Eztán a pap meghintette öt hétszer egy madár vérének és víznek keverékével, majd a meggyógyult leprás megmosakodott vízzel, a pap pedig a vér és a víz alkalmazása után áldozatot mutatott be. Ennek előtte a leprás fizikailag el volt szakítva a társadalomtól, és mindenfajta emberi kapcsolatból ki volt zárva, beleértve saját családját is. Létezése az élő halotthoz volt hasonló. Hasonlóképpen a bűnös is el van szakítva Istentől és az Ő népétől; fizikai értelemben

élő, de szellemileg halott, amíg a vér, a víz és a Lélek vissza nem helyezi őt a szellemi közösségbe Istennel és az egyházzal.

7) Az olyan embernek, aki a szertartási törvények szerint tisztátalanná lett, (bűn előképe) Mózes törvénye alapján megtisztulási szertartáson kellett részt vennie, amelynek részeit képezték a vér, a víz és a tűz (IV Móz 19). A pap megölt egy veres tehenet, véréből kiöntött a sátor előtt, és elégette tűzzel az áldozatot. Azután valaki összekevert hamut vízzel és ezt a vizet használták a tisztátalan személy megtisztulásához.

8) Isten megparancsolta Izrael fiainak, hogy harcoljanak a midiániták ellen, mert azok Izrael fiai közül sokat bűnbe vittek (IV Móz 31,1-18). Azután elrendelte a fenti megtisztulási szertartást a fegyverekre és a harcosok ruhájára vonatkozóan: mindent meg kellett mosni vízzel, és mindennek, amely tűzálló anyagból volt, meg kellett tisztítani tűzzel is (IV Móz 31,21-24.)

9) Noé napjaiban Isten a vizet használta a bűn eltörlésére a földön, ugyanakkor pedig megmentette saját népét. Péter tanított a keresztségnek eme előképéről (I Péter 3,20-21). Isten másodszor is meg fogja tisztítani a földet, mielőtt új földet terem, ám ezúttal tűz által fogja a tisztítást véghezvinni (II Péter 3,5-7). Hasonlóképpen mi is megtisztítunk vízzel a keresztségben és a Lélek tüzevel, mielőtt új teremtetések leszünk Krisztusban.

Megmentő hit és az evangélium

A második fejezetben meghatároztuk a megmentő hit fogalmát, hogy miként értelmezzük, mit jelent Jézus evangéliumának, mint az üdvösség kizárólagos útjának elfogadása, és ennek az evangéliumnak alkalmazása életünkben. Ebből a fejezetből megtudtuk, hogy az evangélium Krisztus halála, eltemetése és feltámadása. Mi akkor fogadjuk el, vagy alkalmazzuk ezt az evangéliumot az életünkben, amikor megtérünk (meghalunk a bűnnek), megkeresztelkedünk vízzel (eltemetetés), és megkeresztelkedünk Szent Lélekkel (új élet Krisztusban), így módon személyesen azonosulunk Krisztus megváltó munkájával. Akkor engedelmeskedünk az evangéliumnak, ha betöltjük ezeket a parancsokat. Az Ószövetség előképezte, és minden újszövetségi igehirdető hirdette ezt az egyetlen üzenetet.

Miközben minden egyes összetevőjét tanulmányozzuk ennek az üzenetnek a további fejezetekben, látni fogjuk, hogy az evangélium átfogó szabadulást kínál az ember bűnének minden következményétől. Pál apostollal együtt mi is elmondhatjuk: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére...” (Róma 1,16)!

VÍZTŐL ÉS LÉLEKTŐL VALÓ SZÜLETÉS

„Bizony bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (Ján 3,5)

Az újjászületés tanítása

Az újjászületés tanítását Jézus mutatta be a Ján 3,5-ben. Sok későbbi Igevers épül erre a tanításra, melyek a megújulás, vagy a Krisztusban való új életet hirdetik. Mint ahogy azt az 1. fejezetben kifejtettük, az újjászületés egyazon dolog az újszövetség múlt idejű megtapasztalásával. Ebben az újszövetségi egyházkorszakban az újjászületés elválaszthatatlan rész az örök üdvösségnek.

Amikor Nikodémus eljött Jézushoz, az Úr azt mondta neki: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát”. A szavak, melyeket Krisztus ez esetben használ, jelenthet „fentről való születés”-t is, ám itt elsődlegesen „újonnan születni”-t jelent. Mint ahogy W. E. Vine megjegyezte: „Nikodémust nem ejtette volna gondolkodóba a Mennyből való születés fogalma; ami ő benne kérdést ébresztett, az volt, hogy az embernek másodszor kell megszületni”. Nikodémus azt kérdezte Jézustól, hogyan térhet vissza valaki az anyja méhébe és születhetik meg ismét. Ekkor Jézus elmagyarázta, hogy ő a víztől és Lélektől való születésről beszél, amely nem másodszori fizikai értelemben vett megszületést jelent, hanem azt a megtapasztalást, mely új élettel ruház fel szellemi értelemben. Nikodémus ezt a kijelentést sem értette, mert feltette a kérdést: „Mimódon lehetnek ezek” (Ján 3,9). Jézus válaszul megdöbbenését fejezi ki, amiért egy olyan vallási tanító és vezető, mint Nikodémus nem érti, miről beszél Ő.

Krisztus újjászületésről szóló tanításának nem lett volna szabad teljességgel ismeretlennek lennie a zsidók előtt, hisz az Ezékiel 36,25-26 Igéiben foglalt ígéreten alapult: „És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságotoktól és minden bálványaitoktól megtisztítalak titeket. És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet”.

Mivel Jézus két összetevőre bontotta az újjászületést a magyarázat érdekében, mi is ugyanezt a példát követjük. Tartsuk azonban szem előtt, hogy az újjászületés egyetlen megtapasztalás, amely két részből áll; egyik sem teljes a másik nélkül. Csak egy születés van, nem kettő.

Víztől való születés

A teológusok sokféle teóriát hirdettek e kifejezés jelentésével kapcsolatosan. A legfontosabbak a következők: 1) a természetes születésre vonatkozik, amely a magzatvíz kíséretében megy végbe; 2) azonos a Lélektől való megszületéssel; 3) Szellemi megtisztulásra utal, melyet Isten Igéje végez el; 4) vízkeresztség; nem csupán emberi szertartás, hanem az a munka, amelyet Isten végez el, amikor lemossa a bűnöket a vízkeresztségben. Vegyük vizsgálat alá mindegyek nézetet.

Természetes születés?

Ez a magyarázat teljességgel valószínűtlen számos ok miatt: 1) Igen furcsa módja lenne a természetes születés leírásának, különösen mivel sehol máshol nem található a Szentírásban, de a hétköznapi szóhasználatban sem; 2) Jézus kifejezetten arról tájékoztatta Nikodémust, hogy az újjászületés víztől és Lélektől való születés, nem pedig természetes születés. A 3. és 5. vers összehasonlításából látjuk, hogy az „újjászületés” azonos a „víztől és Lélektől való születéssel”; 3) Ha a víztől való születés természetes születést jelent, akkor Jézus olyan dolgot mondott Nikodémusnak, hogy meg kell tennie, amelyet már megtett, vagy ami fizikailag képtelenség. Ebben az esetben Nikodémus kérdése jogos lett volna és Jézus nem dorgálta volna meg őt; 4) Felesleges lett volna azt mondani, hogy meg kell születnünk erre a világra, hiszen ez nyilvánvalóan mindenkivel megtörtént; 5) Ha a víztől születés valójában természetes születést jelent, miért utalt Jézus arra, hogy annak két összetevője van? Lehetséges párhuzam a természetes születésben lévő víz és az újjászületés között, de a Ján 3 szövegösszefüggését tekintve megállapíthatjuk, hogy a víztől való születés önmagában nem a természetes születés.

Azonos a Lélektől való születéssel?

E nézet szerint Jézus ténylegesen azt mondta: „Meg kell születned víztől, mely a Lélek”. Természetesen van néhány Igevers, amely a Lelket vízhez hasonlítja (Ján 4,14; 7,38). Számos nehézség adódik azonban elő, ha ezt a hasonlatot a Ján 3,5 esetében próbáljuk alkalmazni: 1) E vers természetes, közönséges olvasásakor különbségtételt látunk a víz és a Lélek között, és minden főbb fordítás megmarad e különbségtétel mellett; 2) Sok más Igevers is jelzi, hogy a víz és Lélek az evangéliumi üzenet két különböző tényezője. (Lásd a 3. fejezetet.); 3) Késői írásaiban János megtartja ezt a különbséget a víz és Lélek között az üdvösség tekintetében. „És hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három is egy.” (I Ján 5,8); Ha a Ján 3,5-ben valójában azonos a víz és a Lélek, János nem különböztette volna meg azokat egymástól ilyen élesen az I Ján 5,8-ban, különösen, mivel mindkét vers ugyanazzal a témával foglalkozik.

Megtisztulva az Ige által?

Ez a nézet az Ef 5,26 alapján azt vallja, hogy az egyház megszentelődött és megtisztult „a víznek feredőjével, az ige által”. Ez a vers azonban mindkét magyarázatnak helyt ad. Ha a Ján 3,5 a keresztségre utal, akkor az Ef 5,26 a vízkeresztségről beszél, melyet Isten Igéje szerint kell elvégezni. Bárhogyan is tekintjük, nincs szükségszerű kapcsolat a két Igevers között; az egyik nem szükségszerűen szolgál magyarázatként a másikhoz.

F. F. Bruce azt állította, hogy az Ef 5,26 kifejezését úgy is fordíthatjuk, hogy „megtisztítva víz és Ige által”, vagy, ahogyan tovább bővítette, „megtisztítva vízzel való lemosás által a kimondott ige kíséretében.” Azután így folytatja: „Az ige (vagy szó, Gk. *rhema*) valószínűleg nem a Szentírásra utal, a megtérő megvallására, vagy megszólításra, amelyre Anániás is buzdította Pált: 'Kelj fel és keresztedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét' (Ap Csel 22,16).”

Számos komoly érv szól ellene annak, hogy a János 3,5-ben szereplő víz azonos lenne az Igével. 1) Figyelman kívül hagyja a víz szó szerinti jelentését, és szimbolikus jelentést tulajdonít neki, melyet a szövegösszefüggés nem támaszt alá. Ez további kérdésekhez vezet. Miért használt Jézus egy homályos szimbólumot, amikor ennyire gyakorlati dologról beszélt? Miért nem magyarázta meg ezt a szimbolizmust Nikodémusnak, amikor az tovább tudakolózott? Miért nem szimbolizálta a Lelket is? Miért írta volna le az újjászületés egyik tényezőjét szó szerint, a másikat viszont szimbolikusan?

2) Ez a szimbolizmus sehol nem fordul elő az Ószövetségben, sem Jézus tanításaiban, hogyan várhatta volna hát el Jézus Nikodémustól, hogy megértse azt? Mivel Isten Igéjét sohasem

szimbolizálták vízzel sem Nikodémus idején, sem azelőtt, hogyan feddhetette meg őt Jézus tudásának hiányossága miatt? Mint ahogy Dwight Pentecost megfigyelte: „Ha úgy magyarázzuk a vizet, mint csupán Isten Igéjének szimbólumát... azzal unintelligensnek állítjuk Urunk Nikodémusnak adott válaszát.”

3) Nem szabad szimbolikus magyarázathoz folyamodnunk, ha a szövegösszefüggés nem jelzi azt. Különösen így van ez ebben az esetben, ahol a szövegösszefüggés, a nyelvtan és a későbbi szóhasználat mind jól érthető, szó szerinti olvasást kínál. (Lásd a következő részt.)

4) Teológiailag szólva, megfelelőbb úgy beszélni Isten Igéjéről, mint amely a fogantatásban játszik inkább szerepet, semmint az újjászületésben. „Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké.” (I Péter 1,23). „Megújítottatok - újjászületettek - nem halandó eredetből (magból, vagy spermából), hanem abból, ami halhatatlan, Isten örökké élő és megmaradó Igéje által” (Kibővített Biblia). Krisztus egyik példázatában egy földműves négyféle talajba vetett magot, és csak egyikben termett gyümölcs (Luk 8,4-15). Amikor Jézus megmagyarázta ezt a példázatot, azt mondta: „A mag Isten Igéje” Luk 8,11). A négyféle szántóföld négyféle embertípust jelképez. Noha Isten megpróbálta Igéjét mind a négybe beleplántálni, csak három mutatott kezdeti eredményt, és csak egy hozott maradandó termést. Röviden tehát Isten Igéje az üdvösség eredete; Ez a mag, amely a fogantatást létrehozza. Maga az újjászületés azonban vízből és Lélekből tevődik össze, és akkor jön létre, ha hiszünk, engedelmeskedünk és alkalmazzuk Isten Igéjét.

Vízkeresztség

Mi hisszük, hogy ez a nézet a helyes, mely azt vallja, hogy a Vízről való születésre akkor kerül sor, amikor Isten lemossa a bűnöket a vízkeresztségben. Az egyháztörténet során sok teológus támogatta ezt a magyarázatot, különösen a korai egyházatyák és a korai lutheránusok. Sok jó érveléssel támaszthatjuk alá, miért fogadjuk el ezt a nézetet.

1) Erre az értelmezésre jutunk a szöveg egyenes, szó szerinti olvasásával. A keresztség az egyetlen jelentős használata a víznek az újszövetségi egyházban, tehát ha a vizet szó szerint magyarázzuk, az a vízkeresztségre vonatkozik. A Korai Egyházban gyakran használták a vizet a vízkeresztségre való utalásul. Például Péter így teszi fel a kérdést Kornélius és házanépe megkeresztelkedését illetően: „Vajjon eltilthatja-e valaki a vizet, hogy ezek meg ne keresztelkedjenek...?” (Ap Csel 10,47). János később maga is használja a víz szót szó szerinti jelentésében, amikor a Lélekről, a vízről és a vérről beszél, melyek egyek az üdvösség célját tekintve (I Ján 5,8); ha a Lélek és a vér szó szerint értelmezendő, akkor a víz is ugyanúgy. A *The Pulpit Commentary* egyetért abban, hogy az I Ján 5,6-8 a vízkeresztségre utal. Beasley-Murray, baptista teológus megjegyezte, hogy a Ján 3,5 a vízkeresztségre vonatkozik: „Abban az időben, amikor a víz alkalmazása a megtisztulásra az utolsó napok tekintetében a keresztség sajátos formáját vette fel, nehéz komolyan vennünk bármely más jelentést, mint a keresztséget.”

2) A Ján 3,5 szövegösszefüggése erőteljesen a vízkeresztséget sugallja. A Ján 1,25-34 és a 3,23 Keresztelő János keresztelő szolgálatáról beszél. A Ján 3,22 és a Ján 4,1-2 leírja a keresztséget, melyet Krisztus tanítványai szolgáltattak ki az Ő tekintélyével. Ebben a szövegösszefüggésben a víz legtermészetesebb értelmezési módja a vízkeresztség. Ezt a nézetet támasztja alá a *The Tyndale New Testament Commentaries* is: „Annak az utalásnak a fényében, amelyet Jézus vízzel való keresztelési gyakorlatáról találunk a 22. versben, nehéz elkerülnünk a víztől és Lélektől szavak egybekapcsolt elemzését, és olybá tekintését, mint a keresztény keresztség leírását, melyben mind a megtisztítás, mind a felruházás alapvető összetevők.”

3) Ez az egyetlen jelentés, mely Nikodémustól elvárható lett volna, hogy megértse. Mint zsidó vallási vezető, Nikodémus ismerte az ószövetségi megtisztulási szertartásokat, csakúgy, mint a zsidó prozelita keresztséget. Még fontosabb, hogy látta Keresztelő Jánost, mivel azokban a napokban minden zsidó vallási vezető ismerte Keresztelő Jánost (Luk 20,1-7). Mind a zsidó

prozelita keresztség, mind János keresztsége részeit képezték a megtérésnek és bűnbánatnak, Nikodémusnak tehát nem lett volna szabad értetlenül fogadnia Jézus szavait a vízről, mint az Isten számára való újrakezdés alkotóeleméről. Tény, hogy Jézus ekkor már felruházta tanítványait azzal a tekintéllyel, hogy keresztteljenek, amint azt csupán néhány verssel később feljegyezve látjuk (Ján 3,22; 4,1-2).

4) A Lélektől való születés Lélek keresztséget jelent (lásd egy későbbi részben); nyelvtanilag tovább tekintve tehát a víztől való születésnek a vízkeresztséget kell jelentenie.

5) Csak egy keresztség van (Ef 4,5), a Biblia mégis világosan tanítja mind a vízkeresztséget, mind a Lélek keresztséget. Összeegyeztethetjük ezt két ellentmondásosnak tűnő igazságot, ha felismerjük, hogy a vízkeresztség és a Lélek keresztség egy egész két alkotórészét képezi, olyan, melyben az egyik összetevő sem teljes a másik nélkül. Iskolai meghatározással élve, ha az egyik része az újjászületésnek, akkor a másiknak is annak kell lennie.

6) Isten lemosa a bűnöket a vízkeresztségben. (Lásd a 6. fejezetet). Ezért a keresztségnek az újjászületés részét kell képeznie, hisz hogyan jöhetne létre egy új, szellemi élet, amíg a bűnös régi élet létezik? Amíg a bűnt és annak büntetését a víz le nem söpri, nem lehet örök életről beszélni Isten országában.

7) A Titus 3,5 a Ján 3,5 társverse, mely nyilvánvalóan a vízkeresztségre utal. „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyet mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által.” Íme a második Igevers, amely hozzákapcsolja a vizet és a Lelket az újjászületés fogalmához. E vers szóhasználata erőteljesen rámutat a vízkeresztségre, s azt aligha lehet más értelmezéssel magyarázni. Leírja a megmosás sajátos aktusát, megkülönböztetve a Lélek munkájától.

Sok fordítás kihangsúlyozza egy sajátos aktus mellékértelmezését: „újjászüelő és megújító fürdő” (új ford.) „megújulás fürdője” (Conybeare), „újjászületés fürdője” (Rotherham), „megújulás fürdője” (Weymouth) és „újra megszületés vize” (*New English Bible*). A megmosásnak ez az aktusa a bűntől való megtisztulás, mely arra indította Anániást, hogy így utasítsa Pált: „Kelj fel és keresztteljedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét.” (Ap Csel 22,16). Pál felidézi ezeket az eseményeket az Ap csel 22-ben és ezeket a szavakat írja Titusnak a 3. fejezetben. Feltételezhető tehát, hogy ismerte a párhuzamos gondolatsort.

A következtetés elkerülhetetlen: az újjászületés vagy megújítás fürdője a bűn lemosása a vízkeresztségben. Ahogyan Bloesch írja: „A bibliatudósok általában egyetértenek abban, hogy az újjászületés fürdője a keresztség rítusára utal”.

8) Sok más Igevers kapcsolja egymáshoz a víz-, és a Lélek keresztséget az üdvösség üzenetében (lásd 3. fejezet) és kihangsúlyozza azt a fontos szerepet, melyet a keresztség játszik az üdvösségben (lásd a 6. fejezetet).

E nézet ellenzői gyakran azzal az érvel tiltakoznak, hogy ezáltal az üdvösség a vízkeresztségtől függővé válik, s ily módon sérül a kizárólag kegyelem és hit által való üdvösség tanítása. Természetesen bűnből való megtérés és Krisztus áldozatába vetett hit nélkül a vízkeresztség értéktelen. A víznek önmagában nincs megmentő hatalma, sem az emberi cselekedetnek a vízkeresztségben. A víztől való születés nem emberi cselekedet, hanem Isten cselekedete, amikor elengedi a bűnöket. A vízkeresztség és az önmagában nem megmentő tett, és a víztől való születés teljességgel Isten kegyelmén múlik. A Titus 3,5 bemutatja, hogy az ember minden hitelt Istennek adhat az üdvösség érdekében, de ugyanakkor kihangsúlyozza a vízkeresztség szerepét az újjászületésben.

Az üdvtörténet során Isten mindig megkövetelte az Igéjének való engedelmességet, mint a hit részét, és ez nem mond ellene a hiten keresztül elnyerhető, kegyelem által való üdvtervének. (Lásd a 2. fejezetet). Amikor azonosítjuk a víztől való újjászületést Isten munkájával a vízkeresztségben, nem becsüljük alá a mi egyetlen Megváltónk kegyelmét vagy pozícióját.

Egy másik ellenvetés, hogy az ószövetségi szentek nem keresztelkedtek meg vízzel, ahogyan ma mi tesszük. Ők azonban nem vették a Lelket úgy, ahogy mi tesszük (Ján 7,38-39). (Lásd a 8. fejezetet is.) Az ószövetségi szentek nem születtek újonnan abban az értelemben, ahogyan azt Jézus leírta és megalapozta az újszövetségi egyház számára (Lásd a későbbi részt.)

Lélektől való születés

A Lélektől való születés a Szent Lélek közreműködése az ember üdvösségében. Ez a szó szerinti értelmezése a Ján 3,5-8-nak, melyet senki sem vitathat komolyan. Míg egyetértés van abban, hogy a Lélek Isten Lelkének befogadása az életünkbe, hogy ott lakozzék, már némileg különbözőek a vélemények arról, hogy ez azonos-e a Lélek keresztséggel. A legtöbb protestáns azonosítja a Szent Lélek vételét a Szent Lélek keresztséggel, noha általában elvetik a nyelveken szólás jelét. Bloesch ezért azt állítja: „Ragaszkodunk ahhoz, hogy a Lélek keresztséget nem szabad különválasztani az újjászületéstől.” Adam Clarke hasonlóképpen azonosítja a Lélektől való születést a Lélek keresztséggel. Az újszövetségi egyházban a Lélektől való születés, a Lélek ajándéka, a Lélek vétele és a Lélek keresztség egy és ugyanazon dolog, ahogy a továbbiakban megmagyarázzuk.

1) Jézus elvárta Nikodémustól, hogy megértse, amit a Lélektől való születésről mond, s ezt kétségkívül az ószövetségi prófécia alapján várta el, melyek a Lélek kitöltetéséről profétáltak. (Lásd a 8. fejezetet.) Nikodémusnak különösen jól kellett ismernie Jóel próféciját, melyet Péter a Lélek keresztségre vonatkoztatott Pünkösöd napján (Ap Csel 2,16-18).

2) Keresztelő János határozottan ígérte a Lélek keresztséget (Márk 1,8). Nem kétséges, hogy Nikodémus előtt ismert volt János szolgálata és várnia kellett eme ígélet beteljesedését.

3) A Cselekedet könyve azt tanítja, hogy akkor vesszük a Lelket, amikor megkeresztelkedünk a Lélekkel. Jézus azt mondta tanítványainak, hogy várják be az Atya ígéletét, melyet a „Szent Lélekkel való megkeresztelkedés”-nek írt le (Ap Csel 1,4-8). A tanítványok számára Pünkösöd napján teljesedett be ez az ígélet, amikor „betöltekeztek Szent Lélekkel” (Ap Csel 4). Péter ugyanezt az élményt ígérte, melyet a „Szent Lélek ajándékának” nevezett, azoknak akik megtérnek az ott bámészkodók közül (Ap Csel 2,38-39). Amikor Kornélius és házanépe ugyanebben az élményben részesült, a Biblia többféleképpen is leírja az eseményt: „leszálla a Szent Lélek mindazokra”, „kitöltetett a Szent Lélek ajándéka” rájuk, és „vették a Szent Lelket” (Ap Csel 10,44-48). Péter egyaránt nevezi ezt a Szent Lélek ajándékának és Szent Lélekkel való megkeresztelkedésnek (Ap Csel 11,15-17). Röviden a Cselekedetek Könyve a Lélek megmentő munkájának minden leírását a Szent Lélek keresztséggel azonosítja. (Lásd a 8. fejezetben található táblázatot, mely a fentebbi állítást foglalja össze.)

4) Vannak akik azt mondják, hogy a Lélektől való születés a Lélek bennünk lakozására utal Szent Lélek keresztség nélkül. Ellentmondásos megfogalmazás, ha azt állítjuk, hogy valakiben lakozhat a Szent Lélek, holott az még nem vette a Lelket. A szavak jelentését tekintve a Lélek lakozásának a Lélek befogadásával kell kezdődnie, Lélekkel való betöltekezéssel, vagyis megkeresztelkedéssel.

5) Az I Kor 12,13 bemutatja, hogy a Lélek munkája az üdvösségben a Lélek keresztség; „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg...”.

6) Sok más Igevers is kihangsúlyozza a Lélek keresztségét szükségességét, és a vízkeresztséggel való kapcsolatát, mint az üdvösség üzenetének részét. (Lásd a 3. fejezetet.)

Az újjászületés, mint egész

Hangsúlyoznunk kell, hogy az újjászületés egyetlen és egész. Valaki vagy újonnan van születve, vagy nincs; nem létezik olyan, hogy valaki félig született újonnan. Noha Jézus két összetevőt nevezett meg - vizet és Lelket -, mégis egyetlen újjászületésről beszélt. A Lélek, a víz

és a vér egy (I Ján 5,8). Csak egy keresztség van (Ef 4,5), mely mind a víz-, mind a Lélek keresztséget magában foglalja. A Szentírás felöleli mind a víz-, mind a Lélek keresztséget, amikor arról tanít, hogy eltemettünk Krisztussal a keresztségben az új életben való feltámadásra (Róma 6,3-4), hogy Krisztusba keresztkedünk meg (Gal 3,27), és hogy szellemi körülmetélésben részesülünk a keresztség által (Kol 2,11-13). Bármilyen is végez el a megtérés, a vízkeresztség és a Lélek keresztsége az egyénben, nem szabad elfelednünk, hogy az üdvösség teljes munkája e három együttesével fejeződik be. Sohasem szabad oly nagy fontosságot tulajdonítanunk egyik vagy másik összetevőnek, hogy a többit szükségtelennek tekintsük.

A Biblia példája szerint mindhárom elemre szükségünk van - megtérésre, vízkeresztségre és a Lélek ajándékára (Ap Csel 2,38). Noha a samáriaiak meg voltak keresztelve Jézus nevére, szükségük volt arra, hogy vegyék a Szent Lelket (Ap Csel 8,15-17). Noha Kornélius vette a Szent Lelket, Péter megparancsolta neki, hogy keresztkedjen meg Jézus nevére (Ap Csel 10,44-48).

Ideális esetben mindhárom elem gyakorlatilag egyidejűleg történik, vagy gyors egymásutánban. Az Ap Csel 2,38 ígérete szerint, ha az emberek megtérnek és megkeresztelkednek, venni fogják a Szent Lelket anélkül, hogy e három összetevő között várakozni kellene.

Gyakorlatilag ha az emberek hitet gyakorolnak, venni fogják a Lelket amint megtérnek és megkeresztelkednek. Pontosan ez történt az efézusi János-tanítványok esetében (Ap Csel 19,1-6). Az etióp komornik és a filippi börtönőr egyaránt valamely örömteli élményben részesültek miután megkeresztelkedtek, s ez az élmény minden bizonnyal a Lélek keresztsége volt (Ap Csel 8,36-39; 16,31-34). Isten úgy tervezte ezt el, hogy az egész újjászületési folyamat egy időben menjen végbe.

Összehasonlítás az első és a második születés között

Egy összehasonlítás a természetes születéssel kiábrázolja az újjászületés egységét. Mindkettőt egyetlen eseménynek tekinthetjük, de egyúttal mindegyik olyan folyamat, mely számos összetevőből áll. Egy szerző a következőképpen hasonlította össze a kettőt:

Természetes születés Újjászületés

1. Fogamzás	1. Az evangélium hallása; a hit kezdete
2. Az újszülött elhagyja az anyaméhet	2. Vízkeresztség
3. Az újszülött első lélegzetet vesz	3. Szent Lélek keresztsége

Mikor alkalmazzuk a vért?

Mivel az újjászületés egy és oszthatatlan egész, hisszük, hogy Krisztus vére a teljes folyamatot áthatja. A vér nem valami varázsszer, amelyet lelkünkre kenünk. Amikor a Biblia Jézus véréről beszél, egyszerűen Jézus helyettes halálára utal, amely elégtételt szerzett Isten igazságának, és elérhetővé tette számunkra Isten kegyelmét. Jézus vére szerezte meg számunkra az üdvösséget. Krisztus engesztelő halála nélkül nem kereshetnénk Isten orcáját, nem térhetnénk meg eredményesen, nem nyerhetnénk bűneink lemosását a vízkeresztségben, és nem vehetnénk a Szent Lelket sem. Más szavakkal Jézus helyettes halála tette a megtérést, a víz-, és a Lélek keresztséget egyaránt elérhetővé és hatékonyá.

A vér kifejezéseit használva, a vért először akkor alkalmazzuk a szívünkben, amikor először halljuk az evangéliumot, és képessé tesz bennünket arra, hogy keressük Istent, a megtérésben, hogy elforduljunk a bűntől Isten felé, a vízkeresztségben, hogy lemosuk a bűneinket, és a Lélek

keresztiségnél, hogy képesek legyünk venni Isten Lelkét. Az újjászületés után továbbra is győzedelmes, szent életet élhetünk a vér hatalma által. A vér tehát nem csupán az idő egy pontján hat, hanem az egész üdvösségi folyamatban, az Ige első hallásától Krisztus visszatéréséig az Ő egyházáért.

Az újjászületett hívó jellemvonásai

Először János beszél az újjászületésről azok szempontjából, akik megtapasztalták azt. János nem bűnösöknek írt arról, miképpen üdvözülhetnek, hanem a megkeresztelkedett, Lélekkel betöltött hívőket tanítja, hogy nyerhetnek jelenvaló biztosítékot újjászületett állapotukban és hogyan élhetnek újjászületett keresztények módján. János levelében semmi sem vonja vissza a víztől és Lélektől való születés szükségességét, amiről a János evangéliumában olvasunk. János írja le először az alábbi jellemvonásokat, melyeket egy újjászületett hívó életében látunk, ha az engedelmeskedik helyreállított természete vezetésének.

Az újjászületett keresztény...

1. Megvallja, hogy Jézus testben jelent meg. 4,2
2. Szeretetet mutat.
3. Megvallja, hogy Jézus Isten Fia.
4. Hiszi, hogy Jézus a Krisztus
5. Legyőzi a világot
6. Nem követ el többé bűnt

Versek az I Jánosból

4,7
4,15
5,1
5,4
3,9; 5,18

Az I Ján 5,8-10 megmagyarázza, hogy a hívő életében jelen van a Lélek bizonyágtétele (Lélek keresztsége), a víz (vízkeresztség), és a vér (Krisztus halálának alkalmazása) bizonyágtétele. A fenti versek alapján a hívő bizonyos lehet benne, hogy megőrzi helyreállított, megmentett állapotát, amíg folytatja a megvallást, a szeretet, a hitet, a világ és a bűn feletti győzelmeit.

Az ószövetségi szentek nem voltak újjászületve, ahogyan mi

Az Ószövetség alatt élő szentek nem voltak megújítva abban az értelemben, ahogy Jézus tanította, mert a megújítás újszövetségi élmény. Isten az újszövetség részeként ígérte azt, hogy törvényét népe szívébe írja be (Jer 31,31-34), és új lelket ad neki (Ezék 11,19). Az Ószövetség kinyilatkoztatta Isten erkölcsi törvényét, de nem adott szellemi hatalmat a bűnös természet legyőzésére, sem a törvény betöltésére (Róma 7,7-25; 8,3). Az új szövetségben azonban Isten népe új természet részese lesz - Isten Lelkének részese - amely felette van a törvénynek és felruház hatalommal a bűn felett nap mint nap (Róma 8,2-4; Gal 5,16-18). Ennek eredményeként mi most a „lélek újságában” szolgáljuk Istent, nem pedig a „betű óságában” (Róma 7,6).

Hasonlóképpen folyamatos bűnbocsánat nincs a törvény alatt, csak a bűn elfedezése Krisztus majdani kereszthalálára való tekintettel (Róma 3,25). A véres áldozatot folyamatosan be kellett mutatni, hogy a bűnért járó büntetés egy időre halasztást nyerjen, de az új szövetségben Krisztus áldozata eltörölte a bűnt örökkévaló érvénnyel (Zsid 10,1-18). Csak az új szövetség alatt nyerhetünk folyamatos bűnbocsánatot azonnal (Jel 31,31-34; Zsid 10,14-18).

Összefoglalva az ószövetségi szentek nem születtek újonnan újszövetségi értelemben, mert sem 1) folyamatos bűnbocsánatot nem nyerhettek, sem 2) új természet részesei nem voltak olyan formában, hogy a Lélek folyamatosan bennük lakozott volna. Ez összhangban áll azzal a ténnyel,

hog az ószövetségben nem volt lehetőség sem 1) a Jézus nevében való vízkeresztségre a bűnök eltörlése végett, sem 2) a Lélek keresztségre.

Összefoglalás

E fejezetben kifejtett tanulmányunkban arra a következtetésre jutottunk, hogy az újjászületés vízzel való keresztséget és Szent Lélekkel való keresztséget jelent. Ez párhuzamba állítható könyvünk első három fejezetének következtetésével. Az 1. fejezetben azt a kérdést tettük fel „Hogyan üdvözülhetünk?” A 2. fejezetben ez a kérdés merült fel: „Mi a megmentő hit?” A 3.-ban pedig: „Mi Jézus Krisztus evangéliuma, és hogyan alkalmazhatjuk azt az életünkben?” A 4. fejezetben arra a kérdésre kerestünk választ, hogy „Mi az újjászületés?” A válasz minden esetben ugyanaz.

Tanulmányunkból, melyben a kereszténység négy nagy fogalmával foglalkoztunk - üdvösség, hit, evangélium és újjászületés - azt láttuk, hogy a teljes evangélium a megtérést, a Jézus nevében való vízkeresztséget, és a Szent Lélekkel való keresztséget egyaránt tartalmazza.

MEGTÉRÉS

„Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan, hasonlóképen elvesztek” (Luk 13,3).

„Péter pedig monda nékik: Térjete meg...” (Ap Csel 2,38).

A 3. fejezetben úgy szóltunk a megtérésről, mint meghalásról a bűn és a régi természet számára. A 4. fejezetben kifejtjük, hogy a megtérés szükségszerű az újjászületéshez, hozzátartozik a vízkeresztséghez és a Lélek ajándékához (Ap Csel 2,38). Halálnak kell bekövetkeznie az újjászületés előtt. Ez megerősíti megtérésünk halállal való azonosulását, illetve az újjászületés vízzel és Lélekkel való azonosulását.

A megtérés meghatározása

A *Webster Szótár* szerint a megtérés azt jelenti: „elfordulni a bűntől és odaszánni magunkat életünk módosítására; megbánást, bűnbánatot érezni; megváltoztatni a gondolkodásmódot”. A görög *metanoeo*, mely szó szerint azt jelenti „ezután meglátni” és „ezután kifejezésre juttatni a gondolkodásmód, vagy cél megváltoztatását”. Az Újszövetségben ez a szó mindig valaminek a jobbra fordulását jelöli.

Sok teológus a megtérés három szükséges tényezőjét sorolja fel: az intellektus megváltozása (gondolkodásmód változás), emocionális változás (érzelme megváltozása), akarat változás (a célok önkéntes megváltoztatása). Ez megegyezik a Biblia parancsával, mely Isten szeretetére buzdít teljes szívből, teljes elméből, és minden erőből (Márk 12,30). Alapjában tehát a megtérés az értelem, a szív és a célkitűzés megváltozása.

Számos bibliai Ige megerősíti ezt. Isten kiválasztotta Pált, hogy legyen a pogányok prédikátora, hogy „megnyissa szemeiket, hogy a sötétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek” (Ap Csel 26,18). Pál teljesítette ezt az elhívást, prédikálván, hogy mindnyájan „bánják meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén” (Ap Csel 26,20). Az egyház egyik alaptanítása a „holt cselekedetektől való megtérés” (Zsid 6,1). A bibliai prédikáció szövegösszefüggéséből tehát megtudjuk, hogy a megtérés a bűntől való elfordulást, és az Istenhez való odafordulást jelenti.

Szélesebb értelemben a megtérés jelenthet bármit, amely akkor történik, ha az ember elfordul a bűntől Isten felé, beleértve a vízkeresztséget és a Lélek ajándékának elfogadását is. Például annak hallatán, hogy Kornéliusra és házanépére leszállt a Szent Lélek, és megkeresztelkedtek Jézus nevében, a zsidó keresztények „dicsőíték az Istent, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre!” (Ap Csel 11,18). A legtöbb Igevers azonban korlátozottabban használja ezt a szót, mely a bűntől való elfordulás, és az Istenhez való odafordulás első lépését jelöli, megelőzve a vízkeresztséget és a Lélek ajándékát (Ap Csel 2,38). Ebben a jelentésben fogjuk használni mi is e fejezet során.

Ebben az értelemben a megtérés a gondolkodásmód, a viselkedés, a meggyőződés és az élet irányának következetes megfordulása. Az ember önkéntes cselekedete ez, válaszképpen Isten hívására. Cselekvő megfordulást jelent, nem csupán a megbánás érzését, vagy bocsánatkérést. Több, mint erkölcsi döntés, vagy megjavulás; szellemi elhatározást és szellemi változást jelent.

A megtérés a hit első cselekedete, mely számos fontos elemet foglal magában: a bűn felismerését, megvallását, megbánást és a bűn elhagyása melletti döntést.

A *megtérés* szónak természetesen számos olyan jelentéstartalma van, amely nem függ össze az üdvösséggel. Íme néhány példa: 1) Isten *megbánta*, hogy megteremtette az embert (I Móz 6,6). Ebben az esetben a szó szomorúságot, bánatot, vagy megbánást jelent. 2) Megbánta az Isten az ítéletet, melyet végre akart hajtani Ninivén (Jónás 3,10). Isten meggondolta Magát, mert a ninivebeliek elhagyták gonoszságaikat és Hozzá fordultak. 3) Isten azt ígérte, hogy nem másítja meg elhatározását, mely szerint az ember Krisztust pappá teszi a Melkisedek rendje szerint (Zsolt 110,4). Azt ígérte, nem gondolja meg Magát. 4) Ézsau könnyhullatással kereste a megbánás helyét, de mindhiába (Zsid 12,16-17). Sikertelenül járt, amikor megpróbálta rábeszélni atyját, hogy vonja vissza az elsőszülöttségi áldást, amelyet Jákób kapott meg (I Móz 27,34-38). Ezek közül egyik Igerész sem vonatkozik az üdvösségre, de bemutatják, hogy a megtérés különféle jelentéseinek más alkalmazási módjai is vannak.

A bűn felismerése

Mielőtt valaki megtér a bűnből, fel kell ismernie azt, hogy ő bűnös. Jézus azt mondta: „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre” (Márk 2,17; Luk 5,32). Minden ember vétkezett, Jézus tehát valójában az egész világért jött. Kijelentése azonban rámutat arra, hogy csak azokat mentheti meg, akik felismerték bűnösségüket.

„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa” (Máté 5,3). Szellemben valamennyien szegények vagyunk Isten nélkül, és csak azok, akik felismerték nyomorúságos állapotukat, fogják keresni Istent, és lelnek mennyei gazdagságra. Sok, erkölcsben jó ember és buzgó vallásos ember számára nehézséget jelent a megtérés és a Szent Lélek befogadása, mivel nem ismerik fel, hogy ők is nagy szükségben vannak, és nem érzékelik állapotuk sürgetését. Megtérésre csak akkor kerülhet sor, ha az ember felismeri bűnösségét és tudatára ébred annak, mily nagy szüksége van Istenre.

A bűn megvallása

Ha egyszer valaki felismeri, hogy ő valóban bűnös, meg kell azt vallania Istennek. Isten ugyan mindenről tud, de a bűn őszinte megvallását kívánja az embertől önmagának és Neki. „Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Péld 28,13). Amikor az emberek megkeresztelkedtek „János keresztségével”, bementek a vízbe „bűneikről vallást téván” (Márk 1,4-5). Ha valaki vétkezik a megtérés után, a megvallás továbbra is része a bűnbánatnak (I Ján 1,9).

Közvetlenül Istennek valljuk meg bűneinket, mert Ő az egyetlen, Aki megbocsáthatja azokat (Ézs 43,25; Márk 2,7). Nincs szükségünk földi közbenjáróra, mert az ember Jézus a közbenjárónk és főpapunk (I Tim 2,5; Zsid 4,15-16). Elfogadható, ha valaki nyíltan vallja meg bűneit (Ap Csel 19,18). Sőt vannak idők, amikor egymásnak valljuk meg azokat, mint amikor imát kérünk testvérünktől, vagy ha rosszat tettünk valakinek és bocsánatát kérjük (Luk 17,3-4; Jak 5,16).

A megvallás éppen olyan nyilvános legyen, mint a bűn. A megvallás nem jelenti feltétlenül valamennyi bűn elsorolását, amelyet életünk során elkövettünk, noha kérnünk kell Istentől mindazon bűnök megbocsátását, amelyek eszünkbe jutnak. A bűnvallás lényege azonban bűnösségünk elismerése önmagunk és Isten előtt, a kérés Isten felé, hogy bocsásson meg nekünk és segítsen győzedelmeskedni a bűn felett a jövőben.

Bűnbánat

A bűnvallást bűnbánatnak kell megelőznie, amely őszinte megszorodásból fakad az elkövetett bűnök miatt. A bűnösnek megbánást kell éreznie a gonosz cselekedetek miatt, és

szívének össze kell törnie a bűnei súlya alatt. „Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg!” (Zsolt 51,17). A bűnösnek éreznie kell Isten nemtetszését is, nem csupán emberi bánatot, vagy megbánást. „Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez” (II Kor 7,10).

Sok ember érez megbánást bűnei miatt, de nem tér meg belőlük őszintén. Bánják a bűn következményeit, de nem fordulnak el bűnüktől. A bűn olykor szörnyű helyzetbe hozza őket, ezért sajnálják, hogy belekeveredtek. Ám ha lehetőségük jut arra, hogy megszabaduljanak abból a helyzetből, továbbra is bűnben élnek.

Az emberek gyakran előrejönnek, és azért sírnak az evangélizációkon, mert magukat sajnálják, és háborognak kellemetlen helyzetük miatt, de nem hajlandók teljességgel átadni életüket Istennek. Ezek jó példák a világtól való megszomorodásra, amely nem eredményez megtérést. Az igazi megtérés Istentől való szomorúságból fakad, amely bűnei megbánására indítja az embert, és arra az elhatározásra, hogy változtasson bűnös életmódján, és hogy ne gondolja meg magát e változtatást illetően.

Döntés a bűn elhagyása mellett

A Péld 28,13 azt mondja, hogy meg kell bánnunk és el kell hagynunk a bűnt ahhoz, hogy irgalmasságot nyerjünk. Tényleges elfordulásra van szükség a bűntől Isten felé. A megtérés több, mint a bűn megbánása; magában foglalja azt is, hogy tegyünk valamit a bűn ellen. A megtérés több, mint a bűn megvallása; magában foglalja a bűn elhagyását is Isten segítségével.

Keresztelő János kihangsúlyozta a megtérés ezen elemét. Amikor a sokaság hozzágyülekezett, hogy megkeresztelkedjen, azt mondta nekik: „Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljete? Teremjete azért megtéréshez méltó gyümölcsöket...” (Luk 3,7-8). Sokak megkeresztelését visszautasította, amíg nem mutatták bizonyítékát megtérésüknek. A megtérés Keresztelő János szemében több volt, mint értelmi döntés; szellemi elhatározás volt, amely az élet megváltozását eredményezte. Akárcsak János, Pál is azt hirdette, hogy az embereknek, „hogy bánják meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén” (Ap Csel 26,20). Az igazi megtérés tényleges változást hoz létre az ember cselekedeteiben.

Ez nem azt jelenti, hogy a megtérés bizonyos időt igényelne, míg valaki bizonyít Isten előtt. Isten azonnal tudja, hogy valakinek őszinte-e a szándéka a bűn elhagyására, így a megtérés és a Lélek befogadása megtörténhet egy pillanat alatt. Sajnos később némelyek visszavonják döntésüket, de amikor betöltekeznek a Lélekkel, valóban a bűn elhagyása mellett döntenek.

Helyreállítás

A bűnbocsánat részeként az igazán megtérő ember keresi, miként hozhatná helyre elmúlt bűneinek hatásait, amennyire lehetséges. Ezt nevezzük helyreállításnak. Például ha valaki pénzt lopott, visszafizeti azt (Luk 19,8). Ha rosszat tett valakinek, keresni fogja a bocsánatkérés módját. Ha megbántott valakit hazugsággal, vagy pletykálkodással, keresni fogja módját az okozott kár helyrehozásának, és helyesbíti szavait.

Jézus azt tanította: „Azért ha a te ajándéodat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: Hagyd ott az oltár előtt a te ajándéodat, és menj el, előbb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándéodat” (Máté 5,23-24). Isten terve a bűnbocsánatra nem engedi, hogy az ember továbbra is élvezze bűnének gyümölcseit, ahelyett, hogy jóvátenné azokat. Nem törli el annak szükségességét sem, hogy megbocsássunk azoknak, akik ellenünk vétettek.

Megtérés és érzelmek

A megtérés hatással van az ember érzelmi oldalára, mivel magában foglalja az Istentől való megszomorodást és büntudatot. Általában könnyeket fakaszt, vagy az érzelmek egyéb külső megnyilvánulása kíséri. Az érzelmek kimutatása azonban nem helyettesítheti a megtérést. Vannak, akik önsajnálathoz ejtenek könnyeket, és nem Istentől való megszomorodás miatt. Némelyek válaszolnak Isten jelenlétére, de megállnak a teljes megtérés előtt. Isten gyakran megengedi, hogy érezzék jelenlétét, és ezáltal közelebb kerüljenek a megtéréshez, nem szabad azonban összetévesztenünk ezt az érzést a megtéréssel.

Ha valaki megtér, öröm tölti el, hiszen helyreáll a közössége Istennel. Megnyugvást is fog érezni, amiért meghozta ezt a döntést, és többé nem egyedül kell szembenéznie a bűnnel. Nem szabad azonban hagynia, hogy ez az öröm és megnyugvás meggátolja a továbblépésben, hisz Isten sokkal többet készített el a számára. Le akarja mosni elmúlt bűneit maradandóan a keresztség által, és be akarja tölteni a hívőt Szent Lelkével. Néhányan megállnak, amikor megérik a megtérés örömét, noha még a vízkeresztség előtt állnak, egy újabb örömteli megtapasztalás előtt. Ezután Isten dicsőítésében be fognak töltekezni a Lélekkel.

Példák a megtérésre

A tékozló fiú példázata a megtérés minden elemét ábrázolja (Luk 15,11-32). A történet szerint az elkóborolt fiú felismerte bűnét és elkeseredésében „magába szállt” (Luk 15,17). Ezután elhatározta, hogy hazatér és bocsánatot kér atyjától: „Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. Én nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam: tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!” (Luk 15,18-19). Végül valóban hátat fordított annak a helynek, ahol volt, és visszatérve atyja házába, megvallotta bűnét mély bűnbánattal (Luk 15,20-21).

Egy másik példázat az igazi megtérő lelkületét mutatja be (Luk 18,9-14). A farizeus megállt elől a Templomban és megköszönte Istennek, hogy nem követ el bűnt, és dicsekedett Isten előtt a jócselekedeteivel. A vámszedő ugyancsak eljött imádkozni. Alázattal közelített Istenhez, és mellét verte a mélységes bűnbánat jeleként. Így imádkozott: „Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!” Jézus elítélte az önigazult farizeust, de dicsérte az őszintén megtérő vámszedőt.

Dávid imája, miután házasságtörést követett el Bethsabéval, gyönyörű példa Isten gyermeke számára, aki vétkezett, és eme imádság lelkülete minden igazi megtérés jellemzője. „Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint: irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet! Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet; Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog. Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt... Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál... Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat. Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újíts meg bennem. Ne vess el engem a te orcád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmisség lelkével támogass engem” (Zsolt 3-6; 9; 11-14).

A megtérés forrása

A megtérés az üdvösség része, tehát a lehetőség és a képesség a megtérésre Isten kegyelméből származik. Isten jósága indítja megtérésre az embert (Róma 2,4). A megtérés az életre olyan ajándék, melyet Isten adományoz (Ap Csel 11,18; II Tim 2,25). Egyedül Isten vezethet el ahhoz a bánathoz, amely megtérést eredményez (II Kor 7,10). Amikor valaki megtér, egyszerűen válaszol Isten egyetemes felhívására, és önként elfogadja Isten megmentő munkáját.

A megtéréssel nem lehet kiérdemelni az üdvösséget, de alkalmassá válunk általa az üdvösség elnyerésére, és elkezdődhet az üdvösség munkája. A megtérés tehát Isten kegyelme által van, és az ember hitén keresztül nyerhető el. Az ember olyan helyzetekben jut megtérésre, amelyek kihangsúlyozzák Isten jelenlétét, az Ő Igéjét és a Benne való hitet.

Isten Lelkére elengedhetetlenül szükség van ahhoz, hogy az ember megtérhessen. Jézus azt mondta: „És az (a Szent Lélek), mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében” (Ján 16,8). Pszichológiai trükkök és berendezések nem eredményeznek igazi megtérést; Isten Lelkének meggyőző erejére van hozzá szükség.

Az ékesszólás és rábeszélő módszerek, vagy ijesztgető taktikák helyett a szellemi légkör előkészítésére kell figyelmet fordítanunk. A rábeszélésnek és a figyelmeztetésnek is megvan a helye, de az elsődleges mindig az legyen, hogy a Léleknek teljes szabadságot engedjünk, mert csak Isten vonzhatja Magához az embereket (Ján 6,44).

Isten Igéje rendelkezik azzal a hatalommal, hogy az embert megtérésre vezesse, amint a Lélek megeleveníti a szívben az Igét. A prédikált igazság a bűn felismerésére vezeti az embert, valamint annak felismerésére, hogy szüksége. Péter pünkösdi prédikációja meggyőződést és megtérés utáni vágyat eredményezett: „Ezeket pedig mikor hallották, szívökben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk, atyámfiak, férfiak?” (Ap Csel 2,37). Jónás prédikálása Ninive egész városát megtérésre indította. Ismét tehát, nem az ember alkotta elméleteket, vagy fogásokat kell hangsúlyozni, hanem Isten tiszta Igéjét.

A szolgálattelvőknek a bűn ellen kell prédikálnia, és meg kell neveznie azt, hogy a bűnös felismerhesse bűnét. Náthán világosan megnevezte Dávid bűnét, keresztelő János pedig Heródesét. János azt mondta az adószedőknek: „Semmi többet ne követeljete, mint ami előtökbe rendeltetett”, a katonáknak pedig azt: „Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjete meg a zsoldotokkal.” (Luk 3,12-14).

Napjainkban túl sok általánosság kerül az Igehirdetésbe. Ahol az Ige nyilvánvalóvá teszi a bűnt, konkrétaknak kell lennünk. Ha az Igét hirdetjük, Isten működtetni fogja azt az emberek szívében. Isten Igéjének hallása hitet eredményez (Róma 10,17), és a hit arra indítja az embert, hogy engedelmeskedjen a megtérésre hívó parancsnak.

A megtérés válaszként érkezik Isten Lelkének vonzására és meggyőző erejére, Isten Igéjének hallására, és az Istenben való, ébredező hitnek megvillanására. Isten szemszögéből ajándék ez, mely megtartja az embert; az ember szemszögéből az Istenbe vetett hit első önkéntes cselekedete.

A megtérésre hívó parancs

A megtérés abszolút elengedhetetlen az üdvösséghez; a Biblia azt parancsolja, hogy mindenki térjen meg. Amikor Ádám vétkezett, Isten megkérdezte őt erről, és azt várta, hogy megvallja bűnét (I Móz 3,9-13). Noé napjaiban Isten mindenkit elpusztított nyolc lelken kívül, mert az emberiség nem tért meg. Ellenben megkímélte a gonosz várost, Ninivét, csupán mert lakói megtértek, válaszképpen Jónás prédikálására. Ezékiel könyvében Isten arra kérte Izraelt, hogy térjen meg: „Ennekokáért mindeniteket az ő útai szerint ítélem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg és forduljate el minden vétectől, hogy romlásotokra ne legyen gonoszságotok. Vesséte el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztete, és szerezsetek magatoknak új szívet és új lelket: Miért halnátok meg, oh Izrael háza? Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért és éljete!” (Ezék 18,30-32). „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen Térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza?” (Ezék 33,11). Ezek az Igeversek Isten

együttérzéséről tanúskodnak, a megtérés fontosságáról, és elmondja, hogy a megtérés meghatározása a bűntől való elfordulás Isten felé.

Keresztelő János hangsúlyozottan prédikálta a megtérést (Máté 3,1-11; Márk 1,4-5; Luk 3,3-9), és ezt tette Jézus is. Jézus azt hirdette: „Térjete meg, mert elközelgett a mennyeknek országa” (Máté 4,17). „...térjete meg, és higgyetek az evangéliumban” (Márk 1,15). „Nem, mondom néktek: sőt inkább ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek” (Luk 13,3; 5). Miközben Krisztus a földön járt, elküldte tanítványait, hogy prédikálják a megtérést (Márk 6,12), és nem sokkal mennybemenetele előtt ismét azt parancsolta nekik, hogy megtérést prédikáljanak (Ap Csel 2,38; 3,19), ugyancsak ezt cselekedte Pál is (Ap Csel 26,20).

Pál azt mondta az athéniaknak: „E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek, mindenütt, hogy megtérjenek” (Ap Csel 17,30). Az ószövetségi időkben Isten nem kérhette számon a pogányokon a mózesi törvény minden pontjának betartását, mivel nem ismerték azokat. Ám megítélte őket saját lelkiismeretük és természeti törvényük szerint, s még ezen az alapon is bűnösöknek találtattak (Róma 2,12-16). Az újszövetségi időkben a zsidók és a pogányok egyenlő megítélésben részesülnek; ugyanazt a felhívást hallják a megtérésre. Isten „hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (II Péter 3,9).

Mi történik a megtéréskor?

A megtérés pillanatában az ember engedni kezdi Isten munkáját az életében. Az ember elhatározza, hogy elfordul a bűntől Istenhez, és engedi, hogy élete Isten felé forduljon. A bűntől való elfordulás részeként Isten alkalmassá teszi az embert, hogy szakítson bűnös szokásaival és vágyaival. Az Isten felé fordulás részeként Isten engedi, hogy az ember személyes kapcsolatba lépjen vele.

Ádám és Éva bűnbeesésétől elkezdve a bűn elválasztja az embert Istentől, mert a bűnös ember nem lehet közösségben a szent Istennel. Amikor az ember megtér a bűnéből, kapcsolatba kerülhet Istennel Krisztus helyettes halála alapján. A megtérés eltávolítja a bűn által emelt korlátokat és lehetővé teszi az ember és Isten számára egy személyes kapcsolat kialakítását. A megtérés tehát alkalmassá teszi az embert a vízkeresztségre és a Szent Lélekkel való betöltekezésre.

Kapcsolat a vízkereszttség és a Szent Lélek keresztség között

Az Isten felé való első lépésként a megtérés egymagában nem adja meg az üdvösség teljes hatalmát, noha pozitív érzelmeket, és korlátozott, ideiglenes erőt eredményez a bűntől való szabadulásra. Mind a vízkereszttség, mind a Lélek keresztség szükséges a munka teljes bevégezéséhez, mely a megtéréssel kezdődik.

A megtérés és vízkereszttség együtt teszi teljessé a bűnbocsánat munkáját. A keresztségben Isten lemosa a bűnöket, elvetve az örökre szóló bűnlajstromot és a bűn büntetését. (Lásd a 6. fejezetet).

Néhányan előszeretettel hangoztatják, hogy Isten a megtérésben bocsátja meg a bűnöket, a vízkereszttségben pedig lemosa. Megfelelő leírás ez, ha King James Biblia angol szóhasználatát vesszük alapul. Az eredeti szöveg azonban nem támasztja alá az ilyen egyértelmű megkülönböztetést, mivel ez a két szó, *megbocsátás* és *a bűn lemosása* egyetlen görög szóból származik, az *aphesis*-ből. (Lásd a 6. fejezetet). Teológiaiilag szólva tehát a megbocsátás és a bűn lemosása tehát azonos fogalmak, és a megbocsátás (vagy lemosás) a megtérés és a vízkereszttség kombinációjával nyerhető el. Nem választhatjuk szét a két megtapasztalást.

Csupán tanulmányozás céljából talán megtehetjük a következő különbségtételt: megtéréskor Isten megsemmisíti a bűn jelenvaló uralmát az ember életében és eltávolítja az akadályokat, mely útjában áll a Vele való kapcsolatnak. A vízkeresztségben pedig Isten eltávolítja a bűn törvényes feljegyzését és eltörli a bűnért járó büntetést, vagyis a halált. Isten a megtérésben a bűn jelenvaló következményét törli el, a vízkeresztségben pedig a jövőbeni következményét. Mindkettő szükséges a megbocsátáshoz. Péter ezért azt mondta: „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára” (Ap Csel 2,38). (Az újfordítású Biblia konkrétabb: „Térjete meg és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára”.)

A megtérés ugyancsak elégtelen a Szent Lélek keresztség nélkül. A megtérés önmagában csak ideigvaló, korlátozott hatalmat ad a bűn felett; állandó, korlátlan hatalom csak a Lélek keresztség nyomán nyerhető el (Ap Csel 1,8). Az ószövetségi szentek megtértek, de ezzel nem jutottak megújított természethez nem lettek állandó, győzedelmes hatalom részesei. (Lásd a 8. fejezetet.) Sem Mózes törvénye, sem az emberi értelem nem képes hatalmat adni a bűn felett (Róma 7,15-25). Csak a Lélek ruház fel bűn feletti hatalommal, hogy betölthessük az igazságot, melyet a törvény tanított, de hatalmat nem tudott adni (Róma 8,2-4). A megtéréskor Isten megadja az kezdeti képességet a bűn rabságából való szabadulásra, a bennünk lakozó Lélek azonban új életet ad Krisztusban, a mindennapok valóságában (Róma 8,10; 13).

Jézus azt tanította, hogy amikor a tisztátalan Lélek elhagyja az embert másfelé megy nyugalmat keresni (Luk 11,24-26). Amikor nem talál más helyet, visszamegy korábbi házába (az emberbe). Ha azt üresen találja, kisöpörve, feldíszítve (rendbe téve), hét másik ördögöt vesz maga mellé, és azokkal együtt ismét beköltözik a házba. Ez a történet alapvető elemet tartalmaz tanulmányunkhoz. Még pedig azt, hogy csupán a gonosz lélek kiűzése nem elegendő; a gonosz helyét jóval kell betölteni. Megtisztítani valaki életét és rendbe tenni az idő egy bizonyos pontján nem elég; szükség van hatalomra ennek az állapotnak a fenntartásához.

Az ember, aki megtér, de tovább nem lép, áldozataul fog esni a megtérés és elbukás romboló ismétlődésének, és tulajdonképpen rosszabb állapotba kerül, mint korábban valaha is volt. Ez a keresztyénység nagy problémája ma. Sok egyház hirdeti a megtérés és az erkölcsösség szükségességét, de nem prédikálja a Lélek keresztséget, mely hatalmat ad a keresztyénységnek a sikerhez, hogy elkerülje a kudarcot. A Lélek betölti az üres életet, tisztán tartja és ellenáll, ha a gonosz vissza akar térni.

Útmutató a szószék (oltár) körüli szolgálathoz

Lényeges, hogy azok, akik imádkoznak a megtérőkkel a szószéknél, pontos fogalmuk legyen a megtérésről. Néhány praktikus útmutatót sorolunk fel, melyek fejtegetésünkön alapulnak:

1) Isten Lelkének mozgására kell hangsúlyt helyezni, nem trükkökre és technikákra. Sajátos kifejezések, vagy érzelmek nem helyettesíthetik a megtérést.

2) Meg kell kísérelnünk felmérni, milyen szellemi fokon állnak a megtérők. Ha nincs teljes mértékben megtérve, nem szabad túl hamar buzdítanunk arra, hogy örömet és a Lélek elfogadását kifejezze. Ha egyszer megtért, bátoríthatjuk arra, hogy dicsőítse Istent és higgyen a Lélek elfogadásában.

3) A megtérő helyzetébe lépve együtt imádkozhatunk a megtérővel. Ezzel megmutatjuk neki, hogyan imádkozzon, nekünk pedig segít teher alatt imádkozni.

4) Ha a megtérő nem mutat előrelepést, számos probléma állhat fenn, melyek mindegyike különböző megközelítést kíván. Lehet a megértés elégtelensége arról, hogy mi a megtérés, vagy annak elutasítása, hogy mindent átadjon Istennek, a vágy hiánya (csekély éhség, közöny, a sürgetés hiánya), az isteni megszorodás hiánya, vagy a hit hiánya.

5) Nem szabad megpróbálnunk arra tanítani, hogyan szóljon nyelveken. Ez a jel úgy jön, ahogy a Lélek adja. Ahelyett, hogy arra biztatnánk, hogy csupán nyelvét rendelje alá Istennek, arra kell biztatnunk, hogy az egész életét Isten uralma alá rendelje. Ha a megtérő mindent átadott Istennek, teljességgel Istenre figyel, és hitet gyakorol, képes lesz nyelvét is alárendelni Istennek.

6) Kerüljük el a zavaró dolgokat, mint például a megtérő rázása, ütögetése, bizonyos dolgokra való erőltetése, ellentmondó tanácsokkal való ellátása, mert ezek bosszantóan hathatnak rá. Az emberek gyakran az szószék körüli szolgálattevők erőfeszítései ellenére, és nem annak köszönhetően térnek meg.

Ha egy megtérő őszinte, és hajlandó megtérésre, rövid időn belül venni fogja a Lelket. Ha nem, akkor valami hiányzik a megtérésében, vagy a hitében. Ilyen esetben a szószék körüli szolgálóknak szellemi érzékenységre és ismeretre van szükségük, hogy segítsenek túllépni a ezeken a nehézségeken.

A megtérés és a keresztség

Ha vétkezünk újjászületésünk után, még mindig megvan a lehetőségünk arra, hogy bűnbocsánatot nyerjünk, ha megvalljuk bűnünket Krisztusnak (I Ján 1,9; 2,1). Nincs szükségünk arra, hogy ismét megkeresztelkedjünk, mivel csak egy keresztség van, és az hatékony minden megvallott bűnre, mert Isten megbocsátásának nincs korlátja ebben az életben, amennyiben őszinte a megbánás. Isten elvárja tőlünk, hogy korlátlanul megbocsássunk annak, aki ellenünk vétkezett, és valóban megbánta bűnét. Ő sem tesz ennél kevesebbet a mi esetünkben (Máté 18,21-22; Luk 17,3-4). Az a fontos, hogy őszintén megbánjuk bűnünket, és elhatározásunk becsületes legyen arra nézve, hogy Isten segítségével jobban cselekedjünk.

Az újjászületett hívő elsődleges alapelve természetesen az, hogy „Ne vétkezz” (I Ján 2,1). Ha vétkezünk, meg kell vallanunk bűnünket, és bocsánatot, nem pedig kárhozzátást várva (Róma 8,1). Nincs szükségünk azonban arra, hogy minden alkalommal megtérjünk ugyanabból a bűnből, amíg a Lélek meg nem adja az erőt a bűn feletti győzelemre. A megtérés alaptanítás, de nem maradhatunk örökösen ennél az alaptanításnál. „Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk a tökéletességre, nem rakosgatván újra alapját a holt cselekedetektől való megtérésnek...” (Zsid 6,1). A megtérés mindig lehetőség a keresztség számára, de bizonyos pontnál meg kell fontolnia, mikor van ott a bűnből való megtérés ideje, mert a kivétel erősíti a szabályt.

A megtérés szükségességének kihangsúlyozása

Sok gyülekezet manapság mellőzi a megtérés tanítását és gyakorlatát. Ha szeretnénk, hogy az elveszettek üdvösségre jussanak, prédikálnunk és tanítanunk kell a megtérést a Lélek kenetével. Az Igehirdetőnek meg kell neveznie a bűnt és pontosan meg kell magyaráznia a megtérést. A szolgálattevőknek beszélgetniük azokkal, aki meg akarnak keresztelkedni, hogy megbizonyosodjanak azok tényleges megtéréséről, mivel megtérés nélkül a keresztség csupán üres szimbólum. A szószéknél szolgálóknak először megtéréshez kell vezetniük a keresőket, mivel igazi megtérés nélkül soha nem lehetséges Lélek keresztség.

A nem biblikus módszerek nem vezetnek Lélek keresztséghez. A régimódi megtérésre van először szükség! Természetesen veheti valaki a Szent Lelket gyorsan, késedelem nélkül, de előbb meg kell térnie. A Szent Lélek nem lép be és nem lakozik egy szellemileg tisztátalan templomban (II Kor 6,17-7,1). Lehetetlen Isten felé fordulni ahelyett, hogy először elfordulnánk a bűntől.

Lehetséges-e, hogy a keresztyénség olyan emberekből álljon, akik megvallják Krisztust, de nem térnek meg? Lehetséges-e, hogy sok ember keresse az áldásokat, a csodákat és a szenzációs megtapasztalásokat megtérés nélkül? Sok népszerű és híres ember állítja, hogy újjászületett, ám

ugyanakkor tisztátalanságban és szentségtelenségben élnek. Kijelentésük és megvallásuk tehát nem hiteles. Fel kell ismernünk valahogyan, hogy megtérés és szentség nélkül minden szellemi megtapasztalás értéktelen.

Azok, akik elhagyják a megtérést, helyettesítik saját tervükkel Isten tervét, ahogy Káin tette, amikor a föld gyümölcséből áldozott Istennek véres áldozat helyett. Élvezhetnek ideig való áldásokat, de akárcsak az az ember, akinek a menyegzőn nem volt menyegzői ruhája, ki lesznek vetve, ha megérkezik a király (Máté 22,11-14).

Néhány emberen úgy látszik, élvezi Isten áldásait, mégis istentelen, szentségtelen, világias életet élnek. Mivel Isten nem azonnal hajtja végre az ítéletet, azt hiszik, hogy megmenekülnek az ítéletet alól (Péld 8,11), nem ismerve fel Isten kiterjesztett jóságát, hosszútűrését és türelmét, amellyel időt ad nekik a megtérésre (Róma 2,4; II Péter 3,9). A Biblia felszólító módban beszél a megtérésről, és a megtért életéről.

Összefoglalás

A megtérés elfordulás a bűntől, és odafordulás Istenhez. Ez a hit első válasza Isten hívására. A megtérés magában foglalja a bűn felismerését, megvallását, megbánását és a bűn elhagyására irányuló döntést. A bűnnek való meghalást jelenti, és megnyitja a lehetőséget az Istennel való folyamatos közösség előtt.

A megtérés önmagában nem az üdvösség teljes munkája. A vízkeresztség állandóvá teszi a bűntől való elfordulást az ömber eltemetése által, a Lélek keresztség pedig az Isten felé való odafordulást teszi állandóvá az új természettel való felruházás által, mely rendelkezik az erővel, a bűn feletti, naponkénti győzelemhez. Megtérés nélkül a vízkeresztségnek nincs értéke, és megtérés nélkül senki sem részesedhet Lélek keresztségben.

Ha szeretnénk megtartani Isten Lelkét az életünkben, megtért életet kell élnünk. Ha szeretnénk látni másokat megtérni, hirdetniük és tanítanunk kell az igazi megtérést.

A VÍZKERESZTSÉG

*„Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik” (Márk 16,16).
 „Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a
 Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára...” (Ap Csel 2,38).*

A vízkeresztség meghatározása

A keresztény vízkeresztség olyan szertartás, amely során a bűneiből megtérő ember bemelegszik a vízbe Jézus nevében, hogy lemossa bűneit. A Jézus Krisztusban való hit cselekedete ez.

Ebben a fejezetben a keresztséget fogjuk tanulmányozni a Bibliában, annak alapján, hogy Isten minden Krisztus követőnek megparancsolja a keresztelkedést, és elemzzük a fentebb megadott definíció minden részletét.

Keresztelő János

Keresztelő János, akit Isten küldött, hogy elkészítse az Úr útját, prédikálta a keresztséget a bűnök bocsánatára, és keresztelt is (Márk 1,2-4; Luk 3,3-4). Keresztelni jött, hogy kinyilatkoztassa Krisztust Izrael számára (Ján 1,31). Az ő keresztsége múlandó jelentőségű volt, mivel a zsidó nép felkészítését célozta Krisztus üzenetére és a keresztény keresztségre. János nem próbálta meg eltörölni a zsidó törvényt, hanem kiegészítette azt, elvárva a megtérőktől, hogy megtértek, erkölcsös életet éljenek, ahogyan azt a törvény előírja, és várjanak Arra, Aki majd megkereszteli őket Szent Lélekkel. János keresztsége kereszténység előtti keresztség volt, mivel az újszövetségi egyház még nem jött létre. (Lásd a 8. fejezetet). Tény, hogy János tanítványai újra megkeresztelkedtek Jézus nevében Pünkösöd napja után (Ap Csel 19,1-5).

János a megtérésnek keresztségével, a megtérésért vagy megtérésre keresztelt. Nyilvánvalóan nem használt semmiféle keresztségi formulát, hanem azt mondta a népnek: „Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre” (Máté 3,11). Keresztsége egyaránt motiválta, és kifejezte a megtérést; a megtérők megbánták és megvallották bűneiket a keresztségben (Máté 3,6; Márk 1,5).

Ha János keresztsége a „bűnök bocsánatára” történt, vajon lemosta-e a bűnöket? Nem moshatta le teljes mértékben, sem a jövőbeni bűnökre nem lehetett hatással, mert Krisztus engesztelő halála előtt minden bűnbocsánat ettől a jövőbeni eseménytől függött. Néhányan vitatkoznak azon, hogy János keresztsége biztosított-e feltételes bűnbocsánatot, de a feltételes bűnbocsánat már elnyerhető volt az áldozási rendszer alapján, melyet János nem akart helyettesíteni. Úgy tűnik, hogy keresztsége egyszerűen a jövőbeni bűnbocsánatra mutatott, amely Krisztus és a keresztény keresztség által nyerhető el. A bűnbocsánatra keresztelt, és e rag görög megfelelője *eis*, melyet legtöbbször az „-ért” raggal fordítanak. Hasting *Bibliaszótára* is ebben az értelemben adja vissza.

Krisztus megkeresztelkedése

Jézus Maga is megkeresztelkedett János által. Mivel Krisztus büntelen volt (Zsid 4,15), tudjuk, hogy nem a megtérés kifejezésére, vagy bűnök bocsánatára keresztelkedett meg, hanem azért, hogy kinyilatkoztassa Magát Izrael számára, mint Messiást, a Lélekkel keresztelőt, és Isten

Fiát (Ján 1,31-34); és alávetette magát a keresztségnek azért is, hogy „minden igazságot betöltsön” (Máté 3,15). Ezeket a célokat számos alpontra oszthatjuk fel:

1) Krisztus azért kereszttelkedett meg, hogy bemutatkozzék nyilvánosan, és beiktassa szolgálatát. Jelentősséggel bírt, hogy mind a víz (keresztség), mind a Lélek (galamb formájában) jelen volt ennél az eseménynél, előre vetítve az evangélium üzenetét, amelyet a Ján 3,5-ben tanít.

2) E tétével Krisztus hitelesítette János keresztségét, és a megtérésre, a vízkeresztségre és a Lélek keresztségre felhívó üzenetét.

3) Krisztus példát mutatott, amelyet követnünk kell. Neki Magának nem volt szüksége a keresztségre, de a mi érdekünkben alávetette Magát annak. Ha a bűntelen Krisztus megkeresztelkedett, mennyivel inkább meg kell keresztelkednünk nekünk? Ha hasonlatosakká akarunk válni Krisztushoz (Róma 8,29), követnünk kell az Ő nyomdokait a keresztségben.

4) Mivel Krisztus azért kereszttelkedett meg, hogy minden igazságot betöltsön, nem úgy tekintett a keresztségre, mint pusztá szertartásra, vagy rituális cselekedetre. Szolgálatá során Krisztus kihangsúlyozta az erkölcsi tisztaságot a szertartási tisztasággal szemben, és szükségtelennek nevezte a farizeusok sok hagyományos megtisztulási szertartását (Máté 15,1-20; Márk 7,1-23). Ezzel szemben úgy tekintett a keresztségre, mint amelynek morális jelentősége van, és szükséges a számunkra.

Korai keresztség a tanítványok által

Krisztus korai szolgálata során tanítványai sok megtérőt kereszteltek meg az Ő felhatalmazásával (3,22; 4,1-3). A Biblia keveset mond nekünk erről, és nem magyarázza meg a célját sem. Némely szerzők azt állítják, hogy ez a keresztség Jézus nevében történt, mások szerint pedig alapvetően János keresztségének folytatása volt. Az első nézet támogatói szerint rejtett formája volt a keresztény keresztségnek, amely Krisztus kiengesztelő halála után vált hatékonnyá a bűnök lemosására. Valószínű azonban, hogy az utóbbi nézet a helyes, amint azt Hastings *Bibliaszótára* megállapítja. A következő négy indok szól e nézet mellett: 1) Ez a keresztség a János keresztségével kapcsolatosan van említve; 2) A tanítványok még nem értették teljesen az evangéliumi üzenetet; 3) Krisztus azt a megtérésre hívó üzenetet hirdette, amelyet János: Isten országának eljövetelét, és a majdani Lélek keresztséget; Kétséges, hogy létezhetett keresztény keresztség akár rejtett formában is, Krisztus halála előtt, mivel az azonosulást jelent az Ő eltemetetésével. Ha azonban valaki ezeket a kereszténység-előtti keresztségeket magyarázza, figyelembe kell vennie, hogy mind János, mind pedig a tanítványok keresztsége a keresztény keresztségre való felkészítést célozta, és nem tulajdonította neki a bűnök abszolút lemosását.

Krisztus parancsa

Jézus, közvetlenül mennybemenetele előtt, megparancsolta tanítványainak, hogy menjenek el az egész világra és hirdessék az evangéliumot, tegyék tanítványokká a népeket és kereszteljék meg őket (Máté 28,19). Elvárta, hogy minden hívő megkeresztelkedjen, és üdvösséget ígért azoknak, akik hisznek és megkeresztelkednek (Márk 16,16). A farizeusok „megvetették Isten tanácsát”, elutasítván János keresztségét (Luk 7,30), és ugyanezt a bűnt követjük el mi is, ha elutasítjuk az Úr keresztségét.

A korai keresztény keresztség

Az Apostolok Cselekedeteinek könyvében az egyház eleget tett az Úr elvárásának és parancsba adta a keresztelkedést. Az egyház első prédikációjában Péter mindenkinek megparancsolta, hogy keresztelkedjen meg Jézus nevében (Ap Csel 2,38). „Akik azért örömet

vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének” (Ap Csel 2,41). Amikor a samáriaiak hittek Filep prédikációjának, ők is megkeresztelkedtek Jézus nevében (Ap Csel 8,12; 16). Az etióp komornyik, Tárzusi Saul, Kornélius, a thiatirabeli Lidia, a filippibeli börtönőr, a korinthusiak, János tanítványai efézusban, mind megkeresztelkedtek, miután hallották az evangéliumot és hittek annak (Ap Csel 8,35-38; 9,18; 10,47-48; 10,47-48; 16,15; 16,33; 18,8; 19,5). Még Kornélius, és házanépe is, noha vették a Szent Lelket, Péter „parancsolá, hogy keresztelkedjenek meg az Úrnak nevében” (Ap Csel 10,47-48). Anániás ugyancsak megparancsolta Pálnak, hogy keresztelkedjen meg az Úr nevében (Ap Csel 22,16).

A keresztség formája: Bemerítés

A keresztség, vagy bemerítés, szó szerinti vizet igényel (Ján 3,23; Ap Csel 8,36; 10,47-46). A *keresztség* szó a görög *bapto* szóból származik, melynek jelentése: „bemerítés”. W.E. Vine úgy határozza meg a keresztséget, mint „a bemerítés, az alámerülés és felbukkanás aktusát”. Vannak olyan szavak, amelyek a meghintést jelzik, de Isten azt a szót választotta, amely bemerítést jelent.

A bemerítés az egyetlen módja a keresztségnek a Bibliai feljegyzésekben. János a Jordán folyóban keresztelt (Márk 1,5; 9), valamint az Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz” (Ján 3,23). Bőséges vízfolyamokra, folyókra volt szüksége a kereszteléshez, nem csupán néhány csepp meghinteni való vízre. János bemerítette Jézust: „És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből” (Máté 3,16). „És azonnal feljövén a vízből, látá az egeket megnyilatkozni” (Márk 1,10). Filep bemerítette az etióp főkomornyikot: „...és leszállának mindketten a vízbe, Filep és a komornyik; és megkeresztelé őt. Mikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadá Filepet” (Ap Csel 8,38-39).

Pál úgy írja le a keresztséget, mint a Krisztussal való eltemettetést (Róma 6,4; Kol 2,12). Ezek az Igeversek azt sejtetik, hogy a keresztség bemerítés által történik, és csak akkor van értelme, ha az olvasó meg is érti azt. Senki sem temettetik el meghintés, vagy a testre fröcskölt kis víz által, hanem csak teljes alámerülés által. Erre vonatkozóan a Róma 6,4-hez a *The Pulpit Commentary* hozzáfűzi: „A vízkeresztségre való utaláskor... bemerítés általi keresztségről olvasunk, melyet úgy értelmeztek, hogy eltemettetést, tehát halált jelent”.

A Biblia napjai óta más keresztségi formák is teret nyertek, nevezetesen a meghintés (aspersion) és leöntés (affusion). A Bibliában azonban soha nem találkozunk ezekkel a módokkal. Némely ószövetségi megtisztulási szertartás magában foglalta a vízzel való meghintést, de amikor a keresztény keresztség előképezését szolgálják, nem tekinthetjük azokat úgy, mint a keresztség helyes módjának tanítását. Számos vers említi a Jézus vérével való meghintést, de ezek a versek egyszerűen metaforikus módon írják le Krisztus áldozatát az ószövetségi véres áldozatok vonatkozásában (Zsid 9,13; 10,22; 11,28; 12,24). Nem szó szerint utalnak a keresztség módjára, hanem megmutatják, hogy a Biblia használhatott más szót a keresztségre, mely kifejezetten azt jelentette: „meghinteni”, nem pedig „bemeríteni”.

Történelmi szempontból a meghintés, és a meglocsolás meggyőződés kérdéséből fakadt. A bemerítés különösen akkor vált alkalmatlanná, miután elterjedt három nem biblikus keresztségi gyakorlat: 1) a csecsemő keresztelés 2) a hármas keresztség, melyet néhány Szentháromság-hívő gyakorolt, és 3) az elhalasztott keresztség a halálos ágyig (annak próbálkozásaként, hogy aki egész életét bűnben élte, mégis megváltást nyerjen).

Számít-e a keresztség módja?

A megtérőnek a biblikus módot kell követnie számos indokból:

1) A keresztség biblikus parancs, tehát a biblikus módot kell követni. Tekintettel arra, hogy mekkora fontosságot tulajdonít a Biblia a vízkeresztségnek, pontosan úgy kell azt végrehajtanunk, ahogyan a Biblia előírja.

2) Jézust bemerítették, hogy így szolgáltasson példát számunkra. Ha Ő, Akinek nem volt szüksége a keresztségre, alávetette Magát a bemerítésnek, mennyivel inkább szükségünk van erre nekünk? Ha megéri, hogy alá vessük magunkat a keresztségnek, akkor az csakis úgy éri meg, ahogy Jézus és az apostolok tették.

3) A keresztség más módjai nem biblikus hagyományokon alapul, a hagyományok pedig elégtelen helyettesítői a biblikus tanításoknak. Jézus meglehetősen élesen elítélte a hagyományokat, amennyiben azok elszakadást okoznak Isten Igéjétől. Azt mondta a farizeusoknak: „Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelését tartjátok meg” (Márk 7,8), és „...erőtlenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által” (Máté 15,6).

4) Az egyetlen mentség a meghintés gyakorlatára a meggyőződés, amellyel végzik, ám ez ugyancsak gyenge kifogás a Bibliától való eltérésre. Milyen joga ragaszkodunk egy szerintünk megfelelőbb módszerhez, mint amelyet Jézus és a korai egyház alkalmazott? Természetesen megfelelőbb lehetett volna János számára is, hogy csupán meghintse a sokaságot, és az apostoloknak is, akik meghinthezték volna a háromezret Pünkösdkor, valamint Filepnek, aki meghinthezték volna a komornyikot vízzel a pusztában, és Pálnak, aki meghinthezték volna a börtönőrt éjféلكor; ők mégis a bemerítést választották. Miért kellene eltérnünk ettől a mintától meggyőződés alapján, nem is szólva arról, hogy a meghintéses keresztségi gyakorlat, mely oly népszerű, önmagában nem biblikus?

5) A bemerítés kifejezi az Istennek való engedelmisséget, és az Ő Igéjének elfogadását. Miért vezessünk be egy önkényes módozatot, és próbáljuk meg igazolni azt? Miért tűnődünk azon, hogy vajon a különféle ember-alkotta alternatívák elfogadhatók-e? Isten és az Ő Igéje iránti tisztelet arra indít minket, hogy csakis a biblikus módozattal elégedjünk meg; ahelyett, hogy figyelmen kívül hagyjuk, vagy elutasítjuk azt, inkább engedelmeskedjünk neki.

6) Csak a bemerítés által őrizzük meg a jelentőségét a keresztségnek, mint a Krisztussal való eltemetést.

A bűnök lemosása a keresztségben

János prédikálta a „megtérésnek keresztségét a bűnöknek bocsánatára” (Márk 1,4; Luk 3,3), rámutatva arra az időre, amikor Isten le fogja mosni a bűnöket a keresztyén vízkeresztségben. Közvetlenül az első keresztyén keresztség előtt Péter azt mondta: „Térjeteك meg és keresztelkedjeteك meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára” (Ap Csel 2,38). A bűnök lemosása elengedést jelent, eltörlést, érvénytelenítést, vagy megsemmisítést. A keresztségben Isten elengedi, eltörli, érvényteleníti és semmissé teszi bűneinket.

Vannak, akik nem értenek egyet ezzel az értelmezéssel, mondván, hogy a keresztség célja annak kifejezése, hogy a hívő elnyerte a bűnök bocsánatát. Számukra az Ap Csel 2,38-ban található „-ra” szócska azt jelenti, „azért mert” vagy „arra tekintettel”. Világosnak látszik azonban, hogy a -ra valójában azt jelenti: „ahhoz, hogy vegyéteك” vagy, „annak érdekében, hogy elnyerjéteك”.

1) Ez a szó szerinti jelentés, amelyet mind a görög, mind az angol szöveg alapján kapunk. Az angol új fordítású Biblia a következő módon adja vissza az Ap Csel 2,38-at: „Térjeteك meg, és keresztelkedjeteك meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, hogy bűneiteكre bocsánatot nyerjeteك...”

2) A szövegösszefüggés szintén ehhez az értelmezéshez vezet. A bűnösök felteszik a kérdést: „Mit cselekedjeteك?” (Ap Csel 2,37). Péter úgy válaszol nekik, hogy megmagyarázza, mit kell tenniük ahhoz, hogy bűneiteكre bocsánatot nyerjenek, nem pedig úgy, hogy egy szabadon

választható módozatot tár eléjük: „Térjetek meg, és keresztelkedjete meg, mert már bocsánatot nyertetek a bűneitekre.”

3) A Máté 26,28 pontosan ugyanezeket a görög szavakat jegyzi fel, amikor Jézus azt mondja: „Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.” Krisztus vére kiontatott, hogy mi bocsánatot nyerjünk a bűneinkre, nem pedig azért, mert már bocsánatot nyertünk. A kifejezés mutathat a bűnök majdani megbocsátására (mint ahogy János és Jézus használta), de sohasem mutat vissza a már megnyert bocsánatra.

4) A Biblia sok más verse is leírja a keresztség szerepét a bűnök bocsánatában.

Megújító keresztség?

Ennél a pontnál ki kell hangsúlyoznunk, hogy a Biblia nem tanít „megújító keresztségről”, mert a víznek és a szertartásnak önmagában nincs megmentő ereje. A vízkeresztség nem egy varázsfórmula; nincs szellemi értéke, ha nem társul hozzá öntudatos hit és megtérés. A keresztség csak azért fontos, mert Isten annak rendelte. Isten dönthetett volna úgy is, hogy keresztség nélkül bocsátja meg a bűnöket, de az újszövetségi egyházban azt választotta, hogy ez a keresztség pillanatában következzen be. A mi cselekedetünk a keresztségben nem eredményez üdvösséget, sem nem érdemli azt ki Istentől; egyedül Isten mossa le a bűnöket Krisztus engesztelő halála alapján. Amikor alávetjük magunkat a vízkeresztségnek Isten terve szerint, Isten tekintetbe veszi engedelmes hitünket, és lemosa bűneinket.

A keresztség - az újjászületés része

Jézus azt mondta, meg kell születnünk víztől és Lélektől ahhoz, hogy bemehessünk Isten országába (Ján 3,5). Megmenekültünk az „újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által” (Tit 3,5). (A 4. fejezet megmagyarázza, hogy mindkét kifejezés a vízkeresztségre vonatkozik.) Ezek a versek az újjászületés folyamatába helyezik bele a vízkeresztséget, de nem tanítanak megújító keresztségről. Jézus egy újjászületésről beszél, amely magában foglalja mind a vizet, mind a Lelket.

A hit és a keresztség eredményezi az üdvösséget

Jézus azt mondta: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.” (Márk 16,16). Jézus összekapcsolta a hitet és a keresztséget az üdvösség ígéletében, rámutatva arra, hogy mindkettőre egyaránt szükség van. Ha azt mondjuk, hogy a keresztség nem szükséges, ezzel módosítjuk az Úr kijelentését, és azt mondjuk: „Aki hiszen és [nem] keresztek meg, idvezül”.

Jézus nem foglalkozott olyan helyzettel, hogy valaki „hiszen”, de elutasítja a keresztséget, mivel ez ellentmondást rejt magában. Jézus tudta, ha valaki nem hisz, nem fog megkeresztelkedni, vagy ha megkeresztelkedik is, keresztsége érvénytelen hit nélkül. Tudta, hogy az igaz hívő megkeresztelkedik. Amikor azt mondta: „Aki hisz, nem megy a kárhozatra”, hallgatólagosan belefoglalta annak esetét, ha valaki elutasítja a keresztséget.

A bűnök lemosása

Az Ap Csel 22,16-ban azt olvassuk: „Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét.” „...de megmosattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által” (I Kor 6,11). Sok Bibliamagyarázó úgy tekinti ezt a verset, mint másik

utalást a bűnök lemosására, melyre akkor kerül sor, amikor valaki megkeresztelkedik az Úr Jézus nevében.

Az üdvösség része

Péter felidézi, hogy Noé napjaiban „nyolc lélek tartatott meg víz által” (I Péter 3,20). majd így folytatja: „Ami minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, ami nem a test szennyének lemosása, hanem a jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által” (I Kor 6,11). Egy másik fordítás segítségünkre lehet e vers jelentésének megmagyarázásában: „Ebből kevés, szám szerint nyolc lélek menekült meg a vízen át. Most pedig titeket is megment ennek képmása, a keresztség, amely nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért a feltámadt Jézus Krisztus által” (Új ford.). A görög szó, amely *keresés*-nek van fordítva (Károli Biblia), vagy *könyörgés*-nek (Új ford.) ugyancsak jelent „tudakozódást”, (*Strong's Exhaustive Concordance*), vagy „kérést” (W.E Vine, *An Expository Dictionary*). Más fordítások a *keresés* különböző jelentésárnyalataira világítanak rá: „kérelem Isten felé tiszta lelkiismeretért” (RSV); „imádság Isten előtt tiszta lelkiismeretért” (Moffat); és „kérés Istenhez jó lelkiismeretért” (Rotherham).

Ugyanaz a vízáradat, amely megölte az embereket Noé napjaiban, valójában az üdvösség eszközeként szolgált a nyolc lélek számára a bárkában, mert a bárka a felszínen maradt. Megmenekedtek a víz által, mely a mai keresztség szerepét szimbolizálja. A keresztség nem azért az üdvösség eszköze számunkra, mert lemossa a szennyet fizikai testünkről, hanem mert jó lelkiismeretet biztosít a számunkra Isten előtt. Mivel Isten lemossa a bűnöket a keresztségben, a keresztség kérés feléje, hogy adjon nekünk ítélettől mentes lekiismeretet.

Nem szabad azonban azt gondolnunk, hogy a vízkeresztségnek megmentő ereje van önmagában; a víz egyedül nem ment meg senkit, mint ahogy az özönvíz vize sem mentette volna meg önmagában a nyolc lelket. Az üdvösség a bárkában rejlett, és csak azok, akik engedelmeskedtek Isten tervének, és bementek a bárkába, azok menekültek meg. Ugyanilyen módon, az Istennek való engedelmesség a vízkeresztségben az, ami biztonságba helyezi az embert. Más szavakkal a keresztség az a víz, amely által üdvösséget nyerünk, de Jézus Maga az üdvösség bárkája.

A *The Pulpit Commentary* alátámasztja az I Péter 3,21-nek ezt a magyarázatát: „A szó szerinti fordítás a következőképpen hangzik: '...amely (mint) előkép bennünket is megtart (nevezetesen) a keresztség; azaz a víz, amely megment az özönvíz vizének előképe'. Ez magában foglalja, hogy „a keresztség megment minket, de nem mint csupán külső szertartás... A külső és látható jel nem ment meg, ha nem járul hozzá belső, szellemi kegyelem. Az elsőre is szükség van, mert ez a külső jel Krisztusra mutat; de nem ment meg minket a második nélkül”.

Eltemettetés Krisztussal

Pál azt tanította, hogy a keresztség eltemettetés Krisztussal (Róma 6,3-4; Kol 2,12). Az ó ember eltemettetett a keresztségben. Az ó ember a megújítatlan életmód, a múlt bűneinek lajstroma, és a bűn uralma. A keresztség után soha többé nem kell szembenéznünk elmúlt bűneink feljegyzésével. A Róma 6,3-mal kapcsolatban a F.F. Bruce a *The Tyndale New Testament Commentaries*-ban kijelenti: „Ebből és más utalásokból Pál keresztségre vonatkozó írásaiban bizonyos, hogy Pál nem úgy tekintette a keresztséget, mint a keresztény élet „szabadon választható különlegességét”, és hogy nem elmélkedett olyan jelenségen, mint „megkeresztetlen hívő”.

Belekeresztelkedni Krisztusba

Pál azt is tanította, hogy belekeresztelkedünk Krisztusba: „Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel” (Gal 3,27). Úgy értelmezzük ezt, mint amely az egy víz-, és Lélek keresztséget jelenti, mely behelyez minket Krisztus testébe. A vízkeresztségre szükség van ahhoz, hogy azonosuljunk Krisztussal, és behelyezzen minket az Ő szellemi családjába.

Szellemi körülmetélkedés

Pál összehasonlítja a keresztséget az ószövetségi körülmetélkedéssel: „Akiben körül is metéltettetek kéz nélkül való körülmetélkedéssel, levetkezően az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében; Eltemetvén Ő vele együtt a keresztségben, akiben egyetemben fel is támasztattatok a Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztá Őt a halálból. És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket” (Kol 2,11-13).

Ez a vers a víz-, és Lélek keresztségre utal, mely magában foglalja mind az ó ember eltemetetését és az új ember feltámadását Krisztusban. A vízkeresztség szellemi körülmetélkedés, amely elválaszt bennünket a bűnöktől, elszakaszt a bűnös természet uralmától, és a bűnök bocsánatát eredményezi. A Lélek keresztség teszi teljessé a körülmetélkedés aktusát az új szellemi élettel való felruházással.

Az ószövetségi körülmetélkedés volt az az eszköz, amely által a zsidó férfi a zsidó vallás részévé, és Isten Ábrahámnak tett ígéretei örököseivé vált. Isten azt mondta Ábrahámnak: „Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közötttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok... A körülmetéletlen férfi pedig, ...kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetségemet” (I Móz 17,10; 14). A körülmetélkedés önmagában értéktelen, ha nem társul hozzá Istenbe vetett hit és Isten Igéjének való engedelmisség (Róma 2,25; 4,12). De Isten elrendelte, hogy a zsidók szó szerint metéltedjenek körül (II Móz 4,24-26; Józsué 5,2-9). Egy körülmetéletlen férfi nem vehetett részt a Húsvéti vacsorán (II Móz 12,43-44). Hasonlóképpen, a keresztény keresztségben Isten elszakasztja az embert a régi bűneitől és csatlakoztatja őt Isten népéhez. Körülmetélkedés nélkül egy izraelita férfi nem volt része Isten népének; viselnie kellett a halálbüntetést és nem lehetett részese Isten üdvösségtervéhez.

Keresztség a tipológiában

A 3. fejezetben az alábbi, vízkeresztségre vonatkozó, tipológiai utalásokat tanulmányoztuk: 1) Átekelés a Vörös-tengeren; 2) Izrael megmosakodása és meghintése a törvény adásakor; 3) A medence a Szent Sátor udvarán; 4) A papok mosakodása felszentelésükkor; 5) Az áldozati állat megmosása; 6) A meggyógyult leprások megmosása és meghintése; 7) A szertartási szerint tisztátalan megmosása; 8) A harcban használt fegyverek és a harcosok ruháinak megmosása; 9) Noé özönvize; és 10) körülmetélkedés. Néhány további példák: 11) A lévíták, akik Isten előtt szolgáltak, a megtisztulás vizével hintettek meg (IV Móz 8,7); 12) Az Engesztelés Napján a főpapoknak kétszer kellett megmosakodniuk (III Móz 16,4; 24); 13) A leprás Naámán meggyógyult, miután hétszer alámerült a Jordán folyóba, Elizeus szavának engedelmeskedve (II Kir 5,10-14).

Naámán úgy gondolta, rangján aluli, hogy megmerítkezzen az iszapos Jordánban, mégis gyógyulást nyert, miután engedelmeskedett. Szolgája megkérdezte tőle: „...ha valami nagy dolgot mondott volna-e próféta neked, avagy nem tetted volna-e meg? Mennyivel inkább, amikor csak azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz?” Ez az alapelv érvényes Isten bármely parancsára, beleértve a keresztséget is. Ne kérdőjelezzük meg az Ő tervét, és ne vessük

meg azt, hanem engedelmesen vessük alá magunkat a vízkereszttségnek és Isten szellemi megtisztulásban fog részesíteni minket.

Egy közeli pillantás néhány előképre ezek közül, jelzi a kereszttség szerepét, mint a bűntől való megtisztulást. Mielőtt a pap belépett a Szent Sátorba, meg kellett mosakodnia a medencében; máskülönben Isten halállal sújtotta őt. Isten megparancsolta: „...mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak” (II Móz 30,20). A szertartás szerint tisztátalan embernek meg kellett mosakodnia vízzel, mielőtt tisztává lett (III Móz 15; 17,15-16; IV Móz 19; hasonlítsd össze Ezék 36,25). Ez volt a „tisztulásnak vize... bűnért való áldozat” (IV Móz 19,9) vagy „vétektől megtisztító víz” (Új ford.). Ha a tisztátalan ember elutasítja, hogy ily módon megmosakodjék, tovább viseli bűnét (III Móz 17,16). „...és irtassék ki az a lélek Izraelből mivelhogy tisztulásnak vize nem hintetett ő reá, tisztátalan lesz; még rajta van az ő tisztátalansága” (IV Móz 19,13). Ha pedig valaki tisztátalanná lesz, és nem tisztítja meg magát, az a lélek irtassék ki a község közül; mivelhogy az ÚRnak szenthelyét megfertéztette, a tisztulásnak vize nem hintetett ő reá, tisztátalan az.” (IV Móz 19,20).

Egy közeli pillantás nyomán néhány előkép megmutatja, hogy a vért, mint a víz eszközt alkalmazták. Ez azt jelzi, hogy a vízkereszttségben Krisztus vérének alkalmazzuk a bűnök lemosására. Miután a Sínai hegyen Izrael fiai megkapták a törvényt, Mózes vért és vizet kevert össze, és meghintette vele a népet (Zsid 9,19). Amikor a pap a meggyógyult leprást megtisztította, egy madár vérének keverte össze vízzel, és azzal hintette meg a gyógyultat (III Móz 14,1-7). Ahhoz, hogy egy tisztátalan ember számára a megtisztulás vizét elkészítse, a pap megölt egy veres tehenet, és áldozatul elégette vérének nagyobb részével együtt (IV Móz 19,1-5). A hamu elégséges lett a vérral együtt, mint megtisztító eszköz (Zsid 9,13), és vízzel keverve megtisztító vizet hoz létre (IV Móz 19,9). Mindezen esetekben a víz volt az az eszköz, amely által az engesztelő vért alkalmazták.

Több, mint nyilvános megvallás

Azok, akik nem hisznek abban, hogy a bűnök lemosattak a kereszttségben, azt tartják, hogy ez csupán a hit nyilvános megvallása, annak kinyilvánítása, hogy a bűnök már megbocsátottak, vagy annak, hogy a hívő a látható egyházhoz csatlakozik. Sok bibliai eset azonban azt bizonyítja, hogy ez elsősorban nem egy nyilvános megvallás, vagy egy korábbi szellemi esemény jele.

Az etióp főkomornyik a pusztában közepén keresztkedett meg, ahol senki sem látta a kereszttségét (Ap Csel 8,26-39). A filippi börtönőr éjjel körül keresztkedett meg Pál és Silás által, akiket nem sokkal előtte kegyetlenül megkorbácsoltak (Ap Csel 16,25-33). Ha a kereszttség csupán nyilvános szertartás volna, amelynek nincs azonnali fontossága, bizonyára vártak volna, amíg Pál és Silás valamennyire felépülnek sérüléseikből, vagy legalábbis reggelig. János tanítványai már megkeresztelkedtek egyszer, és megtették nyilvános megvallásukat, de a keresztény kereszttség oly nagyon fontos volt, hogy Pál ismét megkeresztelte őket Jézus nevében (Ap Csel 19,1-5). Kornélius és házanépe már betöltekezett Szent Lélekkel és nyelveken szólt, mely mindnyájuknak nyilvános bizonyítékul szolgált, Péter mégis megparancsolta nekik a vízkeresztséget (Ap Csel 10,47-48).

„Nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek”

Annak érdekében, hogy a kereszttség jelentőségét csökkentsék, némelyek Pál kijelentését idézik: „Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek” (I Kor 1,17). Közvetlenül a fenti vers előtt Pál megrója a korinthusiakat, mivel csoportokat képeztek annak alapján, hogy némelyek Pált követték, mások Apollózt, megint mások Kéfast, vagy Krisztust (I Kor 1,11-13). Pál kifejezi megnyugvását, hogy ő személyesen csupán néhányukat keresztelte meg. Senki sem vádolhatja őt azzal, hogy megpróbált saját követőket keresni, vagy saját nevében megkeresztelni

(I Kor 1,14-16). Ami Pált illeti, másoknak lehetett része abban a megtiszteltetésben, hogy kereszteljenek, neki azonban kifejezetten a prédikálásra szolt az elhívása. Nem számít, ki végezte a szertartást, csak az, hogy az evangélium prédikáltassék.

Ily módon Pál kihangsúlyozza a korinthusiaknak, hogy az üdvösség kizárólag Krisztuson keresztül nyerhető el, nem pedig a neves vezetőkön át. Ahelyett, hogy azok személyére néznének, akik prédikálnak nekik és megkeresztelik őket, arra van szükségük, hogy Jézusra és az evangéliumra tekintsenek. Amint azt Bruce megjegyezte a *The Tyndale New Testament Commentaries*-ban, Pál „keresztségre történő utalása az I Kor 1,14-17-ben nem azt jelenti, hogy ő úgy tekint arra, mint lényegtelen szentségre önmagában, hanem azt, hogy a keresztelő személye a lényegtelen. Biztosra vette, hogy a korinthusi gyülekezet minden tagja meg van keresztelve.” Pál helyesbítése a korinthusiak felé semmilyen módon nem csökkenti a keresztség, mint az evangélium részének fontosságát, melyet sok más Igehelyen is tanít.

A keresztség emberi eleme

Néhányan azon vitatkoznak, hogy a keresztség nem lehet szükséges, mivel ez az emberi cselekedetéből való üdvözülést jelentené. Meg kell értenünk, hogy a keresztség a hit cselekedete; ez az az alkalom, amelyet Isten arra választott, hogy lemossa a megtérő hívő bűneit. Luther Mártonnal együtt megerősítjük mind a hitből való megigazulást, mind pedig a vízkeresztség alapvető voltát.

Isten gyakran követel látható hitet, válaszként az ember részéről, mielőtt véghezvinne egy szellemi munkát. Az ószövetségi követelmények, a körülmetélkedés, a véres áldozat, és a megtisztulási szertartás a hit által való megtisztulásnak feleltek meg. Mielőtt Jézus borrá változtatta a vizet, azt parancsolta a szolgáknak, hogy töltsék meg a vedreket (Ján 2,7). Mielőtt Jézus feltámasztotta Lázárt, azt parancsolta az odagyűlteknak, hogy távolítsák el a követ a sírról (Ján 11,39). Véghezvitte volna ezeket a csodákat minden segítség nélkül is, de megkövetelte a hit és az engedelmesség kinyilvánítását.

Csak mert az egyik ember megkeresztel egy másikat, még nem jelenti azt, hogy az ember váltja meg az embert. Az ember nem mossa le a bűnt; Isten csak eszközül használja őt, hogy továbbadja az evangéliumot. Ugyanezen alapelv nyomán Isten felhasználja az ember prédikációját arra, hogy eljuttassa a többiekhez az evangéliumot (I Kor 1,18; 21), mert senki sem hallhatja az üdvösség üzenetét prédikáló nélkül (Róma 10,13-17). Amikor Isten feltartóztatta Pált a damaskusi úton, nem jelentette ki számára az üdvösség tervét, hanem elvezetett hozzá egy prédikátort, név szerint Anániást (Ap Csel 9). Isten angyala nem hirdette az Igét Kornéliusnak, hanem elvezette őt Péterhez, akitől hallotta az üdvösség üzenetét (Ap Csel 10). Isten embert használt arra, hogy elvigye az üdvösségről szóló üzenetet a többi embernek, és a vízkeresztség csupán egy másik példa erre a tényre.

Ha figyelmen kívül hagyhatjuk a keresztség parancsát azzal az érveléssel, hogy az „cselekedet”, akkor figyelmen kívül hagyhatjuk a megtérést is. Ez ahhoz az abszurd nézethez vezetne, hogy megtérés nélkül is üdvözülhetünk.

Megbocsátás és a bűnök lemosása

Néhányan azt tanítják, hogy a megbocsátás és a bűnök lemosása két különböző esemény; az előbbi a megtérésben történik, a második a vízkeresztségben. E tanítás szerint a megtéréskor Isten elfogadja az ember bocsánatkérését, és visszaállítja őt a Vele való személyes kapcsolatba, a keresztségben pedig eltörli az elmúlt bűnök lajstromát és azok büntetését. Ennek a megkülönböztetésnek a meghatározások alapján, valamint a King James szóhasználatának alapján adnak némi alapot. A *Webster Szótár* például úgy határozza meg a *megbocsátani* szót, mint „eltörölni a neheztelés érzését valakivel (egy sértővel) szemben”, a *bűnök lemosását* pedig úgy

határozza meg, mint „megszabadítani a bűnösségtől, vagy v.minek a büntetésétől... visszatartani a behajtást (adósságát)... eltörölni, vagy visszatartani a büntetést.” A megbocsátás a személyes megbékülés fogalmát hordozza magában, míg a bűnök lemosása a törvényes elrendezést.

Az angol nyelvben azonban a *megbocsátásnak* és a *bűnök lemosásának* megfelelő jelentésű szavak gyakran felcserélhetők. A *Webster Szótár* úgy határozza meg a *megbocsátást*, mint „megszabadítani a büntetésétől... elengedni a büntetést, vagy kiengesztelődni.” Még fontosabb ennél, hogy a görögben nincs megkülönböztetés a *megbocsátás*, és a *bűnök lemosásának* megfelelői között. Mindkettőt egyetlen görög szó, az *aphesis* fejezi ki, amelyet a King James változat gyakran „megbocsátásnak” (Ap Csel 5,31), máskor pedig „bűnök lemosásának” fordít (Ap Csel 2,38). A legtöbb újfordítású angol Biblia csak *bűnbocsátásnak* fordítja ezt a szót. A *Strong's Exhaustive Concordance* úgy határozza meg az *aphesist*, hogy „szabadság; bocsánat.” A Vine-féle *Expository Dictionary* szerint „elbocsátást, szabadon engedést” jelent, és ez meghatározza igei formáját is, az *aphiemi*-t, melynek jelentése „elsősorban előre küldeni, elküldeni... többek között jelent még elengedést, vagy megbocsátást.”

Az Ószövetség a megbocsátást kiengesztelő áldozathoz kapcsolja. Az izraelitának nem csupán meg kellett vallania bűnét Istennek, és bocsánatot kellett kérnie, hanem véres áldozatot is be kellett mutatnia ahhoz, hogy bűnbocsánatot nyerjen. A következő Igeversek világosan meghatározzák a bűnbocsátás feltételét, azt, hogy a megbocsátás a véres áldozattól függ: III Móz 4,13,35; 5,7-18; 6,1-7; 19,22; IV Móz 15,22-28 és V Móz 21,1-8. A templom felszentelésénél Salamon úgy imádkozott, hogy Isten hallgassa meg az ott elhangzó imádságokat és bocsásson meg (II Kir 8,30-50; II Krón 6,21-39). Nem úgy értette ezt, hogy az imádság helyettesíti az áldozatot, mivel az imádság a templomi áldozathoz kapcsolódott.

Más ószövetségi Igeversekben Isten bocsánatot ígér népének, ha megtérnek (II Krón 7,14; Jer 36,3), a nép pedig gyakran kéri tőle a megbocsátást (Zsolt 25,18; Dán 9,19; Ámos 7,2), de egyetlen Igevers sem utasítja el az őszinte szívvel, képmutatás nélkül bemutatott véres áldozat szükségességét. El kell fogadnunk, hogy a vezeklő kérés Isten felé összekapcsolódott a templomi áldozat bemutatásával, amikor ez lehetséges volt. A Zsid 9,22 kijelenti: „...vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat”. Noha az állatáldozatok önmagukban nem hoztak bűnbocsánatot, rámutattak Krisztusra; Az ószövetségi szentek kifejezték hitüket az Isten terve iránt való engedelmisséggel, amikor bemutatták a véres áldozatot.

Sok újszövetségi Igevers általános fogalmakban beszél a bűnbocsánatról, amelyet elnyerhetünk Istentől (Máté 12,31-32; Márk 4,12; Luk 23,34; Róma 4,7), míg más versek arról a megbocsátásról beszélnek, melyet az ember adhat az másik embernek (Máté 18,21; II Kor 2,10; 12,12). Sok beszél arról a megbocsátásról, amelyet a hívő nyerhet el bűneire megtérése után (Máté 6,12; Ap Csel 8,22; Jakab 5,15; I Ján 1,9; 2,1), mielőtt a vízkeresztségnek aláveti magát.

Az Újszövetségben két ember határozottan megkapta bűneire a bocsánatot vízkeresztség nélkül - a gutaütött férfi, és az asszony, aki megmosta Jézus lábait (Máté 9,2-6; Luk 7,47-49). Mindkét eset az ószövetségből újszövetségbe való átmenet időszakában történt, mielőtt az újszövetségi egyház megszületett, és mielőtt a keresztény keresztség bevezetésre került. Jézus azt várta el azoktól, akiknek megbocsátott, hogy kövessék a törvényt, és várjanak egy későbbi kijelentésre, de Isten soha egyetlen esetben sem ajánlott fel bűnbocsánatot az Ő tervének való engedelmisség nélkül abban az időszakban sem. Még a kereszten függő lator is az ószövetség alatt nyert üdvösséget, lévén hogy Krisztus volt mind főpapja, mind pedig áldozata.

A következő táblázat összefoglalja az görög *aphesis* szó minden feltűnését az Újszövetségben:

Aphesis (Bűnbocsánat, bűnök lemosása) az Újszövetségben

Igevers	King James ford	Új ford angol	Szöveg
Máté 26,28	bűnök lemosása	bűnbocsánat	Jézus vére által
Márk 1,4 bűnök lemosása		bűnbocsánat	A megtérés keresztsége <i>aphesisért</i>
Márk 3,29	bűnbocsánat	bűnbocsánat	káromlásért
Luk 1,77 bűnök lemosása		bűnbocsánat	Jézuson keresztül
Luk 3,3	bűnök lemosása	bűnbocsánat	A megtérés keresztsége <i>aphesisért</i>
Luk 4,18 megszabadítás		szabadság	Jézus által
Luk 4,18 szabadulás		elengedés	Jézus által
Luk 24,47	bűnök lemosása	bűnbocsánat	A tanítványok hirdessenek megtérést és <i>aphesist</i>
Ap Csel 2,38	bűnök lemosása	bűnbocsánat	Megtérés és keresztség <i>aphesisért</i>
Ap Csel 5,31	bűnbocsánat	bűnbocsánat	Jézus megtérést és <i>aphesist</i> ad
Ap Csel 10,43	bűnök lemosása	bűnbocsánat	A hívők <i>aphesist</i> nyernek Jézus nevében
Ap Csel 13,38	bűnbocsánat	bűnbocsánat	Jézus által
Ap Csel 26,18	bűnbocsánat	bűnbocsánat	miután Isten felé fordul a hívő
Ef 1,7	bűnbocsánat	bűnbocsánat	Jézus vére által
Kol 1,14	bűnbocsánat	bűnbocsánat	Jézus vére által
Zsid 9,22bűnök lemosása		bűnbocsánat	A vér szükségessége
Zsid 10,18	bűnök lemosása	bűnbocsánat	Nincs szükség több áldozatra

A táblázat azt mutatja, hogy a következő elemekből áll az Újszövetségi bűnbocsánat: Jézus vére, hit, megtérés, Jézus neve és a vízkeresztség. Az újszövetségi egyházban a megtérés és a Jézus nevében történő vízkeresztség által nyerünk bűnbocsánatot, és mindkettő Jézus vére által válik lehetővé és hatékonyá.

Ez megmagyaráz egy máskülönben nagyon bonyolult Igeverset. Jézus azt mondta tanítványainak: „Akinek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak”. (Ján 20,23). Ha a megbocsátás egyedül megvallás által nyerhető el, hogyan bocsáthatják meg az apostolok a bűnöket? Nem léphetnek Isten helyébe, mint a bűnök megbocsátói, sem Krisztus helyét nem foglalhatják el, mint közbenjáró, de azok, akiket megkeresztelnek, bűneik bocsánatát veszik. Az apostolok nem utasíthatták vissza önhatalmúlag a hívők megkeresztelését (Ap Csel 10,47); mindazok, akik elfogadják az apostolok keresztségét, bűnbocsánatot nyernek és bűneik lemosását, azok pedig elutasítják, nem nyerik ezt el.

A hit szükséges a keresztséghez

A valódi hit Istenben és az Ő Igéjében vízkeresztséghez fog vezetni. Az Istenbe vetett hit nélkül a keresztségnek nincs jelentősége. Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni, és ez alól a keresztség sem kivétel (Zsid 11,6). A Jézus nevében történő keresztség hatástalan, ha a kereszstelkedő nem hisz Jézusban, és abban az erőben, amely nevében rejlik (Ap Csel 10,43). Filep azt mondta az etióp főkomornyiknak, hogy hinnie kell Jézusban, mielőtt megkeresztelkedik (Ap Csel 8,37). Mivel Isten lemosa a bűnöket, a kereszstelkedőnek hinnie kell Jézusban, mint Megváltójában, Tőle kell várnia a bűnbocsánatot, nem pedig a szertartástól, vagy a víztől, vagy saját cselekedetétől, vagy a keresztelő jóságától.

A megtérés és a keresztség egyaránt szükséges

Az Ap Csel 2,38 és más Igeversek szerint mind a megtérésre, mind a vízkeresztségre szükség van ahhoz, hogy a bűnök bocsánatának, vagy lemosásának ajándékát vegyük: „Térjete meg és keresztteljedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára...” (Ap Csel 2,38). Mondhatjuk azt, hogy Isten a bűn jelen következményeit törli el a megtérésben, és az örökkévaló következményeit törli el a keresztségben. (Lásd az 5. fejezetet.) A megtérés döntő szerepet játszik a bűnbocsánat elnyerésében, de ahelyett, hogy azt mondanánk, egyedül a megtérés útján nyerünk teljes bűnbocsánatot, sokkal biblikusabb azt mondani, hogy a bűnbocsánatot a megtérés és a vízkeresztség együtt eredményezi.

A megtérésnek meg kell előznie a vízkeresztséget. János először megtérést prédikált, és megtérői megvallották bűneiket Istennek a keresztségben (Máté 3,6; Márk 1,5). Amikor az emberek eljöttek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, megkövetelte tőlük, hogy először térjenek meg, és mutassák meg megtérésük bizonyítékait (Máté 3,8; Luk 3,8). A keresztség az elmúlt bűnök eltemetése, de ahhoz, hogy ez a temetés értelmet kapjon, meg kell halnia a bűnnek a megtérésben. Mivel a bűnök lemosatnak a keresztségben, előbb meg kell térni azokból a bűnökből.

Keresztség, korábbi megtérés nélkül

Mivel a Biblia azt tanítja, hogy a megtérésnek meg kell előznie a keresztséget, a szolgálattevőnek gondosan el kell magyaráznia a megtérést a kereszttelkedni vágyónak. Ha a kereszttelkedő nem mutatja a megtérés jeleit, a szolgálattevő visszautasíthatja a keresztséget, ahogyan János tette. Természetesen nem követelheti meg a szellemi érettség magas szintjét; ennek kifejlődése időt és tanítást igényel. Végül is minden embernek személyesen kell válaszolnia Istennek, így a szolgálattevőnek általában el kell fogadnia egy öntudatos személy őszinte megvallását arról, hogy megtért.

Biblikus azonban, ha a szolgálattevő megkérdezi a kereszttelkedőtől, van-e hite Jézus Krisztusban. Filep hallani akarta az etióp főkomornyik hitvallását, mielőtt beleegyezett, hogy megkeresztelje (Ap Csel 8,37), a szolgálattevő felelőssége hát, hogy a keresztség előtt ez a hitvallás elhangozzék.

A Biblia nem szól arról határozottan, mi a teendő, ha valaki bevallja, hogy nem volt megtérve a keresztsége előtt, hanem csak később tért meg. Az egyik lehetőség, hogy újra megkeresztelkedik, de a Biblia nem tanít, sem nem jegyez fel egyetlen ilyen okból való újrakeresztelkedést sem. Mivel a keresztség a hit alapvető cselekedete, úgy tűnik, nincs szükség újrakeresztelkedésre, ha az eredeti keresztség motivációja az Istenbe vetett hit volt, és az őszinte vágy az élet átadására Istennek. A hit és az Isten utáni vágyakozás a megtérés bizonyos mértékét mutatja. A keresztség érvényessége a hittől függ, amely magában foglalja a bűn felismerését és a goltotai áldozat elfogadását, nem csupán a kereszttelkedő által elkövetett bűnök felsorolását.

Íme néhány példa e helyzet bemutatására: 1) A csecsemő keresztség nem érvényes, amíg a csecsemő nem tud hitet gyakorolni. Az embernek újra meg kell kereszttelkednie, amikor már idősebb, és kifejezte megértését, hitét, és megtérését. 2) Ha egy felnőtt társadalmi okokból és nem szellemi okból kereszttelkedik meg, meg kell újra kereszttelkednie, miután személyes hitre jutott, és miután megtért. 3) Amikor egy felnőtt felismeri Isten iránti szükségét, vágyat érez arra, hogy Istennek éljen és megkeresztelkedik, de később ráébred, hogy nem tért meg teljesen bűnös életmódjából, nem szükséges újra megkeresztelkednie. Meg kell térnie ezekből a bűnökből és be kell töltekeznie Szent Lélekkel. Nem kell újrakeresztelkednie, mivel keresztsége a Krisztusba vetett hit cselekedete volt. Noha keresztsége nem mosta le a megbánatlan bűnöket akkor, később hatékonyvá válik azokra is, amikor a hívő megbánja őket. 4) Valaki megtér, megkeresztelkedik,

és betöltekezik Szent Lélekkel, de később újra visszatér bűnös életéhez. Amikor megtér visszaeséséből, nem szükséges újra megkeresztelkednie, mert a keresztség az elkövetkezendő bűnökre is érvényessé válik, ha megtér.

Következésképpen, a hívő keresztsége Jézus nevében elégséges, a Jézusba vetett hittel, de egyetlen bűn sem (sem a keresztségi előtti, sem az azutániak) nem mosatnak le a bűnökből való megtérés nélkül. A keresztség érvényessége nem függ a hittől, az erkölcsi hozzáállástól, a családtagok, barátok, vagy a szolgálattevők egyetértésétől, hanem csakis a keresztkelő megtérésén és Krisztusba vetett hitén múlik.

A csecsemő keresztség

Mint ahogy tanulmányunk mutatja, a csecsemő keresztség nem érvényes, és nem is válhat érvényessé később az élet során, mivel a csecsemőnek nincs tudatos hite. Néhányan azt vallják, hogy Isten ad hitet a csecsemőnek, hogy érvényesítse a keresztséget. Míg azonban Isten a hit végső forrása, az ember felelős azért, hogy ezt a hitet használja, és rajta áll a választás, hogy használja-e vagy sem. A megmentő hit tudatos, önkéntes válasz Istennek. A Biblia csak hívőknek tanítja a keresztséget (Márk 16,16; Ap Csel 8,37), és csakis megtérőknek (Luk 3,8; Ap Csel 2,38). A csecsemők sem hinni, sem megtérni nem képesek, és a Biblia egyetlen csecsemő keresztségről sem tudósít.

Vannak, akik a ház népének megkeresztelkedésére mutatnak rá, mint a csecsemő keresztség bizonyítékára. Például Lidia és a filippi börtönőr házanépének megkeresztelkedése (Ap Csel 16,15; 31-33). Kornélius házanépe azonban betöltekezett Szent Lélekkel és nyelveken szólt (Ap Csel 10,24; 44-46; 11,14-17), márpedig nyilvánvaló, hogy a csecsemők nem szólnak nyelveken. A háznép szó szerinti jelentésében magában foglalta a háziállatokat is, de mégsem vitatkozik senki azon, hogy az állatokat is megkeresztelték-e. A Biblia következetesen feljegyz, hogy a börtönőr egész házanépe hitt, valamint Krispus egész házanépe is hitt (Ap Csel 16,34; 18,8), márpedig egyetlen csecsemő sem képes tudatos hitet tanúsítani. A háznép megtérését úgy kell értelmeznünk, hogy csak azokról van szó, akik bibliai fogalmak szerint alkalmasak voltak a keresztségre - akik elég idősek voltak ahhoz, hogy hitre jussanak és megtérjenek.

Vannak, akik annak alapján tanítják a csecsemő keresztséget, mert az Ószövetségben is körülmetélték a csecsemőket. A keresztség azonban szellemi és nem fizikai értelemben való körülmetélés, amely szellemi és nem fizikai megtisztulást foglal magába. Az elmúlt bűnöknek és a régi bűnös életmódnak hátat kell fordítani, amely cselekedethez tudatos hitre és megtérésre van szükség. A Kol 2,11-12 olyan Igeversek, melyek szellemi körülmetélkedésként írják le a keresztséget, azt tanítva, hogy ez a szellemi cselekedet hit által megy végbe Isten munkájában. Továbbá a körülmetélkedés előképezte mind a víz, mind pedig a Lélek keresztséget; a vízkeresztségre készülőknek hajlandónak kell lennie arra, hogy befogadja a Lelket.

Az Ószövetségben Isten különleges módon munkálkodott egy nép között, amely munkáját fizikailag azonosította, és elkülönítette a világ dolgaitól. Ma Isten személyes alapon munkálkodik az emberben, nem pedig egy egész nemzetben; az Ő választott népe azok, akik újonnan születtek és szellemileg elkülönültek a világtól.

Halottakért való keresztség

A halottakért való keresztség nem biblikus. A halottaknak nincs megmentő hitük, és meg sem tudnak térni; túl késő már a számukra: „És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet” (Zsid 9,27). A Biblia nem tanítja, hogy a lelkek megtérhetnek a halál után, különösen nem mások értük való cselekedete alapján.

A halottakért való keresztkelő gyakorlata az I Kor 15,29 téves magyarázatán alapul. Az I Kor 15-ben Pál Jézus feltámadásáról, és a halottak jövőbeni feltámadásáról tanított. Érvelésének

részeként tette fel a kérdést, mely lényegében így hangzott: „Ha a halottak nem támadnak fel, miért keresztelkednek meg némelyek a halottakért?” Számos teória létezik arra, mit akart itt kifejezni Pál, de ez a vers semmiképpen nem tanítja, vagy fogadja el a halottakért való keresztelkedést, különösen, mivel ez ellentétben állna a Biblia többi versével.

Íme néhány lehetséges magyarázat erre a versre: 1) Pál azokra utalt, akik megtértek a keresztény szereteteik halálának hatására. 2) Távolról utal a keresztségre, nem úgy, mint jóvátételre, hanem mint a feltámadásban való hit példájára. Lehet, hogy néhány korinthusi a feltámadás ellen tanított, ennek ellenére megkeresztelkedtek halottakért, és Pál rámutatott következetlenségükre. 3). A Krisztus halálába való belekeresztelkedésről beszél. A „halottak” bizonyára nem Krisztust jelentik, mivel a görög szó is többes számban van, de jelentheti a régi bűnös önmagunkat, amely meghal a megtérésben. A keresztség eltemeti a halottat Krisztussal, hogy feltámadhasson az élet újságára, ahogyan Krisztus (Róma 6,3-5). Ily módon tekintve a keresztség a Krisztus feltámadásában való hit megvallása, amelyet Pál meg akart erősíteni az egész Igerészben.

Bűnök a keresztség után

Mint keresztények, azokra a bűnökre is bocsánatot nyerhetünk, amelyeket a keresztség után követtünk el (I Ján 2,1). Isten egyszerűen annyit vár tőlünk, hogy térjünk meg és valljuk meg bűneinket: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (I Ján 1,9). Nem kíván tőlünk egy második keresztséget; az eredeti vízkeresztség akkor válik hatékonyá a későbbi bűnökre, amikor megbánjuk és megvalljuk azokat Istennek.

Miért választotta Isten a keresztséget?

Isten szuverén módon határozza el tervét, és nincs jogunk megkérdőjelezni választását. Sem a mi megértésünk hiánya, még kevésbé az engedelmisségre való kötelezettségünk alapján. Mindazonáltal megérthetünk néhány indokot abból, miért tervezte el Isten a vízkeresztséget és tette olyan fontossá.

A víz a halált jelképezi. A víz iszonyatos pusztítást és temérdek halált okoz viharok és árvizek formájában, és az ember, ha alámerül benne, pillanatokon belül megfullad. Noé idejében Isten víz által pusztította el az egész hitetlen világot.

Másodszor a víz egyetemesen kapcsolódik a megmosás és a megtisztítás fogalmaihoz. Sokféle okból ez a leggyakrabban használt tisztítószer. eltávolítja a piszkot, könnyen hozzáférhető, és csaknem mindenhez használható, anélkül, hogy a tisztítandó anyagot tönkretenné; könnyű használni, mint folyadékot, és nagy energiák nyerhetők általa.

Végül a víz magát az életet is jelképezi. Egyetlen növény, egyetlen állat vagy ember sem létezhet víz nélkül. Az ember sok héten át képes élni élelem nélkül, de csupán néhány napig bírja ki víz nélkül. A víz sok anyaggal képes elvegyülni, lehetővé téve ezzel a szükséges kémiai reakciókat, amelyek a szervezetben végbemennek. Az emberi test megközelítőleg hatvan százalékban vízből áll, és a vér nyolcvan százaléka ugyancsak víz. A vér, amely az oxigént, és a tápanyagokat szállítja a test minden részébe, nem tudna áramlani víz nélkül megszűnne a „testnek élete” lenni (III Móz 17,14). Még fizikai értelemben is a víz szállítja és közvetíti az életadó vért a testnek.

E három fontos igazság a vízről egyedülállóan alkalmas annak szimbolizására, mi történik a keresztségkor. Amikor alámerülünk a keresztség vizébe, Isten elpusztítja, megfojtja és eltemeti az ő embert. A keresztség során Isten Krisztus életet adó vérét alkalmazza, hogy megtisztítson minket a bűntől. Amikor kiemelkedünk a keresztség vizéből, készen állunk az új életre a Lélekben.

Különbség a víz-, és a Lélek keresztség között

Noha a vízkeresztség és a Lélek keresztség együtt egy keresztséget formálnak, nem szabad azonosítanunk a két eseményt, ahogyan azt sokan teszik. Ideális esetben a hívő akkor veszi a Szent Lelket, amikor kijön a keresztség vizéből, de ez nem történik mindig így. Ennek lehet oka ismeret, hit, vagy megtérés hiánya. A samáriaiak jó példát szolgáltatnak erre (Ap Csel 8,12-17). Más esetekben az emberek megtérnek, és veszik a Szent Lelket, mielőtt megkeresztelkedtek volna vízzel. Kornélius jó példa erre (Ap Csel 10,44-48). A Biblia úgy írja le a víz-, és a Lélek keresztséget, mint két, egymástól különböző eseményt, noha mindkettő célja azonos.

Szükséges-e a keresztség?

Válaszunk a keresztség szükségességének kérdésére megerősítő. Isten dönthetett volna úgy, hogy a keresztségtől függetlenül lemossa a bűnöket, de Igéje azt tanítja, hogy a keresztséget választotta a bűnök lemosására. A kérdés nem az, hogy mit tehetett Isten, hanem hogy mit tesz. Nem kérdőjelezhetjük meg Isten szuverenitását, és nincs jogunk a keresztény keresztségtől függetlenül tanítani a bűnök lemosását a mai időkben sem. A Biblia nem ad erre lehetőséget. El kell kerülnünk az emberi okoskodásokat, tiszteletben tartva a lehetséges kivételeket. Az a feladatunk, hogy hirdessük és gyakoroljuk a keresztséget a bűnök bocsánatára. Tudjuk, hogy a Biblia tanítása szerint Isten lemossa a bűnöket a Jézus nevében történő keresztségben, ez pedig elegendő ismeret feladatunk betöltéséhez.

A vízkeresztség jelentősége

Foglaljuk össze, mi történik a vízkeresztségben.

1) Isten lemossa a bűnöket a vízkeresztségben (Ap Csel 2,38; 22,16). A bűnök megbocsáttatnak a szó teljes értelmében. Isten rólunk, mint bűnösökről szóló feljegyzése eltöröltetik a bűn büntetésével - az örökkévaló halállal - együtt. Bűneink lemosatnak - és örökre elvettetik. A bűnök lemosása minden bűnre vonatkozik, függetlenül attól, mikor követtük el azokat. A bűnök lemosására akkor kerül sor, amikor az ember megkeresztelkedik, hisz és megtér, de a keresztség érvényessége nem függ senki szellemi állapotától (a keresztlőjétől sem).

2) A vízkeresztség az újjászületés része. A megkeresztelt hívő megszületik víztől, amely egyszerűen Isten szellemi munkájára utal, melyet a hívőben végez (Ján 3,5; Titus 3,5).

3) A keresztségben azonosulunk Jézus halálával és eltemetésével (Róma 6,1-4); Kol 2,12). Azt jelzi, hogy meghaltunk a bűnnek a megtérés által, és nem csupán a múlt bűneit temetjük el, hanem az „ő embert” is - a bűn és bűnös életmód uralmát.

4) A vízkeresztség az egyetlen víz-, és Lélek keresztség része, mely Krisztus testébe helyez bele minket (Róma 6,3-4; Gal 3,27). Személyes azonosulás Jézussal, és az Ő családjába való belépésünk része.

5) A vízkeresztség szellemi körülmetélkedésünk része (Kol 2,11-13). Isten szellemi műtétet végez el, levágva rólunk „ő emberünket” annak bűneivel együtt. A keresztség az Istennel való új szövetségünket jelzi.

Ez a fejezet a vízkeresztség fontosságát és szükségességét tanulmányozta. A következő fejezetben a vízkeresztség biblikus módját fogjuk tanulmányozni, annak jelentőségét és fontosságát számunkra napjainkban.

A KERESZTSÉG MÓDJA:

JÉZUS NEVÉBEN

„ Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára...” (Ap Csel 2,38).

A keresztény keresztséget „Jézus nevében” kell kiszolgáltatni. Ez azt jelenti, hogy Jézus nevét kell hangosan segítségül hívni a vízkeresztségben.

A bibliai feljegyzés

A Cselekedetek könyve öt példát mutat meg a Jézus nevében történő keresztségre, míg más névben való módot egyetlen bibliai eset sem említ a tényleges keresztelkedéssel kapcsolatosan. A következőkben felsorolunk hat megfellebbezhetetlen újszövetségi utalást a Jézus nevében való keresztségre.

1) Az első újszövetségi prédikáció után Péter a keresztséget „Jézus Krisztus nevében” parancsolta meg a többi apostol jóváhagyásával (Ap Csel 2,14; 37,38). Azok, akik elfogadták üzenetét, megkeresztelkedtek e parancs szerint -vagyis Jézus nevében (Ap Csel 2,41).

2) Miután a samáriaiak hittek Filepnek, aki a „Jézus Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala,” megkeresztelkedtek az „Úr Jézus nevében” (Ap Csel 8,12; 16).

3) Miután Kornélius és pogány társai vették a Szent Lelket, Péter megparancsolta nekik „hogy keresztelkedjenek meg az Úrnak nevében” (Ap Csel 10,48). A legrégebbi görög kéziratok tartalmazzák a „Jézus Krisztus” nevet ebben a versben, ahogyan azt a későbbi fordítások jelzik is: „És úgy rendelkezett, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében.” (Új ford.)

4) Amikor Pál János tanítványaival találkozott Efézusban, megkérdezte őket a keresztségük felől. Miután megtudta, hogy csak János keresztségével vannak megkeresztelve, újra megkeresztelte őket, ezúttal az „Úr Jézus nevében” (Ap Csel 19,5).

5) Pál maga is megkeresztelkedett Jézus nevében, mert Anániás azt mondta neki: „Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét” (Ap Csel 22,16).

6) A fenti öt esethez hozzátehetjük a Korinthusi levél azon verseit is, melyekből megtudjuk, hogy a pogány hívők Korinthusban Jézus nevében keresztelkedtek meg. Ez a gyülekezet megosztással volt tele, különböző csoportokra szakadt, melyek közül némelyek Pál követőinek, mások Péter, Apollós, vagy Krisztus követőinek vallották magukat. Amikor Pál megdorgálja őket megosztottságukért azt kérdezi tőlük: „Vajjon részekre osztatott-é a Krisztus? Vajjon Pál feszítettett-é meg érettetek, vagy a Pál nevére keresztelkedtetek-é meg?” (I Kor 1,13). Ez utóbbi kérdésre a nyilvánvaló válasz: „Nem, Krisztus nevére kereszteltettünk meg”. Mivel a korinthusiak Krisztus nevére (szó szerint „bele”) keresztelkedtek meg, és nem Páléra, Krisztushoz tartoznak, nem pedig Pálhoz. Pál ezt mondta: Jézus meghalt az egész egyházért, és az egész egyház az Ő nevében keresztelkedett meg, tehát az egyháznak egységben kell követnie Őt. Ha a korinthusiak nem Jézus nevében keresztelkedtek volna meg, Pál érvelésének nem lett volna értelme.

E hat Igerészt összefoglalva arra a következtetésre jutunk, hogy az apostoli egyház mindig Jézus nevében keresztelt. Minden hívő - zsidók, samáriaiak és pogányok - Jézus nevében keresztelkedtek meg.

Eltemettette Krisztussal

A keresztség eltemettetés Krisztussal, azonosulás az Ő halálával és eltemettetésével (Róma 6,4; Kol 2,12). Csak Jézus halt meg és temettetett el értünk, a keresztséget tehát az ő nevében kell végezni.

Azonosulás Krisztussal

A keresztség személyes azonosulás Jézus Krisztussal, mert Krisztusba keresztkelünk bele (Róma 6,3; Gal 3,27). Megkeresztelkedtünk az Ő nevében, hogy azonosítsuk magunkat személyesen Vele, és hogy felvegyük az Ő nevét. Ahhoz, hogy részei legyünk Krisztus testének, amely az egyház, fel kell vennünk Krisztus nevét.

Az Ószövetségben Isten azonosítja az Ő templomát azáltal, hogy belehelyezi nevét (I Kir 8,29). Az Újszövetségben az egyház az Isten temploma (I Kor 3,16-17), és annak kell hordoznia az Ő nevét. Isten szentjei a Jelenések könyvében magukon viselik Isten nevét, azonosító jelként felírva magukra (Jel 3,12; 14,1; 22,4).

Az, hogy a név az, amely azonosít bennünket Jézussal, még nyilvánvalóbbá válik, ha tanulmányozzuk a görög *eis* szót, amelyet a King James Biblia (és a Károli Biblia is; a ford. megj.) „-ba”-nak fordít a Gal 3,27-ben. Ez a szó ugyancsak megjelenik az Ap Csel 8,16-ban, a 9,15-ben és az I Kor 1,13-ban. E három versben a King James fordítású Biblia a hozzátartozó kifejezést „névben való megkeresztelésnek” fordítja, de az új fordítású angol Biblia még nyomatékosabban közvetíti annak valódi jelentését „a névbe való belekeresztelés” fogalmával. W. E. Vine megmagyarázza ennek a kifejezésnek a jelentését: Ez „azt jelezné, hogy a megkeresztelt szoros összeköttetésbe kerül azzal, vagy tulajdonává válik annak, akinek a Nevébe belekeresztelkedik.” Egy másik protestáns szerző azt írja: „A Név képviseli a személyt, a tekintélyt és a hatalmat, tehát az Úr Jézus Nevében való keresztség belépést jelent az Ő Személyének, tekintélyének és hatalmának polgárságába, vagy tagságába.” „Megkeresztelve lenni Jézus nevében azt jelenti, belekeresztelve lenni az Ő Testébe, Életébe, az Ő országának polgárságába és tagságába.”

A keresztség azonosít minket Jézussal, és kifejezetten az Ő nevében való keresztség az, amely azonosít vele, amely az Ő tulajdonává tesz minket, és belehelyez az Ő testébe. Nem szabad vonakodnunk attól, hogy azonosuljunk Azzal, Aki meghalt értünk, és attól, hogy az Ővéi legyünk kimondván nevét a keresztségben.

Felvenni a családnevet

A Biblia egyaránt leírja az üdvösséget újjászületésként, és örökbe fogadásként. Mindkét módot tekintve fel kell vennünk új családunk törvényes nevét. Ez a keresztségben történik meg, mivel az az újjászületés része, és Krisztussal való azonosulásunk része is.

Egy fiú az Ószövetségben hivatalosan a körülmetéléskor kapta meg a nevét (Luk 1,57-63; 2,21), és a keresztség a mi szellemi körülmetélkedésünk (Kol 2,11-12). Bizonyos papok az ószövetségben eltiltattak a papságtól, mivel nem voltak apjuk neve alatt bejegyezve, és nem tudták bizonyítani származásukat (Ezsdr 2,61-61). Mi azonban igényt tarthatunk a papságra és szellemi örökségünkre, amikor „bejegyeztetünk” Atyánk neve alatt.

Jézus az Atya nevében jött, és örökség által kapta meg ezt a nevet (Ján 5,43; Zsid 1,4), tehát Jézus az a név, amely által az Atya kijelentette magát nekünk. Isten egész szellemi családja felvette Jézus nevét (Ef 3,14-15). Világos tehát, hogy Jézus neve az a név, amelyet felveszünk a keresztségben. Ha elfogadjuk, hogy a keresztségben válunk az Ő családjának részévé, fel kell vennünk az Ő nevét.

Bűnök bocsánata a névben

A keresztség célja a bűnök bocsánata (Ap Csel 2,38), és Jézus neve életbevágóan összekapcsolódik a bűnök bocsánatával. Péter ezt hirdette Jézus nevééről: „És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartatnunk.” (Ap Csel 4,12). Azt is prédikálta: „...bűneinek bocsánatát veszi az ő neve által mindenki, aki hiszen ő benne.” (Ap Csel 10,43), és „...lészen, hogy mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik” (Ap Csel 2,21). Anániás kifejezetten összekapcsolta Jézus nevét a bűnök lemosásával a keresztségben: „Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét”. (Ap Csel 22,16).

Hatalom és tekintély a névben

Egy protestáns író kijelentette: „Segítségül hívni egy Nevet... segítség és védelem igénylése”. Amikor Isten erejének megnyilvánulására van szükségünk, segítségül hívhatjuk Jézus nevét.

A név kimondása megjeleníti azt a tekintélyt is, amely a név mögött van; amikor egy rendőrbiztos azt mondja: „Nyissák ki a törvény nevében”, akkor a törvény tekintélyére hivatkozik, csakúgy, mint annak hatalmára. Amikor Jézus nevét hívjuk, Jézus hatalmába és tekintélyébe vetjük bizalmunkat. Íme néhány példa: 1) Jézus azt mondta: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmentvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében...” (Máté 28,18-19). 2) A Szanhedrin tanácsa megkérdezte Pétert és Jánost a sánta ember meggyógyulásával kapcsolatosan: „Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által cselekedtetek ti ezt?” (Ap Csel 4,7). Péter azt válaszolta: „...a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által...” (Ap Csel 4,10). 3) Az Úr azt ígérte: „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” (Ján 14,14).

Isten minden hatalmát és tekintélyét elérhetővé tette számunkra, ha hittel kimondjuk az Ő nevét (Ap Csel 3,6; 16). Amikor az Úr nevét segítségül hívjuk a keresztségben, az Ő tekintélyére bízunk a cselekvést és az Ő hatalmára a szellemi munka elvégzését.

Mindent a névben cselekedjete!

„És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjete, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa” (Kol 3,17). A keresztség szóból és tettből áll, tehát ez a vers is alkalmazható rá. Természetesen nem mondjuk ki minden szavunk vagy cselekedetünk előtt Jézus nevét az életünk mindennapjaiban. Ez a vers elsősorban arra céloz, hogy mindent Jézus hatalmával és tekintélyével mondjunk vagy tegyünk, mint az Ő képviselői, mint az Ő követői, a tőle való függésben.

Ha azonban olyan szellemi cselekedetre kerül sor, amelyhez szükséges Isten nevének segítségül hívása, ezt a verset szó szerint kell érteni. Imádkozunk, ördögöt űzünk, és betegekre tesszük kezeinket Jézus nevében, és mindezt az Ő nevének kimondásával; ez alól a vízkeresztsg sem lehet kivétel. Annak, aki a Kol 3,17 szelleme szerint él, mint Krisztus képviselője és követője, biztos, hogy meg fog fog keresztelkedni Jézus nevében.

Jézus mindenk felett való név

A keresztség fontos szellemi cselekedet, amely Isten nevének kimondását igényli. A legnagyobb, a legmagasztosabb, a legnagyobb erejű, és a legönkifejezőbb név, amelyet Isten

valaha megismertetett az emberrel, Jézus: „Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékozza néki oly nevet, amely minden név fölött való; Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon...” (Fil 2,9-10). Ezért a keresztségben természetes, hogy a legnagyobb nevet kell használnunk. Ha nem fogadjuk el önkéntesen Jézus nevét most, egy napon mindenképpen kénytelenek leszünk elismerni felsőbbtségét.

Jézus, mint Megváltó elfogadása

Az egyik szerző azt írta: „A név megvallása, az egy úr megvallása volt... Kimondani nevet annyit jelentett, mint hűséget esküdni valaki királyának és Urának.” A keresztség Jézus nevében az Ő elfogadását jelzi, mint Úr és Megváltó.

Miután Péter azt hirdette, hogy Jézus egyaránt Úr és Krisztus, megparancsolta a keresztséget az Ő nevében (Ap Csel 2,36-38). Amikor hallgatói elfogadták Krisztust mint Urat és Messiást, megkeresztelkedtek (Ap Csel 2,41). Amikor a samáriaiak elfogadták Filep prédikációját Jézusról, megkeresztelkedtek Jézus nevében (Ap Csel 8,12; 16).

János tanítványainak megtérése különösen jelentős ebben a tekintetben. Pál azt mondta nekik: „János megtérésnek keresztségével keresztelt, azt mondván a népnek, hogy aki ő utána jövő, abban higgyenek, tudniillik a Krisztus Jézusban. Mikor pedig ezt hallák, megkeresztelkedének az Úr Jézusnak nevére” (Ap Csel 19,4-5). Aki ebben az időben újra megkeresztelkedett Jézus nevében, kifejezte hitét Jézusban és felismerte Őt, mint Messiást, Urat, Megváltót, és felismerte János szolgálatának beteljesedését.

Jézus, mint az Istenség teljességének elfogadása

A Jézus nevében való keresztség ugyancsak kifejezi a hitet abban, hogy az Istenség teljessége Jézusban van, és hogy Ő benne van minden, amire szükségünk van. „Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és ti Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak” (Kol 2,9-10). Pál összekapcsolta ezt a fogalmat a vízkeresztséggel, mert csupán két verssel később azt mondja, hogy „Eltemetettvén Ő vele együtt a keresztségben” (Kol 2,12). Nem csak úgy ismerjük fel Jézust, mint megváltónkat, hanem mint Istenünket és Megváltónkat (II Péter 1,1; Júdás 25). Felismerjük Őt, mint az egyetlen Istenhez vezető utat (Ján 14,6-11). A Jézus nevében való keresztség kihangsúlyozza Jézus Istenségét és az Ő tökéletesen elégséges szerepét a mi megváltásunkban.

Nem varázsszó

Jézus neve nem varázsszó; a hanghullámok, amelyek a kimondott névből származnak, nem mossák le a bűnt sem különleges hatalmat nem jelentenek. Amikor azonban hittel hívjuk Jézus nevét, Jézus válaszol. A név jelképezi az Ő jelenlétét és munkáját. Személyes hitünknek kell lennie Jézusban ahhoz, hogy a névnek jelentése legyen és történjék valami (Ap Csel 3,16; 10,43).

Skéva fiai nem tudták kiűzni az ördögöt még Jézus neve által sem, mert nem volt személyes kapcsolatuk Jézussal, sem hitük Ő benne (Ap Csel 19,14-17).

Az, hogy Jézus neve nem használható varázsigeként, nem csökkenti kimondásának szükségességét. Péter ezekkel a szavakkal imádkozott a sánta emberért: „A názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj” (Ap Csel 3,6). Amikor az ember lábra állt, Péter megmagyarázta: „És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt...” (Ap Csel 3,16). Jézus nevének hittel való hívására volt szükség. Nem választhatjuk külön a belső hitet az Isten Igéjének való engedelmességtől. A keresztségben, amikor hittel kimondjuk Jézus nevét, ahogyan azt az Ő Igéje parancsolja, Ő jön, és lemossa a bűneinket.

További kutatások

Jézus neve jelentőségének további tanulmányozása végett lásd David Bernard *Az egyetlen Isten* c. könyvének 3. fejezetét. Jézus Krisztus teljes istenségének további tanulmányozása végett lásd ugyanennek a könyvnek a 4. fejezetét.

Minden embernek

Számos érvet hoztak fel annak megkísérlésére, hogy elkerüljék a Biblia tanítását a Jézus nevében való keresztséggel kapcsolatban. Például vannak, akik azzal érvelnek, hogy csak a zsidó keresztények keresztelkedtek meg Jézus nevében, azért, kihangsúlyozzák Jézus elfogadását, mint Messiását. Ez az érv azonban figyelmen kívül hagyja a Biblia világos tanítását. A samáriaiak, akik félig zsidó, félig pogány leszármazottak voltak, megkeresztelkedtek Jézus nevében. Kornélius és házanépe, valamint barátai ugyancsak megkeresztelkedtek Jézus nevében.

Kornélius nyilvánvalóan nem zsidó prozelita volt (Ap Csel 10,28; 45; 11,1-3; 18). Prozeliták voltak jelen Pünkösöd napján (Ap Csel 2,10), és a hét diakónus egyike szintén prozelita volt (Ap Csel 6,5). Péter látogatása Kornéliusnál nem váltott volna ki vitát, ha Kornélius zsidó megtért lett volna.

Más pogányok is, mint például a korinthusiak, minden esetben megkeresztelkedtek Jézus nevében. Röviden, a hívők minden elképzelhető rétege megkeresztelkedett Jézus nevében.

Minden ilyen kísérlet a két elkülöníthető keresztségi mód magyarázatára kudarcba fulladt. A keresztségre csak egy biblikus forma lehetséges. Nem lehet egyik mód bizonyos csoportok megkeresztelésére, és egy másik mód más csoportok megkeresztelésére, mivel Isten nem személyválogató (Ap Csel 10,34). Nem lehet egyik mód érvényes az újszövetségi egyház bizonyos időszakában, egy másik mód pedig egy más időszakában. Nem létezhet különböző típusú keresztség sem egyidejűleg. Csak egy keresztség van az újszövetségi egyház részére.

A név segítségül hívása

Néhányan azon vitatkoznak, hogy a „Jézus nevében való keresztség” csak Jézus tekintélyét és hatalmát jelzi, de nem jelenti azt, hogy hangosan ki kell azt mondani a keresztség részeként. Az alábbi bizonyítékok azonban alátámasztják, hogy a „Jézus nevében” a tényleges mód:

1) A Jézus nevében való keresztség valóban az Ő hatalmával és tekintélyével való keresztséget jelenti, de a mód, ahogyan segítségül hívjuk az Ő hatalmát és tekintélyét az Ő nevének hittel való segítségül hívása. A tekintélyt, amelyet a név jelképez, mindig úgy hívhatjuk segítségül, ha ténylegesen használjuk a megfelelő nevet. A hatalomról és tekintélyről szóló vita egyetlen ponton nem lehet kétséges: amikor ténylegesen használunk egy nevet a keresztségben, ennek a névnek Jézusnak kell lennie.

2) A Biblia nyilvánvalóvá teszi, hogy Jézus nevét annak hangos kimondásával hívták segítségül a keresztségben. Az Ap Csel 22,16 azt mondja: „Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét.” Íme a bibliai parancs az Úr nevének (Jézus) segítségül hívására a keresztségben.

Néhányan azzal érvelnek, hogy csak a keresztelkedő hívőnek kell hívnia Jézus nevét, nem pedig a keresztelőnek. Ez vitatható ugyan, de ezzel együtt segítségül hívják Jézus nevét. Általában a keresztelő segítségül is hívja a nevet, de a keresztelkedő ugyancsak hívhatja Jézus nevét, mert a keresztség érvényessége a keresztelkedő hitétől függ, nem pedig a keresztelő hitétől.

Kimondott segítségül hívás történt, mert a görög szó, amely a „hívást” jelöli, az *epikaleomai* azt jelenti „áthívni” vagy „segítségül hívni”. Ez a szó ugyanaz, amely István hangos imáját jelöli

Isten felé: „Megkövezik azért Istvánt, ki imádkozik, és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet” (Ap Csel 7,59).

Ugyanez az Ige az Ap Csel 15,17-ben is feltűnik: „...és a pogányok mindnyájan, akik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr...” és a Jakab 2,7-ben: „Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, amelyről neveztetek?” Mindkét Igevers egy sajátos időpontra utal, amikor Jézus nevét megkapták a hívők a név kimondásával, s ez az időpont a vízkeresztségkor történt. Más fordításban a Jakab 2,7 így hangzik: „Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, amelyet megkaptatok?” (*Interlinear Greek-English New Testament*); „Nem ők káromolják-e azt a nemes nevet, amelyet kimondtak felettetek?” (Rotherham); „Nem ők rágalmazták és káromolják-e azt a drága nevet, amellyel megkülönböztettetek és hívatok [Krisztus keresztségben segítségül hívott nevét]?” (TAB). A Biblia tehát egyik versében kijelenti, számos másikban pedig jelzi, hogy Jézus neve az, amelyet a keresztségben hangosan segítségül kell hívni.

3) A keresztség tiszta, egyszerű értelmezésű olvasata alapján az ember arra a meggyőződésre jut, a „Jézus nevében” való keresztség a keresztkedési mód. Ez a természetes, a szó szerinti értelmezés, és az embernek kérdéses, kifacsart Biblia magyarázatokhoz kell fordulnia annak érdekében, hogy tagadhassa, a szavak azt jelentik, amit láthatóan valóban jelentenek. Ha nem ez a keresztség módja, különös, hogy miért tűnik fel olyan sokszor úgy, hogy semmiféle magyarázatot nem olvasunk az ellenkezőjére.

4) Más helyzetekben a „Jézus nevében” Jézus nevének hangos kimondását jelenti. Jézus azt mondta tanítványainak, hogy imádkozni fognak a betegekért az Ő nevében (Márk 16,17-18), Jakab pedig azt mondta, imádkoznunk kell a betegekért „az Úr nevében” (Jak 5,14). Amikor Péter a sánta emberért imádkozott, valójában a nevet használta, hiszen azt mondta: „A názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj” (Ap Csel 3,6). Azután megmagyarázta, hogy az ember „Jézus neve által” gyógyult meg (Ap Csel 3,16; 4,10). Más szavakkal, ha a korai egyház imádkozott a betegekért Jézus nevében, ténylegesen ki is mondták Jézus nevét. Hasonlóképpen, ha a korai egyház keresztelt Jézus nevében, a keresztkedési mód részeként ténylegesen kimondták Jézus nevét.

5) Ha a „Jézus nevében” nem keresztkedési módot jelent, akkor a Biblia nem adot meg semmilyen módot a keresztény keresztségre. Az egyetlen eltérő jelölés a keresztkedés módjára a Máté 28,19 lehetne. Ha azonban a „Jézus nevében” nem módozatot tanít, akkor az „Atya, a Fiú és a Szent Lélek nevében” sem tanít azt, mert a nyelvtani szerkezet mindkét versben azonos. Ha a „névében” azt jelenti „tekintélyével”, anélkül, hogy szó szerint segítségül hívnánk a nevet, akkor egyik sem vers sem ad meg módozatot.

Nem hisszük azonban, hogy Jézus ne hagyott volna útmutatást egy ilyen fontos dologban. A 6. fejezetben megmutattuk, hogy a vízkeresztség mennyire fontos, tehát elképzelhetetlen, hogy a Biblia ne adna megfelelő útmutatást annak elvégzéséhez. Ha nincs rá módozatunk, akkor mi különbözteti meg a keresztény keresztséget a pogány, vagy a zsidó prozelita keresztségektől, vagy János keresztségétől? Ha nincs rá módozat, vagy a módozat nem lényeges, miért keresztelte meg Pál újra János tanítványait Jézus nevében? Egyetlen jóhírű Biblia tudós sem állítja, hogy a keresztkedési módozat lényegtelen, vagy hogy a Biblia nem ad útmutatást erre vonatkozólag. Márpedig ha a „névében” nem egyféle módozatot jelent, akkor ilyen nem áll rendelkezésünkre.

6) A teológusok és egyháztörténészek felismerték, hogy a Cselekedetek könyve a korai egyház keresztségi módját írja le. Az *Encyclopedia of Religion and Ethics* az újszövetségi keresztséget illetően a következőket mondja: „A mód, amelyet használtak az „Úr Jézus Krisztus nevében” való keresztség volt, vagy annak szinonimás változata: nincs bizonyíték arról, hogy a hármast nevet használták volna”. Az *Interpreter's Dictionary of the Bible* kijelenti: „Az Ap Csel 2,38; 10,48 (8,16; 9,15) bizonyítékai alátámasztják a Gal 3,27 és a Róma 6,3 Igéit, azt sugallva, hogy a keresztség a korai kereszténység körében nem a hármast névben történt, hanem „Jézus Krisztus nevében” vagy az „Úr Jézus nevében”.

Néhányan azzal érvelnek, hogy a „Jézus nevében” nem jelent módozatot, mivel számos különböző keresztkelzési esetben más leíró kifejezést használtak, mint például a „Jézus Krisztus nevében” és az „Úr nevében” kifejezéseket.

Mindezek a kifejezések azonban azonosak, mert mindnyájan ugyanazt a nevet írják le, Jézusét. Az *Úr* és *Krisztus* szavak egyszerűen címek, amelyek megkülönböztetik az Úr Jézus Krisztust mindenki mástól, akit esetleg Jézusnak hívnak, de az Isten Fiának egyedül álló neve Jézus. Még a Máté 28,19-ben leírt keresztségi mód is a Jézus nevében történő keresztség.

Máté 28,19

Ez a vers feljegyzí Jézus szavait, melyeket nem sokkal mennybemenetele előtt mondott: „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.” Hogyan egyeztessük össze ezt a verset a Jézus nevében történő keresztségről szóló későbbi utalásokkal, mint például az Ap Csel 2,38-cal? Számos nézet áll rendelkezésünkre.

Először valaki azt mondhatná, hogy a két vers két különböző keresztségi módot ír le. Ha így van, akkor ellent mondanak egymásnak. Az egyiknek helyesnek kell lennie, a másiknak pedig helytelennek, mivel csak egy módozata létezhet a keresztyén keresztségnek. Minthogy Isten üdvösségterve az újszövetségi egyház korában ugyanaz minden ember számára, nem lehetséges két ellentmondásos keresztkelzési mód. Tekintve, hogy a Biblia Isten hibátlan Igéje, nem mondhat ellent önmagának. Ha a Biblia kétféle módozatot ad meg, melyik a helyes? Melyikben bízzunk?

Máté, aki feljegyezte a Máté 28,19-et szintén ott állt Péterrel, amikor az Pünkösöd napján prédikált (Ap Csel 2,14). A kérdés, „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?” valamennyi apostol felé hangzott el (Ap Csel 2,37). Ha Péter helytelen választ adott, Máté helyesbítette volna.

Vannak, akik azt mondják: „Én inkább Jézus szavainak engedelmeskedek, semmint Péterének”. Ők azonban nem ismerték fel azt, hogy Péter is hallotta Jézus Máté 28,19-ben lejegyzett szavait, és hogy Máté is hallotta Péter Ap Csel 2,38-ban elmondott szavait, és csupán héttől tíz napig terjedő időköz telt el a két mondat elhangzása között. Ha az Ap Csel 2,38 ellent mond a Máté 28,19-nek, akkor az egyház első prédikátora (Péter) tanításbeli tévedést követett el, a többi apostol pedig, (beleértve Mátét is) követte őt ebben a tévedésben. Akkor pedig nem bízhatunk semmiben, amit az apostolok prédikáltak, vagy feljegyeztek. Ha így áll a dolog, félretehetjük az Újszövetség valamennyi tanítását.

Egy második lehetőség, ha azt mondjuk, hogy a Máté 28,19 a keresztség módját írja le, míg az Ap Csel 2,38 nem azt, vagy megfordítva. Ez nem kielégítő magyarázat, mert ugyanaz a „névében” kifejezés fordul elő mindkét versben. Ha az egyik nem módozatot ír le, akkor a másik sem. Számos indokot láttunk már arra nézve, miért mondhatjuk, hogy az Ap Csel 2,38 igenis módozatot ír le.

Egy harmadik válasz, hogy sem a Máté 28,19, sem az Ap Csel 2,38 nem ír le módozatot, hanem egyáltalán nem is rendelkezünk semmilyen módozattal. Ez nagyon valószínűtlen a keresztség fontosságát tekintve, és ismerve annak szükségességét, hogy a keresztyén keresztséget megkülönböztessük más típusú keresztségektől. De valószínűtlen akkor is, ha általános értelemben olvassuk az Igeverseket e kérdés vonatkozásában.

Ezek után csupán egyetlen lehetőségünk marad: mégpedig az, hogy a Máté 28,19 és az Ap Csel 2,38 egyazon keresztségi módot ír le. Ha ez igaz, akkor igen vonzó megoldásra leltünk, mert mindkettő ad egy módozatot, ugyanakkor megőrzi a Biblia harmóniáját.

Az egyik bibliai alapelv az, hogy az igazság bizonyítására több mint egy tanúra van szükség (II Kor 13,1). A Máté 28,19 az egyetlen vers a Bibliában, amely az „Atya, a Fiú és a Szent Lélek” keresztségi kifejezéseket használja, míg sok más vers az Ap Csel 2,38 „Jézus Krisztus

nevében” kifejezését ismételi el újra és újra. Nyilvánvaló, hogy a Máté 28,19 a közvetettebb vers, amelyet egyeztetnünk és magyaráznunk kell a többi Igevers fényében.

A Nagy Küldetés különböző feljegyzéseinek összehasonlítása

Nem csupán Máté jegyezte fel Jézus tanítványoknak mondott utolsó szavait. Márk és Lukács is ránk hagyta az Úr utolsó útmutatásait, bár valamiképpen különböző nyelvezettel. Az alábbiakban közlünk egy összehasonlítást ezekről a feljegyzésekről (Máté 28,19-20; Márk 16,15-18; Luk 24,47-49; Ap Csel 1,4-8).

A Nagy Küldetés

Máté		Márk	Lukács
1. Elmenvén, tegyetek tanítványokká	Elmenvén e széles világra hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek	Prédikáltatni minden pogányok között	
2. Megkeresztelvén... bocsánatának	Aki hiszen és megkeresztelkedik...	megtérésnek és bűnök	
3. Az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében	Az én nevemben...	Az ő nevében	
4. Ti veletek vagytok minden napon	Ilyen jelek követik...	Maradjatok, míg nem felruháztattok mennyei erővel	

Máté és Márk világosan említést tesz a keresztségről. Mivel a keresztség közeli kapcsolatban áll a bűnök lemosásával, ill. megbocsátásával (Ap Csel 2,38), Lukács közvetetten szintén utal erre. Lényeges, hogy mindhárom feljegyzés leír egy nevet. Minden esetben, beleértve Mátét is, a „név” szó egyes számban áll. Márk és Lukács megkérdőjelezhetetlenül Jézus nevééről beszél. Nyilvánvaló, hogy a Máté 28,19 Ugyancsak Jézus nevét írja le.

Az egyes számban álló név

A Máté 28,19 csak egy nevet említ, mert a *nevében* szó (amelynek az angolban több birtokos esetén többes számban kellene állnia - a ford.) egyes számban áll, nem pedig többes számban. (Ha valaki úgy véli, hogy ez a megkülönböztetés nem jelentős, olvassa el a Gal 3,16-ot, ahol Pál rendkívüli fontosságot tulajdonít az I Móz 22,18 egyes számának. Matthew Henry is-merte fel az itt álló egyes számnak a jelentőségét, mert azt írta: „Mi nem az Atya, a Fiú és a Szent Lélek 'neveiben', kereszttelkeztünk meg, hanem 'nevében' (mely az angol nyelvtani szabály szerint egy tulajdonost jelent - a ford.), amely világosan mutatja, hogy ezek egyek, és egy nevük van.” Az Atya, a Fiú és a Szent Lélek nem megfelelő nevek, hanem leíró címek. Még ha nevek volnának is, ez a vers akkor is kifejezetten csakis egy nevet ír le, és nem hármat. Fel kell tennünk hát a kérdést, mi az egyetlen megfelelő neve az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek.

A Fiú neve

A Fiú neve kétség nélkül Jézus Krisztus, mivel az angyal azt mondta Józsefnek: „Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét JÉZUSNAK” (Máté 1,21).

Az Atya neve

Jézus azt mondta: „Én az én Atyám nevében jöttem” (Ján 5,43). Így szólt az Atyához: „Megjelentettem a te nevedet...” ((Ján 17,6; 26). Az Ószövetség megjövendölte, hogy a Messiás Isten nevét fogja hirdetni (Zsolt 22,23; Zsid 2,12). Jézus örökségül kapta a nevét (Zsid 1,4). Milyen névben jött el Jézus, milyen nevet jelentett ki, hirdetett és kapott örökség útján? A Jézus nevet. Ezért az Atya az embernek Jézus néven jelentette ki Magát.

A Szent Lélek neve

Jézus azt mondta: „Ama vigasztaló pedig a Szent Lélek, akit az én nevemben küld majd az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek” (Ján 14,26). A Lélek Jézus neve által adatik és jelentetik ki.

A Máté 28,19 szövegösszefüggés szerint vizsgálva

A Máté 28,19 szövegösszefüggésben vizsgálva további megerősítéseket nyújt arra nézve, hogy az egyes számú név Jézus neve. A 18. versben Jézus azt mondja: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön”. A 19. vers pedig így folytatja: „Elmenvén azért...” Jézus nem úgy értette, hogy „Nékem adatott minden hatalom; ezért kereszteljétek három különböző névben (vagy egy másik névben)”. Sokkal inkább azt mondta: „Nékem adatott minden hatalom, tehát kereszteljétek az én nevemben”. Egy baptista tudós azt mondta: „Számos exegéta és kritikus felismerte, hogy a Máté 28,18 nyitó kijelentése a következő krisztológiai megállapítást vonja maga után: A 'Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön' vezet el minket ehhez a következtetéshez: 'Elmenvén tegyétek a népeket az *Én* tanítványaimmá, megkeresztelvén őket az *Én* nevemben, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit *Én* parancsoltam néktek',”.

Ezért sok tudós úgy vélte, hogy a 19. versnek egy korábbi krisztológiai formát kell tartalmaznia, amelyet a korai kereszténység a Szentháromság-tan szerint változtatott meg. Ennek alátámasztására megjegyezték, hogy Eusébiusz, az egyháztörténész, aki a 300-as években élt, gyakran idézte a 19. verset az „én nevemben” szavakkal. (A Niceai Zsinat előtt többször így tett, de ezek után soha többé). Vannak, akik azt mondják, hogy Máté, vagy a korai másolók körülírást használtak Krisztus szavaira, vagy egy másik szövegösszefüggésből vették kölcsön a szavakat. Mások fenntartják, hogy a 19. vers a keresztség természetét írja le, és eredetileg nem úgy magyarázták, mint keresztelkedési módot.

A Máté 28,19 szövege feletti vita érdekes, de nem döntő, mivel az elfogadott magyarázási alapelveket alkalmazva látjuk, hogy a vers a Jézus nevében való keresztségre utal. Bár néhány tudós felismeri, hogy a szövegösszefüggésből egy krisztológiai mód következik, a Szentháromság-tan szerinti felfogásuk nem engedi, hogy felismerjék: a szóhasználat ténylegesen a Jézus nevében való keresztségi módot írja le.

A *The Tyndale New Testament* Igen érdekesen magyarázza a Máté 28,19-et ebben a tekintetben: „Gyakran megerősítik, hogy az „Atya, a Fiú és a Szent Lélek nevében” szavak nem *ipsissima verba* [pontos szavai] Jézusnak, hanem vagy az evangélista szavai, melyet Jézus szájába adott, vagy későbbi, liturgiai hozzáadás... Nagyon lehetséges, hogy ez a magyarázata annak, amiért a korai egyház egyetlen egyszer sem keresztelt a hármass névben, és hogy a XXVIII 19 szavait Urunk eredetileg nem keresztségi módnak szánta. Nem útmutatást adott tényleges szavakkal, melyeket használnunk kell a keresztség során, hanem, ahogy azt korábban már jeleztük, rámutatott, hogy a keresztelkedő személy a keresztség által az Atya, a Fiú és a Szent Lélek birtokába kerül.”

Jézus az Isten újszövetségi neve

A Máté 28,19 jelentése nagyon világos. Az Atya, a Fiú és a Szent Lélek egyes számban álló neve, Jézus. Az Atya, a Fiú és a Lélek Isten különböző címei. Az egy Isten, Aki Atyja minden teremtésnek, eljött testben, a Fiúban, és mint Szent Lélek, lakozik a szívünkben. Az egyetlen név, amely mindezen szerepköreit kijelenti, Jézus.

Az Ószövetség megjövendölte, hogy Isten egyetlen néven fog kijelentetni: „Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet” (Ézs 52,6). „...e napon egy Úr lesz, és a neve is egy” (Zak 14,9). Jézus neve minden név felett való (Fil 2,9-10), nem meglepő tehát, hogy a Máté 28,19 Jézus nevére utal.

Valaki a következőképpen elemezhetné a verset: Kicsoda az Atya, a Fiú és a Szent Lélek? Természetesen mindezek Istent írják le. Mi az Isten neve? Az Ószövetségben Jehovah (vagy Yahweh) volt az az egyedülálló név, amelyen Isten megkülönböztette magát minden más Istentől (Ézs 42,8). Ez az elemzés egy presbiteriánus professzort ezekre a szavakra indított: Azt, hogy „Az Atyának, Fiúnak és a Szentléleknek 'neve' az, és nem 'nevei' amelybe belekeresztelkedtünk, úgy kell értelmeznünk, hogy Jahwe ez anév, a hármass Isten neve”. Isten legfelsőbb neve azonban az újszövetségben nem Jehovah, hanem Jézus. Jézus felette van minden más névnek, és kifejezetten magában foglalja a Jehovah nevet a jelentésében, mivel a Jézus szó szerint azt jelenti: „Jehovah-Szabadító”, vagy „Jehovah az Üdvösség”.

A Jelenések könyvében az „Isten és Bárány” szolgálói viselni foglyák az „Ő nevét” (egy számban) a homlokukon (Jel 22,34). A Bárány neve Jézus, tehát Isten neve Jézus.

Sok huszadik századi evangélikus legalább részben felismerte Jézus nevének jelentőségét. Essex Kenyon azt állítja, hogy Jézus volt Isten kijelentett neve az Újszövetségben, és ez volt Isten családneve. Azt tanította, hogy a név használata ad a keresztyének törvényes felhatalmazást az imádságra és Krisztus megváltásának áldásaihoz a jelen világban.

William Philips Hall, az American Tract Society of New York elnöke, készített egy tanulmányt Isten nevééről. 1929-ben kiadott egy szórólapot, amelynek címe ez volt: *Jelentős bibliai felfedezés, azaz „Az Isten neve” a Szentírás szerint*. Következtetése így hangzott: Az Úr Jézus Krisztus neve az Istenről szóló teljes kijelentés, és az apostolok helyesen értelmezték és teljesítették a Máté 28,19-et, amikor ezt a nevet hívták segítségül. Továbbá a Máté 28,19 szavait „soha nem használták az apostolok vagy az egyház a keresztségkor a kezdeti napokban” és „azokban az időkben minden keresztség, amelyet megparancsoltak, vagy leírtak, vagy elvégeztek, az Úr Jézus nevében történt.”

Összefoglalás a keresztségi módról

A keresztségi módra történő, minden bibliai utalás, beleértve a Máté 28,19-et, Jézus nevét írja le. Ha biblikusan akarunk eljárni, a módozatnak tartalmaznia kell Jézus nevét, nem csupán az Úr szó szerinti útmutatásának elismétlését. A „Megkeresztellek az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében” vagy a „Megkeresztellek az Úr nevében”, vagy a „Megkeresztellek az Ő nevében” nem kielégítő módok, mivel egyik sem használja ténylegesen azt a nevet, amelyet Jézus Krisztus parancsa szerint használni kell. A helyes mód a „Megkeresztellek Jézus nevében”. Ugyancsak helyes, ha címeikkel együtt mondjuk ki ezt a nevet, és hozzátesszük az *Úr*, vagy a *Krisztus* szavakat, hogy megkülönböztessük az Úr Jézus Krisztust mindenki mástól, aki a Jézus nevet viseli.

A Szentháromság tanítása

E megdönthetetlen pontokkal szembenézve, az egyetlen gyakorlati ok, amiért némelyek ragaszkodnak a Máté 28,19-et elismétlő módhoz (semmint ténylegesen azt a nevet használnák,

amelyet leír) az, hogy megkísérlik megvallani a Szentháromság dogmáját. Javukra mondjuk, hogy sok Szentháromság-hívő látja a Jézus nevében való keresztelek helyességét. Például a huszadik századi pünkösdi mozgalom első vezetője, Charles Parham Jézus nevében keresztelt, noha soha nem tagadta határozottan a Szentháromság tanítását.

A mostani években egy kiemelkedő független pásztor, James Beall könyvet írt a keresztségről, melynek címe *Rise to Newness of Life*. Ebben védi a Jézus nevében való keresztséget, miközben fenntartja a Szentháromság dogmáját is. A 10. fejezetben található további Szentháromság-hívők felsorolása, akik ma Jézus nevében keresztelnek. Mint már megjegyeztük, sok Szentháromság-hívő tudós, mint pl. W.E. Vine, Matthew Henry, és James Bushwell felismerte a Máté 28,19 egyes számának jelentőségét, noha nyilvánvalóan nem társítják azt a Jézus nevében való keresztelessel.

Meg kell jegyeznünk azt is, hogy nem adhat indokot a Szentháromság dogmája szerinti keresztelekési módra az, hogy fenntartsuk a Szentháromság téves tanítását. A *Szentháromság* szó sehol sem szerepel a Bibliában, és Biblia mindenhol azt hangsúlyozza, hogy az Isten egy, és nem azt, hogy három. Továbbá Jézus az Atya (Ézs 9,6), a Fiú (Máté 1,21) és a Szent Lélek is. (II Kor 3,17-18). Az Istenségnek egész teljessége Krisztusban lakozik testileg (Kol 2,9). Az Atya, a Fiú, a Szent Lélek egyszerűen három különböző kinyilatkoztatási formája az egy Istennek, Aki eljött testben, mint Jézus. Nincs okunk rá tehát, hogy ragaszkodjunk a Szentháromság dogmája szerinti keresztséghöz, miközben a Biblia nem tanítja a Szentháromság mai tanítását. (Az egyetlen Istenről szóló biblikus tanításról és a Szentháromság tanításának összevetéséről teljes tanulmány David Bernard *Az egyetlen Isten* c. könyvében található. Különösen a könyv 6. fejezetében, ahol az *Atya*, *Fiú* és *Szent Lélek* kifejezések bibliai jelentéséről olvashatunk.)

A Máté 28,19 a Jézus nevében való keresztséget tanítja

Összefoglalva, az alábbiakban felsorolunk kilenc érvet, amely alátámasztja, hogy a Máté 28,19 Jézus nevére utal a keresztséghöz.

- 1) A nyelvtani használat egyetlen névre utal (egyes számban van).
- 2) A szövegösszefüggés mutatja, hogy Jézus saját hatalmát írja le, és ezért mondhatja a tanítványainak, hogy az Ő nevében kereszteljenek.
- 3) Márk és Lukács feljegyzése Krisztus ugyanezen útmutatásáról megmutatja, hogy Jézus neve az egyetlen, amely említve van.
- 4) A korai egyház, beleértve Mátét is, Krisztus útmutatását úgy hajtotta végre, hogy Jézus nevében keresztelt (Ap Csel 2,38; 8,16; 10,48; 19,5; 22,16; I Kor 1,13).
- 5) Az Atya neve Jézus; Az Atya a Jézus néven keresztül jelentette ki Magát (Ján 5,43).
- 6) A Fiú neve Jézus (Máté 1,21).
- 7) A Szent Lélek neve Jézus; A Szent Lélek Jézus nevén át jelentetik ki (Ján 14,26).
- 8) Isten egyetlen néven jelentette ki Magát az Újszövetségben (Zak 14,9) és ez a név Jézus (Jel 22,3-4).
- 9) A Biblia nem tanítja a Szentháromság dogmáját, tehát nincs teológiai igazolása a hármas módozatnak.

Az egyháztörténet bizonyágtétele

Nem csupán az apostolok kereszteltek Jézus nevében, hanem az apostoli kor utáni korai keresztények is. A legtöbb teológus egyetért abban, hogy a Cselekedetek könyve az eredeti módozatot írja le. Az egyháztörténészek általában megegyeznek abban, hogy Jézus neve volt a régebbi mód, és hogy a hármas mód csak fokozatosan került elfogadásra. (Lásd a 10. fejezetben az e tárgyról szóló teljes tanulmányt.)

Valóban számít a keresztségi mód?

Mindenkinek a bibliai módot kell használnia. Ha Jézus nevét nem hívtuk segítségül valaki megkeresztelésekor, akkor az illetőt újra meg kell keresztelni Jézus nevében. Íme három indok erre:

1) A Biblia olyan nagy fontosságot tulajdonít a vízkeresztségnek, hogy nekünk is pontosan a Biblia parancsa szerint kell azt végrehajtanunk.

2) Az apostoli egyház példáját kell követnünk.

3) A hagyomány nem megfelelő helyettese a bibliai tanításnak.

4) Az Isten Igéje iránti engedelmesség és tisztelet arra fog indítani minket, hogy azt pontosan hajtsuk végre. A Biblia tiszta tanításának kell engedelmeskednünk más módozatok kiötlése, és azok igazolása helyett. A biblikus mód elutasítása engedetlenséget, lázadást jelenthet, vagy Isten Igéjének alkalmi megközelítését.

5) János tanítványai be voltak merítkezve a megtérés keresztségével, Pál mégis megkeresztelte őket újra, ezúttal Jézus nevében (Ap Csel 19,1-5). Az egyetlen fizikai különbség a két keresztség között a név volt, de ez elegendő jelentőséggel bírt ahhoz, hogy újra kelljen keresztelkedniük.

6) Jézus neve egyedülállóan kapcsolódik a keresztség valamennyi céljához, mint pl. a Krisztussal való eltemetetéshez, a Krisztussal való azonosuláshoz, és a bűnök bocsánatához.

Még ha valaki vette is a Szent Lelket, szükséges volt újrakeresztelkednie Jézus Krisztus nevében. Ahogy Kornélius története mutatja, Isten adja a Lelket mindazoknak, akik hisznek és megtérnek, még ha nem is értik a Jézus nevében való keresztség lényegét. Kifejezetten azt mondja, azért adja az Ő lelkét, hogy az embereket elvezesse minden igazságra (Ján 16,13), de azok következőképpen figyelmen kívül hagyhatják a Lélek vezetését és az Ige tanítását. Isten nem pecsételi rá jóváhagyását az ő dogmájukra azzal, hogy betölti őket Lelkével; ez inkább az Ő kegyelmét mutatja, és az Ő szigorú ragaszkodását Igéjének ígéretéhez. Tekintet nélkül valaki szellemi megtapasztalásához, mindenkor szükséges az Isten Igéjének való folyamatos engedelmesség.

Vannak, akik azt mondják, ha valaki hisz Krisztusban, akkor a keresztségi mód technikai szempontból lényegtelen. Ezen érvelés alapján azonban valaki azt is igazolhatná, ha az Úr vacsoráját sütemény és puncs formájában veszi magához, ha tejjel való meghintéssel keresztel, vagy egy az egyben elhagyja a keresztség szertartását. Nem hiszünk abban, hogy a Biblia bármely tanítása lényegtelen; a keresztség esetében a Biblia azt tanítja, hogy a keresztség az üdvösség része, és megparancsolja azt a Jézus nevében.

Ha a mód lényegtelen, akkor bármely névben végzett keresztség érvényes keresztény keresztség, ami abszurd állítás. Nyilvánvaló, hogy a keresztség szellemi jelentősége az alkalmazott mód és a segítségül hívott név által jut kifejezésre. Jézus nevének használata kifejezi a hitet 1) Krisztus személyében (Aki Ő valójában), 2) Krisztus munkájában (halálában, eltemetetésében és feltámadásában a mi üdvösségünkért) és 3) Krisztus hatalmában és tekintélyében (hatalmában arra, hogy megmentsen minket Önmaga által). Ez a megmentő hit lényege.

A keresztelkedni vágyónak nincs szüksége az Istenség teljes megértésére ahhoz, hogy üdvözljön, mert a hit megelőzi a teljes ismeretet. Az azonban csak az egyik dolog, hogy legyen korlátozott ismeretünk, mégis alá vessük magunkat a biblikus módnak hit és engedelmesség által; egészen más dolog figyelmen kívül hagyni a Biblia tanítását, és emberek által kreált módot használni, amely egy hamis tanítási rendszer megvallását célozza. Érdekességképpen a Római Katolikus egyház hagyományosan azt tanította, hogy a keresztség alapvetően fontos az üdvösséghez, és hogy az „Atya, a Fiú, és a Szent Lélek nevében” szavak szükségesek annak érvényességéhez.

Egyszerűen megfogalmazva, a Biblia nem tanít más keresztségi módot azon kívül, amely a Jézus nevét használja. Ha meg is felelne bármely más mód, a Biblia nem beszél nekünk róla. Ha

a bibliai feljegyzésekre korlátozzuk magunkat, két következtetésre jutunk: 1) A keresztyén keresztségnek Jézus nevében kell történnie, amely az Ő hatalmát és tekintélyét jelenti, a Benne való hit által, és nevének kimondott segítségül hívása által; 2) Más keresztségi formának nincs biblikus érvényessége.

Összefoglalás

Összefoglalásképpen az alábbiakban biblikus érveket sorolunk fel a Jézus nevében való keresztség mellett.

- 1) A Biblia csak ezt a módot adja meg.
 - a) A Máté 28,19 ezt a módot írja le.
 - b) Az apostoli egyház ragaszkodott ehhez a módhoz (Ap Csel 2,38; 8,16; 10,48; 19,5; 22,16; I Kor 1,13).
 - 2) A keresztség Krisztussal való eltemettetés, és nem mással (Róma 6,4; Kol 2,12).
 - 3) A keresztség személyes azonosulás Krisztussal (Róma 6,3; Gal 3,27), és az Ő neve azonosít minket, mint az Övéit.
 - 4) A keresztségben vesszük magunkra az új családnevet, mint újjászületésünk, örökbefogadásunk, és szellemi körülmetélkedésünk részét. Isten szellemi családjának neve Jézus nevét viseli (Ef 3,14-15).
 - 5) A keresztség a bűnök bocsánatára, (le mosására) szolgál (Ap Csel 2,38), és Jézus az egyetlen név, amelyben bűnbocsánat van (Ap Csel 10,43).
 - 6) Jézus neve képviseli mindazt a hatalmat és tekintélyt, amellyel Isten bír (Máté 28,18; Ap Csel 4,7; 10). Amikor hittel segítségül hívjuk az Ő nevét, ez a hatalom és tekintély elérhetővé válik számunkra (Ap csel 3,6; 16).
 - 7) Bármilyen cselekedetünk szóval vagy tettel, mindent Jézus nevében kell cselekednünk (Kol 3,17), a keresztség pedig egyaránt szó és cselekedet.
 - 8) Jézus neve a legnagyobb név, amely az ember számára ismeretes, és minden térd e névre hajol meg (Fil 2,9-11).
 - 9) A keresztség üdvösségünk része, és Jézus az egyetlen megmentő név (Ap Csel 4,12).
 - 10) A Jézus nevében való keresztség kifejezi a Jézusban, mint egyetlen Megváltónkban, és Istenhez vezető egyetlen útban való teljes hitet (Ján 14,6-11).
 - 11) Kifejezi a hitet abban, hogy az Istenség teljessége Jézusban nyilatkoztatott (Kol 2,9).
 - 12) Jézus az a név, amely által Isten kinyilatkoztatta Magát az Újszövetségben (Máté 1,21; Ján 5,43; 14,26).
 - 13) A Jézus nevében való keresztség kinyilvánítja az Isten Igéje iránti tiszteletet és engedelmességet az emberi hagyományokkal szemben.
- Valamennyi fontos dolgot tekintetbe véve, amelyeket a Jézus nevében való keresztség jelent, miért utasítja el valaki a név használatát? Miért tétovázik valaki felvenni Annak a nevét, aki meghalt érte, és miért nem akar azonosulni Vele nyíltan? Miért utasítja el bárki is az egyetlen megmentő nevet - azt a nevet, amely minden név felett való?

A SZENT LÉLEK KERESZTSÉG

„...ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva” (Ap Csel 1,5).
 „És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólniuk” (Ap Csel 2,4).

A Szent Lélek

Isten szent (I Péter 1,16). Tény, hogy egyedül Isten szent Önmagában. Továbbá Isten Lélek (Ján 4,24), és Istennek csak egy Lelke van (Ef 4,4) A Szent Lélek Maga Isten (Ap Csel 5,3-4; I Kor 3,16-17 és 6,19-20). A Szent Lélek egyik címe „Isten Lelke” (Róma 8,9).

A „Szent Lélek” és a „Szent Szellem” címek felcserélhetők, de a Károli fordítású Biblia az előbbit használja. A King James változat általában az előzőt, de néha az utóbbit is (Luk 11,13; Ef 1,13; 4,30). Az eredeti görög szöveg azonban csak egy kifejezést használ: *pneuma hagion*. Minden főbb angol nyelvű fordítás a King James óta egyetemesen a „Szent Szellem” megnevezést használja, mivel ez érthetőbb a modern, angol nyelvű olvasó számára.

Istennek ez a címe kihangsúlyozza az Ő Szentségét és az Ő szellemi természetét. A Biblia leggyakrabban Isten tevékenységére való utalásként használja, amelyet az emberek között és az emberekben végez, olyan tevékenységre, melyet csak egy Szellem tud végezni. Az Újszövetség különösen Isten megújító munkájával kapcsolja össze a Szent Lelket, és az Ő emberben való lakozásával (Ján 3,5; 14,16-17).

A Lélek keresztség

Ez az Újszövetség éltető élménye Istennel. A King James változat „Szent Lélekkel való megkeresztelésről” beszél (Ap Csel 1,5). (A Károli vált. is - a ford.). A *-kel* ragot a görög *en* szó alapján fordítják, amely ugyancsak jelent *-ben* ragot is, amint azt a TAB és az Új ford. angol változatok megjelölik.

A *keresztség* szó jelentése elmeríteni, belemeríteni, vagy bemeríteni. E kifejezésmód használatával a Biblia úgy írja le ezt az élményt, mint teljes belemerítést Isten Lelkébe. Ugyanakkor a Biblia úgy írja le azt az embert, aki ebben az élményben részesül, mint a Lélekkel való betöltekezést. Ezek egymást kiegészítő, (nem egymásnak ellentmondó) ábrázolások, mert amikor egy üres tartály teljes belemerül valamilyen folyadékba, nem csupán körülveszi, hanem egyúttal meg is tölti a folyadék. Ezek a leírások azt a gondolatot fejezik ki, hogy aki veszi a Szent Lelket, közele, személyes egyesülést él át Istennel. Állandó kapcsolatban él Istennel, Aki élete részévé válik. Templommá lesz, amelyben Isten lakozik, és Isten Lelke hatással van a hívő minden gondolatára, és cselekedetére.

Biblikus kifejezésmód

A Cselekedetek könyve sokféle módon írja le a Lélek keresztségét: „megtelének Szent Lélekkel” (2,33); „a Lélek ajándéka” (2,38); „leszálla a Szent Lélek mindazokra” (10,44); „kitöltetett a Szent Lélek ajándéka” (10,45); „vették a Szent Lelket” (19,6). A levelek világosan kifejtik, hogy a Szent Lélek bennünk lakozik (Róma 8,9).

Mindezen kifejezések egyszerűen ugyanazt az újszövetségi élményt írják le különböző módokon. Amikor az üres emberi edény bemerítkezik a Lélekbe, betöltekezik a Lélekkel. Amikor Isten kitölti az Ő Lelkét az emberekre, a Lélek leszáll rájuk, ők veszik a Lelket, és

betöltekeznek Lélekkel. Amikor Isten adja a Lelket, teljesíti ígétét, az ember pedig veszi a Lelket. A következő táblázat bemutatja ezen kifejezések azonosságát.

Biblikus kifejezésmód a Lélek keresztségre*

	Keresztel	Eljön	Leszáll	Betöltekezik	Ajándék	Veszi	Kitöltetik
Eljön	1,5; 8						
Leszáll	11,15-16	10,44-47 19,2; 6					
Betöl- tekezik	1,5; 2,4	1,5; 8; 2,4	2,4; 11,15				
Ajándék	11,15-17	2,38; 19,2; 6	10,44-45	2,4; 11,17			
Veszi	1,5; 2,33	19,2; 19,6	10,44; 10,47	2,4; 2,33	2,38		
Kitöl- tetett	10,45; 11,15-16	1,8; 2,16-18	10,44-45	2,4; 2,16-17	10,45	10,45; 10,47	
Ígétet	1,4-5	1,4; 1,8	1,4-5; 11,15-16	1,4-5; 11,15-16	2,38-39	2,33	1,4; 2,16-17

* Minden igei utalás az Cselekedetek könyvéből való.

Ezen leírások némelyike vízhez hasonlítja a Szent Lelket, és Jézus ugyancsak élő vízként írta le a Lelket, amely megelégtíti a szellemi szomjúságot (Ján 4,14; 7,38). A Szent Lélek azonban ténylegesen nem egy folyékony anyag, hanem Maga Isten. A Biblia összekapcsolja a Lelket a tűz fogalmával is (Máté 3,11) és a széllal (Ján 3,8), de a Lélek szó szerint nem tűz, vagy szél, sem nem víz.

Betöltekezve Lélekkel

Ez a kifejezés az Ap Csel-ben úgy tűnik fel, mint a „Szent Lélekkel való keresztség”-gel azonos fogalom, mert mindkettő az Isten Lelkével való betöltekezést fejezi ki, Aki az ember életében lakozást vesz.

Nem sokkal Pünkösöd után számos Lélekkel keresztelt hívő gyűlt össze imádkozásra és „betelének Szent Lélekkel” (Ap Csel 4,31). Isten hatalmas módon találkozott ezekkel az emberekkel, és megújította eredeti élményüket. Amikor Péter a zsidó vallási tanács előtt beszélt „meg” volt „telve Szent Lélekkel” (Ap Csel 4,8). Pál „megtelvén Szent Lélekkel” prófétálta, hogy a varázsló Barjézus egy ideig vak lesz (Ap Csel 13,9). Ezekből a példákból láthatjuk, hogy a *betöltekezett* jelenthet egy különleges, pillanatnyi felruházást hatalommal azok számára, akik már megkeresztelkedtek Lélekkel. Ma sokan úgy beszélnek erről a felruházásról, mint a Lélek kenetéről.

Más versek a „betöltekezett” kifejezést a Lélek azon emberekben való lakozására vonatkoztatják, akik már megkeresztelkedtek Lélekkel. Az a hét férfiú, akit kiválasztottak az apostolok segítőinek, „Szent Lélekkel” voltak „teljesek” (Ap Csel 6,3; 5). Pál arra buzdítja az efézusi gyülekezetet, hogy „teljesedjenek be Szent Lélekkel” (Ef 5,18). A későbbi vers

figyelmeztetés a Lélekkel kereszttel hívőknek, hogy adják magukat folyamatosan a Lélek irányítása alá. Ebben az értelemben a „Lélekkel való betöltekezés” alapvetően ugyanaz, mint a „Lélek szerint járás” (Róma 8,4), azt jelezvén, hogy napi vezetés és erő nyerhető a Lélektől.

Még ha egy visszaeső tér is meg, nem kell újra „megkeresztelkednie” a Lélekkel, de ismét betöltekezhet. A visszaeső az ő hitetlensége, és engedetlensége miatt elvesztette örökségét, de nem vált „meg nem születetté”. A megújítás és megigazítás történeti ténye akkor is valóság. Amikor megtér, nem szükséges még egyszer „újjonnan születnie”. Nem vesz újabb vízkeresztséget, vagy egy második Lélek keresztséget, mert az eredeti víz-, és Lélek keresztség ismét hatékonyvá válik, ha megtér. Ahelyett egyszerűen visszakerül helyreállított állapotába és ismét jogosult lesz az örök életre, mint Isten bármely engedelmes gyermeke.

Összefoglalva a „Lélekkel betöltekezett” kifejezés magában hordozhatja bármely három fenti kifejezés valamelyikét az apostoli szóhasználat alapján: 1) kezdeti Lélek keresztség; 2) napi vezetés és erő, amelyet a Lélek nyújt a Lélekkel betöltött hívőnek, aki folyamatosan alárendeli magát Neki, és 3) ismétlődő élmény, amely megújítja a kezdeti megtapasztalást.

Meg kell különböztetnünk a Lélek keresztséget minden ószövetségi Isten-élménytől. A Lélekkel való betöltekezés, amelyről az Ap Csel-ben olvasunk, különbözik attól a betöltekezéstől, amelyben Keresztelő Jánosnak volt része. Új élmény ez, egy új egyház számára.

Az üdvösség része

Ahogy a táblázat is jelzi, a Lélek munkájának minden leírása az üdvösség kezdeti élményében azonosítható a Lélek keresztséggel. A Lélek keresztség ugyanaz, mint a Lélektől való születés (Ján 3,5; 4. fejezet). A Lélek az ember életében való lakozást akkor kezdi, amikor megkeresztelkedik a Lélekkel. Bármely más feltevés logikátlan. Például hogyan lakozhat a Lélek egy emberben, ha az nem vette a lelket, ha nem töltekezett be Lélekkel, ha a Lélek nem jött el, ha nem szállt le rá?

Az I Kor 12,13 szétosztja minden kétséget ebben a kérdésben: „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg...”. A görög előjárószo, amelyet *által*-nak fordít Bibliánk az *en* - ugyanaz, az előjárószo, amelyet az Ap Csel 1,5 is használ. Úgy is fordíthatnánk a mondatot, hogy „Egy Lélekkel egy testté kereszteltettünk meg”, vagy „Egy Lélekben egy testté kereszteltettünk meg”, ahogyan az angol új ford. Biblia lábjegyzetében jelzi is. A görög kifejezőmód mutatja, hogy Pál ugyanarra a tapasztalatra utal, amelyet Jézus ígért meg az Ap Csel 1,5-ben. A Lélek keresztség tehát az üdvösség része, és nem egy következő tapasztalat az üdvösség felé.

A legtöbb teológus felismerte a Lélekkel való betöltekezés alapvető voltát, azt, hogy a Szent Lélek keresztség az újjászületés része. Bloesch azt mondta: „Ragaszkodunk ahhoz, hogy a Lélek keresztség nem különböztethető meg az újjászületéstől.” Egy másik nem Pünkösdi teológus, Anthony Hoekema kijelenti: „Ha újjászülettünk, bennünk van Lélek, mivel csak a Lélek újíthat meg minket”. Ő írja azt is: „A Lélekben való keresztség... nem olyan élmény, amely különbözik a megtéréstől, és a következő lépés a megtérés felé... hanem egyidejű a megtéréssel, és annak nélkülözhetetlen tényezője... Minden keresztény Lélekkel kereszttel. A Lélek keresztség... azonos a megújítással.”

A Lélek keresztség az az eszköz, amely által Krisztust az életünkbe fogadhatjuk. Nincs különbségtétel Jézus Krisztus és a Szent Lélek között, mert a Szent Lélek Krisztus Lelke (Róma 8,9). Krisztus lakozik bennünk a bennünk lakozó Lélek által (Ef 3,16-17). „Az Úr pedig a Lélek” és a Szent Lélek „az Úr Lelke” (II Kor 3,17-18). Lehetetlen elfogadni Krisztust egyik alkalommal, majd a Lelket egy másik alkalommal, mert csak egy Lélek van (Ef 4,4; I Kor 12,13). Amikor megkeresztelkedünk Lélekkel, Krisztust fogadjuk be az életünkbe.

A Szent Lélek keresztség csupán kezdete a Lélekkel betöltött folyamatos életnek. Ez nem csupán néhány kiválasztott élménye, sem pedig egy megtérés utáni tapasztalás, amelyet csak

hosszas késelelemmel és gyötrelemmel lehet elnyerni. Ahelyett a megtérés része, amely megtérés és hit által nyerhető el. Az a hívő, aki betöltekezett Lélekkel, még nem ért el megfelelő mértéket a tökéletességben, egyszerűen csak keresztény életet kezdett. Miután megkezesztelkedett a Lélekkel, folyamatosan keresnie kell a megújulást oly módon, hogy aláveti magát a Lélek vezetésének, engedi annak teljes befolyását, és megtermi a Lélek gyümölcseit.

Néhány ember azt tanítja, hogy a Lélek keresztség a „kegyelem” második, vagy harmadik „munkája”, egy azonnali élményt értve ez alatt, mely követi a megmentő megtérést. A legtöbb protestáns felekezet úgy tekinti a Lélek keresztséget, mint a megtérés részét, és tagadja az ezután végbemenő, azonnali munkáját a kegyelemnek. Az 1800-as évek Szentség mozgalma azt tanította, hogy van a kegyelemnek egy második munkája a megtérés után, amelyet megszentelésnek hívtak, s amely által az ember teljességgel megtisztul a benne lakozó bűntől.

A XX. század elején sok szentség-hívő megkezesztelkedett Szent Lélekkel, vette a nyelvek ajándékát, és azonosította ezt az élményt a kegyelem harmadik munkájával. Mások, akik Lélek keresztségben részesültek, fenntartották, hogy a megszentelődés folyamatban megy végbe az ember keresztény életében, és így a Lélek keresztséget vagy úgy azonosították, mint a kegyelem második munkáját, vagy úgy, mint magának a megtérésnek részét. A bibliai tanítást és kifejezőmódot elemző tanulmányunk fényében arra a következtetésre jutunk, hogy a Lélek keresztség sem nem a második, sem nem a harmadik munka, hanem a megtérés és megújítás része.

Az újszövetségi egyház megalapítása

Az újszövetségi egyház Pünkösd napján született meg, Krisztus mennybemenetele után. Keresztelő János nem indította el az egyházat, csupán előkészítette az utat Jézus számára. Jézus kijelentette, hogy János nagyobb, mint bármelyik próféta, de hozzátette: „aki kisebb az Isten országában, nagyobb ő nála” (Luk 7,28).

Mindenki, aki ma Isten uralmának részese, ami az Ő bennünk lakozó Lelke által lehetséges, nagyobb szellemi kiváltságokat, áldásokat és hatalmat birtokol, mint amilyen Jánosnak volt. János azt hirdette, hogy a mennyek országa elközelgett (Máté 3,1-2); a mennyek országának üzenete ő vele kezdődött (Máté 11,11-13; Luk 16,16). Ő azonban nem volt részese ezen ország teljességének, mert a kegyelem teljessége Krisztus által jött el (Ján 1,16-17). Nem volt megkezesztelve Lélekkel, de hirdette, hogy Jézus Lélekkel fog kereszteni (Máté 3,11).

Jézus még nem alapította meg az egyházat földi szolgálata során, de jövő időben beszélt az egyházzal: „...ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat” (Máté 16,18). Nem sokkal mennybemenetele előtt azt mondta tanítványainak, hogy „prédikáltatni” kell „az ő nevében megtérésnek és bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve” (Luk 24,47). Azt mondta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, amíg meg nem keresztesztetnek Szent Lélekkel. A Lélek fel fogja ruházni őket erővel, és tanúkká lesznek (Luk 24,49; Ap Csel 1,4-8).

Az újszövetségi egyház Pünkösd napjától kezdődött, nem pedig János prédikálásától, vagy az Úr földi szolgálatától. Isten új szövetséget tervezett el az emberrel, és ehhez a szövetséghez Krisztus halálára és feltámadására volt szükség, hogy életbe lépjen. Ez az új szövetség, vagy új testamentum (mind a szövetség, mind a testamentum szó a görög *diatheke* szóból származik), és megában foglalja a Szent Lélek ígéretét (Jer 31,31-33; II Kor 3,3-6).

Mielőtt az új szövetség életbe léphetett volna, Jézusnak meg kellett halnia: „És ezért új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét. Mert ahol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelező halála bekövetkezzék” (Zsid 9,15-16). Jézus lett az új szövetség közbenjárója az Ő halála által, és feltámadása tette halálát hatékonnyá (Róma 4,24-25). Ezért a Szent Lélek csak Krisztus halála és feltámadása után tölthetett ki: Ezt pedig mondja vala a

Lélekről, amelyet veendőik valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg” (Ján 7,39); „Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok” (Ján 16,7). Az újszövetségi egyház Pünkösd napján kezdődött, miután Krisztus halála, eltemetése, és feltámadása elérhetővé tette ezt a szövetséget (testamentumot).

Új élmény az új egyház számára

A Szent Lélek keresztség új élmény, amely az újszövetségi egyháznak adatott Krisztus halála, feltámadása és mennybemenetele után (Ján 7,39; 16,7). Közvetlenül mennybemenetele előtt Krisztus megígérte a Lelket, mint új, jövőbeni élményt, melyben tanítványai részesülnek, miközben Jeruzsálemben várakoznak (Luk 24,47-49; Ap Csel 1,4-8). Ez az ígélet Pünkösd napján teljessé vált (Ap Csel 2,1-4; 33).

Az Ap Csel 2,1-4 előtt senki sem részesedett ebben az élményben. Az új szövetség egy „jobb szövetség” „mely jobb ígérek alapján kötött” (Zsid 8,6), mely ígérek közül az egyik a Szent Lélek. Miután a Zsid 11 a hit sok nagy emberét felsorolja az Ószövetségből, azzal a kijelentéssel zárja sorait, hogy ők nem nyerték el az ígérést: „És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígérést. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak” (Zsid 11,39-40).

A próféták jövedöltek a Lélek ajándékáról és vágytak arra, hogy részesüljenek annak dicsőségében, de Isten a Szent Lélek keresztséget az újszövetségi egyház számára tartotta fenn: „A mely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az irántatok való kegyelem felől jövedöltek... Akiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nékünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek néktek azok, akik prédikáltak néktek az evangéliumot az egekből küldött Szent Lélek által” (I Péter 1,10; 12).

Az, hogy az Isten Lelke különböző módokon foglalkozott az emberekkel az Ószövetségben, világosan kitűnik a Bibliából. Isten embereit a Szent Lélek indította (II Péter 1,21). Isten Lelke sajátos céllal kente fel a választott edényeket. Pünkösdötől kezdve azonban Isten új élményt készített, és Lelkét nagyobb dimenzióban tette elérhetővé. Ma birtokolhatjuk az Ő jelenlétét az életünkben, mely felruház bennünket erővel, hogy győzedelmeskedhessünk a bűn felett olyképpen, ahogyan a törvény alatt ismeretlen volt (Róma 8,3-4). A Lélek e belső hatalma kulcsfontosságú, amely megkülönbözteti az új szövetséget a régiről (Jer31,31-33; Ezék 11,19). Pünkösd előtt az emberek nem újulhattak meg (születhettek újonnan) újszövetségi értelemben; és nem részesülhettek a Lélek keresztségben, ahogyan az a Cselekedetek könyvében áll.

Pünkösd előtt Keresztelő János, az ő édesanyja, Erzsébet, és apja, Zakariás „beteltek Szent Lélekkel” egy bizonyos időpontban (Luk 1,15; 41; 67). Az ő élményük azonban nem azonos az újszövetségi egyház élményével, mert a Szent Lélek még nem töltetett ki. János nem keresztesztelkedett meg Szent Lélekkel, sem az ő tanítványai (Luk 3,16; 7,28; Ap Csel 19,1-6). A Luk 1-ben használatos kifejezés, „beteltek Szent Lélekkel”, azt az ószövetségi élményt írja le, amelyben Isten Lelke szállt az emberekre egy bizonyos időben egy bizonyos céllal. János esetében a Lélek felkente őt és elválasztotta őt anyja méhétől egy sajátos szolgálatra, ahogyan az Jeremiással is történt (Jer 1,5). János szülei ideiglenesen ruháztattak fel a Lélek erejével, hogy prófétikus kijelentéseket adjanak. A „beteltek Lélekkel” csak Pünkösd után utal kifejezetten az újszövetségi Lélek keresztségre, mely akkor vált először elérhetővé.

Az ószövetségi prófécia

Noha az ószövetségi próféták nem voltak megkeresztelve Lélekkel, feljegyezték Isten ígését az eljövendő Lélekről (I Péter 1,10-12). „És lészen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak: ifjaitok pedig látomásokat

látnak. Sőt, még a szolgákra és szolgáló leányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelke-
met” Jóel 2,28-29). Péter ezt a próféciát idézte és alkalmazta a Lélek keresztségre Pünkösdkor
(Ap Csel 2,16-18).

Isten új szövetséget ígért, melyben törvényét az ő népének szívébe írja (Jer 31,31-33). Ígérete
beteljesedett a Szent Lélek kitöltésével, Aki Isten törvényét szívünkbe írta (II Kor 3,3-6) és Aki
Hatalmat ad nekünk arra, hogy betöltsük a törvény igazságát (Róma 8,3-4). Isten azt mondta: „És
adok nékik egy új szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testökből, és
adok nékik hússzívet” (Ezék 11,19; lásd még 36,26). Más prófétikus Igehelyeken azt mondja:
„És többé el nem rejtem orcámat tőlök, mivelhogy kiöntöttem lelkeket Izrael házára, ezt mondja
az Úr Isten” (Ezék 39,29).

Az újszövetségi ígélet és parancs

Keresztelő János hirdette a Szent Lélek keresztség ígéletét: „Én ugyan vízzel keresztellek
titeket megtérésre, de aki utánam jő, erősebb nálamnál, akinek saruja szíját hordozni sem vagyok
méltó; ő Szent Lélekkel és tűzzel fog keresztelni” (Máté 3,11). János nem azt hirdette, hogy a
Lélek csupán néhány kiválasztott számára elérhető, hanem azt, hogy mindenki számára, aki
megtér és megkeresztelkedik az ő keresztségével. Isten jelet adott Jánosnak, amely által fel fogja
ismerni Azt, Aki be fogja tölteni az ígéletet (Jézust): „És én nem ismertem őt; de aki elküldé
engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nekem: Akire látod a Lelket leszállani és rajta
megnyugodni, az az, aki keresztel Szent Lélekkel” (Ján 1,33).

Jézus megígérte a Szent Lélek keresztséget, és ugyanakkor megparancsolta tanítványainak,
hogy vegyék a Lelket, amint azt a következő idézetek mutatják:

* „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább
ád a ti mennyei atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik” (Luk 11,13).

* „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (Ján 3,5).

* Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem
szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő
benne” (Ján 4,14). A következő idézet jelzi, hogy Jézus a Lélek kitöltetéséről beszélt.

* „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállá Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki
szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő
víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, amelyet
veendők valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még
nem dicsőítették meg” (Ján 7,37-39).

Ez utóbbi Igerész számos igen fontos dolgot tanít: 1) A Szent Lélek mindazoknak
megígérte, akik hisznek Jézusban. 2) A Krisztusban való hitnek a Szentírás alapján kell
nyugodnia, és nem választható el attól. 3) Hinni nem csupán értelmi jóváhagyást jelent egy
bizonyos időpontban, hanem folyamatos hitet, ahogy azt a jelen idő használata jelzi. 4) A Szent
Lélek ajándéka, amelyre Jézus utalt, nem jött el az Ő megdicsőülése előtt, mely feltámadásával
és mennybemenetelével vált teljessé. Kifejezetten a Lélek pünkösdi kitöltetésére utalt, és ez az az
élmény, amelyet minden hívőnek meg kell tapasztalnia.

Krisztus nem sokkal halála előtt kihangsúlyozta tanítványainak, hogy a Szent Lélek el fog
jönni az ő távozása után. Továbbá elmondta, hogy a Szent Lélek Ő Maga lesz egy másik
formában - Lélekben és nem testben: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy
veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert
nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. Nem
hagylak titeket árvakul; eljövök ti hozzátok” (Ján 14,16-18).

* „Ama vigasztaló pedig a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre
megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek” (Ján
14,26).

* „Mikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyosságot” (Ján 15,26).

* „De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok... De mikor eljő amaz, az igazságnak lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek” (Ján 16,7; 13).

Jézus megismételte a Lélek ígérését feltámadása után, és parancssá formálta azt. Azt parancsolta tanítványainak: „Vegyetek Szent Lelket” (Ján 20,22). A tanítványok akkor még nem vették a Lelket, ahogy azt Lukács beszámolója világossá is teszi: „És ímé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígérését; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztatok mennyei erővel” (Luk 24,49); „És velök összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígérését, melyet úgymond, hallottatok tőlem: Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva... Hanem veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig” (Ap Csel 1,4-5; 8).

A Nagy Küldetés más feljegyzéseinél az Úr megígérte, hogy tanítványaival marad a világ végezetéig (Máté 28,20), mint ahogy megígérte azt is, hogy minden hívőnek hatalmat ad ördögök kiűzésére, új nyelveken szólásra, kígyók feletti győzelemre, mérgektől való védettségre és arra, hogy imájuk a betegekért meghallgatásra találjon (Márk 16,17-18). Mindezek az ígéretek a bennünk lakozó Lélek hatalma által teljesednek be.

Beteljesedés az apostoli egyházban

Az újszövetségi egyház továbbra is hirdette a Szent Lélek keresztséget, mint mindenki számára szóló ígérést és parancsot. Péter Pünkösöd napján hirdette az ígérést valamennyi apostol egyetértésével (Ap Csel 2,38). Pál kihangsúlyozta a Lélek szükségességét (Ap csel 19,1-6). Azt írta: „De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róma 8,9). Pál úgy határozza meg Isten országát mint amely „igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm” (Róma 14,17).

Az Apostolok cselekedetei könyvének jelentősége

Az Újszövetség négy részre osztható fel: 1) Evangéliumok (Máté, Márk, Lukács, János), 2) Egyháztörténet (Ap Csel), 3) Levelek (Római levéltől Júdás leveléig), és 4) Prófécia (Jelenések könyve). Az evangéliumok Jézus Krisztus életének, tanításainak, szolgálatának, halálának, feltámadásának és mennybemenetelének történelmi feljegyzéseit tartalmazzák. Egyik sem beszél az egyház megalapításáról; leírják Azt, Aki fel fogja építeni az egyházát az Ő személyén, tanításán és munkáján. A Cselekedetek könyve az újszövetségi egyház történetének elbeszélése, leírva annak jeruzsálemi kezdetét, elterjedését Júdeában, Samáriában és a pogány világban. A levelek apostoli útmutatásokat és figyelmeztetéseket tartalmaznak újjászületett hívők számára, hogy segítsék őket keresztény életükben. A levelek szerzői, miközben a kezdeti megtérési élményekre utaltak, feltételezték, hogy olvasóik már megszülettek víztől és Lélektől. A Jelenések könyve ugyancsak a már megalapított egyháznak szól, a hívőknek, kijelentve számukra Isten jövőre vonatkozó tervét.

A Cselekedetek könyve a Biblia egyetlen könyve, amely történelmi feljegyzéseket tartalmaz azokról az emberekről, akik újjászületést éltek át az újszövetségi egyházban, beleértve valamennyi keresztény vízkeresztségről és Lélek keresztségről szóló beszámolót. A könyv természete és célja miatt ez tartalmazza a választ azon kérdésre: „Mit kell nékem cselekednem,

hogy idvezüljek?” A Cselekedetek könyve mintát és normát szolgáltat az újszövetségi egyház számára, nem pedig kivételeket mutat be. Ha az Ap Csel nem minta, akkor a Biblia nem ad példát arra, milyennek kell lennie az egyháznak. A Lélek keresztségről szóló öt feljegyzés a Cselekedetek könyvében nem kimerítő, de bemutatják azt a módot, ahogyan Isten kitölti az Ő Lelkét az egész emberiségre.

Pünkösd napja

Engedelmeskedve Krisztus parancsának, hozzávetőleg 120 tanítvány tért vissza Jeruzsálembe az Úr mennybemenetele után, hogy várjanak a Lélek keresztségre. E számban benne foglaltatott a tizenkét apostol (akik között Mátyás elfoglalta Júdas helyét), Mária, Jézus anyja, Jézus testvérei és sok asszony (Ap Csel 1,12-26). Úgy tűnik, hogy egybegyűltek a felsőszobában Pünkösd napján, a zsidó ünnepen, amelyre ötven nappal Húsvét után került sor. (A görög szó, amelyből a „pünkösd” származik, *pentecoste*, szó szerint azt jelenti „ötven nap”). Ezen a Krisztus mennybemenetele utáni első Pünkösden a 120 betöltekezett Szent Lélekkel és nyelveken szólt (Ap Csel 2,1-4).

Vannak, akik azon vitatkoznak, hogy csupán a tizenkét apostol vette a Lelket, ám ez bizonyíthatóan helytelen: 1) Jézus mindazoknak adta ígéretét, akik jelen voltak mennybemenetelekor, nem csupán a tizenkettőnek. 2) Mind a 120 ott volt a felsőszobában és várt az ígéret beteljesedésére, és nem találunk feljegyzést arról, hogy egyetlen is eltávozott volna közülük. 3) Jóel próféciájában, amelyet Péter Pünkösdkor idézett, Isten azt mondta, hogy kitölteti a Lélek minden testre, beleértve a fiakat, leányokat, fiatal és öregembereket, szolgálát és szolgálóleányokat (Ap csel 2,16-18). Ez természetesen több emberről beszél tizenkettőnél; mind a 120, köztük az asszonyok is, vették a Lelket.

Feltételezhetjük, hogy a megtérő 3000 betöltekezett Lélekkel Péter prédikációja nyomán, amint azt a következők mutatják: 1) Péter a Szent Lélek ajándékát mindazoknak ígérte, akik hallgatják az ő beszédét (Ap Csel 2,38-39) és a 3000 örömmel vette szavait (Ap Csel 2,41). Péter annak magyarázatával kezdte prédikációját, ami épp akkor történt velük; azzal fejezte be, hogy ugyanazt az élményt ajánlotta fel hallgatóságának. 2) A 3000 hitt az üzenetnek, és elfogadta azt saját életére nézve, Péter pedig azt hirdette, hogy a Szent Lélek ajándéka elérhető számukra. 3) A 3000 megkeresztelkedett (Ap Csel 2,41). Még ha ez csupán a vízkeresztséget jelenti is, a Lélek megígértetett mindazoknak, akik megtérnek és megkeresztelkednek vízzel. 4) A 3000 „csatlakozott hozzájuk”, vagyis a 120-hoz, akik épp azelőtt vették a Szent Lelket Pünkösd napján.

A 3120 mindnyájan zsidók és zsidó prozeliták voltak, mivel jóval később a zsidó keresztények még mindig nem voltak biztosak abban, hogy a pogányok is üdvözülnek (Ap Csel 10-11). Némelyek lehettek prozeliták - akik pogány születésűek voltak, de zsidó vallásra tértek át (Ap Csel 2,10). A 120 többségében galileai volt, de a 3000 között különböző országokból való zsidók voltak, akik Jeruzsálembe jöttek megünnepelni a Pünkösdot (Ap Csel 2,5-11).

A hívők közössége később egybegyűlt, hogy imádkozzon, és „betelének mindnyájan Szent Lélekkel” (Ap Csel 4,31). Nem ez volt az első Lélek keresztség, hanem annak megújítása, és a Lélek keresztelt zsidó hívők felkenetése.

Összefoglalva a Pünkösd napja a Szent Lélek keresztség első megtörténését képviseli, különösképpen a Lélek első kitöltését a zsidókra.

Samária

A második feljegyzett Lélek keresztség (azaz a Lélek kitöltése olyan emberekre, akik először részesültek abban) Samáriában történt. Fajilag és vallásilag a samáriaiak zsidó és pogány ősöktől származó, keveredett nép voltak, ily módon olyan osztály képeztek, amely különbözött az összes többitől.

Filep evangélista, (a hét diakónus egyike, és nem az apostolok közül való) vitte el az evangéliumot Samáriába. A samáriaiak hallgattak rá, csodák szemtanúi voltak (többek között gyógyulásokat láttak és azt, hogy a gonosz lelkek kimennek az emberekből), igen örvendeztek, hittek az üzenetnek és megkeresztelkedtek vízzel Jézus nevében. Mindezek ellenére azonban nem kereszteltették meg Szent Lélekkel (Ap Csel 8,6-16).

Ez az eset tanúsítja, hogy a Lélek keresztség egy meghatározott élmény, amely nem keverhető össze és nem szükségszerűen társul csodákkal, nagy érzelmekkel, értelmi hittel, megtéréssel vagy vízkeresztséggel. Amikor az apostolok hallottak arról, mi történt Samáriában, elküldték Pétert és Jánost. Miután Péter és János imádkozott a samáriaiakért és kezüket reájuk vetették, azok vették a Szent Lelket (Ap Csel 8,17).

A samáriaiak nem vették a Szent Lelket, amíg Péter és János reájuk nem vetették a kezüket. Nyilvánvaló, hogy korábban teljességgel felkészültek erre. „Hittek Filepnek” de nyilvánvalóan nem kötelezték el magukat egészen Krisztus mellett. Amikor Péter és János megérkezett, imádkozott értük, és reájuk vette kezét, hitük eljutott arra a pontra, hogy vehessék a Lelket.

A történet nem azt tanítja, hogy a tizenkét apostol adományozta a Szent Lelket, hiszen Pál is betöltekezett Lélekkel, amikor Anániás imádkozott érte (Ap Csel 9), és az efézusiak vették a Lelket, amikor Pál imádkozott értük (Ap Csel 19). Hasonlóképpen a kézrátétel sem abszolút kívánalom, mert a 120 kézrátétel nélkül vette a Lelket (Ap Csel 2), akárcsak Kornélius (Ap Csel 10).

A kézrátételnek a következő jelentősége és célja van: 1) kifejezi az Isten tervének és vezetésének való alárendeltséget; 2) jelképezi Isten áldásának, ígéretének és elhívásának adományozását; valamint 3) segít hitet ébreszteni a keresőben.

A samáriaiak élménye mutatja, hogy valaki hihet egy bizonyos mértékig, meg is keresztelkedhet vízzel, mégsem veszi a Lelket. Nincs üdvösség a Lélek nélkül (Róma 8,9), tehát a samáriaiaknak szükségük volt a Lélek keresztségre ahhoz, hogy üdvösségük teljes legyen, amint azt a varázsló Simon esete is példázza. Hoekema azt mondja: „A samáriaiak nem voltak igazi hívők, amikor Filep megkeresztelte őket, ezért nem vették a Lelket üdvösségük érdekében, amíg az apostolok reájuk nem vetették kezüket... Nem lehet-e, hogy az elbeszélés értelme egészében az, hogy az üdvösség lehetetlen Szent Lélek nélkül?” A legtöbb protestáns Biblia magyarázó egyetért abban, hogy a samáriaiak nem voltak megváltva addig, amíg nem vették a Lelket.

Pál megtérése

Isten feltartóztatta Tárzusi Saul (Pált) egy mennyből jövő fénysugárral, de nem találunk utalást arra, hogy Pál ebben a pillanatban megváltást nyert volna. Ehelyett az Úr azt mondta neki: „Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked mit kell cselekedned” (Ap Csel 9,6). Isten elküldte Pálhoz Anániást, annak érdekében, hogy Pál visszanyerje látását és „beteljesedjen Szent Lélekkel” (Ap Csel 9,17). Amikor Anániás Pálra helyezte kezét és imádkozott érte, Pál nyomban visszanyerte látását, felkelt és megkeresztelkedett (Ap Csel 9,18).

Biztonsággal elfogadhatjuk, hogy Pál ekkor betöltekezett Szent Lélekkel, noha a Biblia nem írja le kifejezetten Pál Lélek keresztségét. De tudjuk, hogy az Úr kijelentett céljának be kellett teljesednie. Pál írásai és szolgálata megerősíti, hogy valóban betöltekezett Lélekkel. Hoekema elemzése ismét hasznunkra van: „Levonhatjuk a következtetést, hogy Pál megtérése nem gyors történet volt, hanem három napon át tartott. Saul a harmadik nap végén töltekezett be Lélekkel, ezért nem szabad úgy értelmeznünk mint olyan „Lélek keresztséget”, amelyre megtérése után került sor, hanem mint megtérésének nélkülözhetetlen tényezőjét.” Bloesch egyetért abban, hogy Pál újjászületése akkor történt meg, amikor Anániás kézrátétele nyomán vette a Lelket a keresztségben.

A caesareai pogányok

A következő esemény, amely nyomán Lélek keresztséget jegyeztek fel, Kornélius, a római százados (száz főből álló katonai osztag parancsnoka) köré összpontosul, aki Caesarea városában élt. Kegyes, istenfélő ember volt, aki sok alamizsnát adott, gyakran imádkozott Istenhez, és angyali látomása is volt. Mindezen érdemek, és figyelemre méltó cselekedetek ellenére nem volt megváltva. Az angyal azt mondta neki, hogy küldjön el Péterért, aki „szólni fog hozzád olyan igéket, melyek által megtartatol te és a te egész házad népe (Ap Csel 11,14). Valószínűleg meg volt térve, de még nem vette a Szent Lelket, így nem volt üdvössége.

Kornélius nem zsidó volt, hanem születése, és megtérése szerint is pogány. Isten közvetlen parancsa szerint Péter elment Caesareába és prédikált Kornéliusnak, meg az ő házanépének és barátainak. Miközben Péter beszélt, a pogány hallgatóság valamennyi tagja vette a Szent Lelket és nyelveken kezdett szólni (Ap Csel 10,44-46). Péter azonosította ezt a jelet, mint a Lélek keresztség jelét - ugyanazt azt ajándékot, amelyben a zsidó megtérők is részesültek Pünkösd napján (Ap Csel 11,15-17). Nagyon jelentős beszámoló ez, mivel az első esetet jegyzi fel, amikor a pogányok megkeresztelkedtek Lélekkel.

János efézusi tanítványai

Amikor Pál találkozott János tizenkét tanítványával Efézusban, azt kérdezte tőlük: „Vajjon vettetek-e Szent Lelket, minekutána hívőkké lettetek?” (Ap Csel 19,2). Ők azt válaszolták: „Sőt, inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagy-on-e Szent Lélek” (Ap Csel 19,2).

Ezek a tanítványok valószínűleg sohasem hallották Jánost a Lélek keresztségről prédikálni, vagy még valószínűbb, hogy nem tudták az idejét, mikor jön el ténylegesen ez a megígért élmény. Bizonyára azt mondták: „Nem hallottunk róla, hogy már kitöltetett volna a Szent Lélek” (Lásd Ján 7,39, amely szó szerint azt mondja: „Még nem vala Szent Lélek”, vagy az új ford. szerint: „még nem adatott a Lélek”). Bárhogyan is volt, Pál következő kérdése így hangzott: „Mire keresztelkedtetek meg tehát?” (Ap Csel 19,3).

Amikor megtudta, hogy csupán János keresztségével keresztelkedtek meg, újra megkeresztelte őket Jézus nevében. Azután imádkozott értük, és rájuk vetette kezét, melynek nyomán vették a Szent Lelket, nyelveken szóltak és prófétáltak (Ap Csel 19,6).

Tanulságos látni, ahogyan Pál ezekhez a „hívőkhöz” közeledett. Nem elégedett meg addig, amíg fel nem tett nekik két igen fontos kérdést: 1) Vettetek-e Szent Lelket? és 2) Hogyan keresztelkedtetek meg? Tanította őket, és foglalkozott velük, amíg meg nem keresztelkedtek Jézus nevében és vették a Szent Lélek ajándékát a nyelveken szólás jelével.

Ez az eset rendkívül fontos ma is, mivel erőteljes bizonyítékát szolgáltatja annak, hogy a Jézus nevében való keresztség, illetve a Lélek keresztség a nyelveken szólással volt a természetes megtapasztalás az egész újszövetségi egyház számára. Nem csupán ez az, ami nyilvánvaló Pál „hívőkhöz” intézett két kérdéséből, hanem az a tény is, hogy Isten feljegyeztette ezt az esetet. Ha ez nem lenne benne az Ap Csel 19-ben, akkor a többi eseteket félremagyarázva úgy lehetne értelmezni, mint szokatlan, egyedi történéseket. Például, hogy az Ap Csel 2 a zsidók számára megszülető egyházzal számol be, az Ap Csel 8 az evangélium Samáriában való elterjedéséről, az Ap Csel 10 pedig a pogányok felé való terjeszkedéséről. Az Ap Csel 19-ben azonban nincs ilyen sajátos körülmény; az Ap Csel 19 azt mutatja, hogy a Szent Lélek keresztség a nyelveken szólással mindazok számára van, akik hisznek Jézusban.

Hoekema megkísérli a fenti módon félremagyarázni az Ap Csel 2,8-at és 10-et, majd elismeri, hogy az Ap Csel 19 „valószínűleg a legzavarbaejtőbb ígerész az Ap Csel-ben a glosszolia (nyelveken szólás) tekintetében. Ennek ellenére megpróbálja megmagyarázni, miért volt szükségük az efézusiaknak erre az élményre, míg nekünk feltevés szerint nincs: „1) Az a hit, mellyel ezek az efézusi hívők rendelkeztek, amikor Pál először találkozott velük, nem volt teljes

egész keresztény hit, hanem meglehetősen elégtelen hit volt. 2) Sajátos körülményeket kell figyelembe vennünk, amelyek szükségessé tették ezen efézusi tanítványok számára a nyelveken szólást”. Ezek a „sajátos körülmények”, melyekre utal, a következők: 1) Még nem hallottak a Lélek kitöltetéséről, melyre Pünkösöd napján került sor, ezért szükség volt a nyelveken szólásra, amely meggyőzte őket arról, hogy ez az esemény valóban megtörtént. 2) Hívők kiemelkedő csoportja volt, akiknek a leendő efézusi egyház alapjait kellett képezniük, mégsem volt kielégítő megértésük a kereszténységről. Az efézusi gyülekezet kedvéért ennek az alapközösségnek szüksége volt a nyelvekre a teljes megértésükhöz.

Meg kell jegyeznünk, hogy mindezek az indoklások ma is ugyanolyan erővel megállják a helyüket. A Lélek keresztség most is szükséges a teljes keresztény hithez. A nyelvekre ma is szükség van, mint a Lélek kitöltetésének jelére. Az embereket ma is meg kell győzni, hogy a Lélek már adatott. A Lélekre ma is szükség van ahhoz, hogy a hívők egy kis csoportja egy helyi gyülekezet alapközösségét képezze. Bármily okai is voltak Istennek arra, hogy az efézusiakat Lélek keresztségben részesítse, ezek az okok ma is érvényesek az egyének és a gyülekezetek szempontjából egyaránt. Ha valamire szükségük van ma az embereknek, akkor az éppen az, hogy teljes keresztény hitre jussanak és megtudják, hogy a Lélek valóban kitöltetett az egyházra.

Összefoglalás a Lélek keresztségről

Míg tanulmányoztuk ezt az öt esetet, két fontos igazságot hangsúlyoztunk ki ebben a fejezetben: 1) A Szent Lélek keresztség alapvető része az üdvösségnek az újszövetségi egyház korszakban (az újjászületés korszakában) és nem különválasztható élmény az üdvösségre jutást követően. 2) A Lélek keresztség minden ember számára elnyerhető az újszövetségi egyház korszakban (Pünkösdtől Krisztus második eljöveteléig), és nem csupán egy tőlünk fajilag, nemzetségleg, időbenileg, vagy pozíció szerint elkülönített különleges csoport számára adatott.

Azok, akik üdvözültek az evangéliumban

Vannak, akik azzal a tanítással szemben, mely szerint a Lélek keresztség alapvető, azzal érvelnek, hogy voltak az evangéliumokban olyan emberek, akik üdvözültek a Lélekkel való betöltekezés nélkül, mint például Krisztus tanítványai Pünkösöd előtt, a látor a kereszten, és mások, akiknek Jézus megbocsátotta bűneit. Ezek a példák azonban a törvény alatt, ugyanakkor az üdvösség történetének egyedülálló, átmeneti időszakában történtek. A Szent Lélek még nem töltetett ki, és az újszövetségi egyház Pünkösöd napjáig nem létezett.

Jézus földi szolgálatának ideje alatt az Úr fenntartotta az régi szövetséget, mint az örök életre vezető utat (Luk 10,25-28), és azt parancsolta követőinek, hogy engedelmeskedjenek Mózes törvényének (Máté 19,16-19; 23,1-3; 23). Azt mondta egy házasságtörő asszonynak: „Eredj el és többé ne vétkezzél” (Ján 8,11), a Törvényt adván meg neki, mint erkölcsi útmutatót. Egy leprásnak, akit meggyógyított, azt mondta: „...eredj el, mutasd meg magad a papnak, és vidd fel az ajándékot, amelyet Mózes rendelt, bizonyágul nékik” (Máté 8,4), tíz másik leprásnak pedig azt: „Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak” (Luk 17,14).

Azok, akik elfogadták Krisztus üzenetét, üdvözültek a régi szövetség alatt, miközben vártak az új szövetségre és a megígért Szent Lélekre. A Törvénnyel való összhangnak köszönhatték üdvösségüket, nem pedig az azzal való szemben állásnak. Például Jézus egyaránt szolgált mint áldozati bárány és mint főpap a kereszten függő látor felé. Pünkösöd előtt Isten azt várta el az emberektől, hogy kövessék a Törvény rendelkezéseit; Pünkösöd után Isten elvárta, hogy az evangéliumot kövessék az újszövetségi egyház korszakban.

Csak az apostoli egyház számára?

Néhányan ragaszkodnak ahhoz, hogy a Lélek keresztség csupán az apostolok és az apostoli kor számára adatott. A Lélek azonban megígértetett és kitöltetett férfiakra és asszonyokra, fiatalokra és öregekre, zsidókra, samáriaiakra és pogányokra egyaránt. Jóel minden test számára megígérte ezt az élményt az utolsó napokban (Jóel 2,28; Ap Csel 2,16-18). Ha Pünkösöd napja az utolsó napokban volt, akkor az egész rákövetkező történelem is az utolsó napok történelme. Péter azt mondta a sokaságnak Pünkösdkor: „Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr” (Ap Csel 2,39). Péter határozottan megígérte az ajándékot a gyermekeiknek is, amely magában foglalta a még meg sem születetteket, és azokat is, akik jóval később élnek majd az apostolok napjai után.

A „Mindazoknak, akik messze vannak” magában foglalja azokat, akik távol éltek Pünkösöd napjától mind térben, mind időben. Az Úr elhívása mindenkire kiterjed - „aki akarja” (Jel 22,17). Az efézusiak példája mutatja, hogy a Lélek keresztség mindenki számára adatik, és nem csupán egyszer adatik minden nemzetségű csoport számára, mint megismételhetetlen élmény. A Biblia valóban megígérte a Lelket minden hívő számára (Ján 7,38-39; Ap Csel 11,15-17), mindazoknak, akik kérik (Luk 11,13).

Azok, akik azt állítják, hogy a Cselekedetek könyve nem a mostani időkre vonatkozik, mivel bizonyítják ezt? Ha az Ap Csel nem minta az újszövetségi egyház számára, akkor mi a minta? Hol van a Bibliában feljegyezve, hogy Isten visszavonja az ígértét a Lélek keresztségre vonatkozóan? Hol mondja a Biblia, hogy az Ap Csel-ben feljegyzett élmények nem mára szólnak? Azt a következtetést kell levonnunk, hogy a Lélek ígérete ma is a miénk.

Üdvösség a Cselekedetek könyvében Lélek nélkül?

Vannak, akik azzal érvelnek, hogy az Ap Csel-ben üdvözültek emberek Lélekkel való betöltekezés nélkül. Például a Biblia nem jegyzi fel világosan, hogy a következők Szent Lelket vettek volna: az 5000, akik a sánta ember gyógyulása nyomán hittek (Ap Csel 4,4), az etióp főkomornyik (Ap Csel 8), Lidia (Ap Csel 16), és a filippi börtönőr (Ap Csel 16). A hallgatásból azonban nem lehet következtetést levonni. Egyetlen vers sem mondja, hogy nem vettek Lelket. A Biblia egyszerűen csak nem bocsátkozik részletekbe ezen megtérések leírásánál. Mint ahogy az evangéliumok is csak Krisztus jellegzetes, ábrázoló csodáit és cselekedeteit írták le helyszűke miatt (Ján 21,25), úgy az Ap Csel is csak mintaként jegyzi fel a fontos megtérési élményeket. Isten arra inspirálta Lukácsot, hogy öt esetet jegyezzen fel a Lélek keresztséggel kapcsolatosan, amelyek nagyszerű, szimbólikus jelentőséggel bírnak majd a későbbi korok számára. Lukács elég feljegyzést készített ahhoz, hogy mintát szolgáltasson minden helyzetre, így nem volt szükséges minden esetet feljegyezni, vagy egyéb megtéréseket részletesen leírni.

Így is vannak bizonyítékok arra nézve, hogy minden megtérő betöltekezett Lélekkel. Az 5000 „hitt” és Lidia is „hitt”, az igazi hit pedig a Lélekkel való betöltekezéshez vezet. A főkomornyik és a börtönőr mindketten olyan élményben részesültek, amely nagy örömeztetésre adott nekik okot, s ez az öröm minden valószínűség szerint a Lélek keresztség eredménye volt.

Összefoglalva öt kulcspélda foglalja magában a Lélek keresztséget, mint a megtérés részét, és ez az öt eset képviseli valamennyi népcsoportot. Számos más megtérési élmény sincs részletesen leírva, de legtöbbjük utal a Lélek keresztségre, és egyik sem zárja ki azt kifejezetten. Levonhatjuk a következtetést, hogy az öt példa mintát kíván adni. A kevésbé sajátos eseteket ezen öt példa megvilágításában kell olvasnunk. Semmilyen körülmény, vagy pusztán hallgatás, vagy teljes leírás hiánya nem szolgálhat alapul az Ap Csel öt esetében megadott világos bizonyítékok elvetésére.

Hogyan vegyük a Szent Lelket?

Mivel a Szent Lélek keresztség az üdvösség része, és ma is elérhető, nem nehéz a Lelket venni. Isten megígérte a Lelket mindazok számára, akik kérik (Luk 11,13), hisznek (Ján 7,38-39), és engedelmeskednek az Ő Igéjének (Ap Csel 5,32). A keresőnek hinnie kell Isten ígéretében, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni (Zsid 11,6).

Péter megígérte a Lelket mindazoknak, akik megtérnek és megkeresztelkednek Jézus nevében (Ap Csel 2,38). A samáriaiak példája mutatja, hogy a teljes hit hiányában a vízkeresztség nem jelenti a Lélek automatikus kitöltését. Továbbá Kornélius példájából látjuk, hogy a Lélek leszállhat a vízkeresztség előtt is. A hívőnek egészen alá kell rendelnie magát Istennek, és késznek kell lennie megtenni bármit, amit Isten kíván tőle. Ennek a teljes alárendeltségnek, és felszabadult hitnek a pontján Isten kitölti az Ő Lelkét. Ha a hívő még nem keresztelkedett meg vízzel Jézus nevében, akkor a parancs szerint meg kell tennie ezt, amilyen hamar csak lehetséges.

A megtérés szükséges. Mivel a Szent Lélek lakozik a hívő életében, annak az embernek el kell fordulnia a bűntől és el kell különítenie magát a szellemi tisztátalanságoktól (II Kor 6,16-7,1). Csak Isten teheti őt igazzá, de neki ki kell fejeznie vágyát arra nézve, hogy elforduljon a bűntől, és bocsánatot nyerjen, hogy Isten segítségét kérje a bűntől való elforduláshoz, és teljességgel alá-vesse magát Istennek.

Ha valaki megtér, és hitre jut, Isten be fogja őt tölteni Lelkével, még ha annak az embernek téves fogalmai is vannak más területeken, mint például a vízkeresztségről. Ilyen esetben Isten megadja az Ő Lelkét, hogy elvezesse az őszinte hívőt további igazságokra. Isten nem keres okokat arra, hogy elutasítsa a keresőt, hanem adja az Ő Lelkét mindazoknak, aki betölti a megtérés feltételét, és hitét az Ő Igéjébe helyezi.

Ha valaki meg akar keresztelkedni Szent Lélekkel, Istenhez kell jönnie hittel, hinnie kell az Ő Igéjében és várnia kell az ígéret beteljesedésére. Meg kell térnie bűneiből és meg kell vallania őket, bűnbocsánatot kell kérnie, keresnie kell Isten akaratát (Isten segítségével), és teljességgel alá kell rendelnie magát Istennek. El kell határoznia, hogy be akar töltekezni Isten Lelkével azon a napon, tekintet nélkül arra, mit kíván tőle Isten a jövőben. Miután megtért, és kifejezte teljes elkötelezettségét, el kell kezdenie dicsérni Isten imája meghallgatásáért, és megválaszolásáért. Ezután a Lélek le fog szállni, irányítása alá veszi a hívőt, és inspirálja, hogy olyan nyelven szóljon, amelyet sohasem tanult. A megtérés után gyakran a kézzel való segítség a hívőnek összpontosítani hitét erre az időpontra, és venni a Lelket. Ez nagyon gyakori eljárás volt a korai egyházban, noha nem előfeltétele a Lélekkel való betöltekezésnek.

Nem bölcs kihangsúlyozni az elvárást és dicsőíteni, amíg a kereső megtér. Nem számít meddig dicséri Istent, nem fogja venni a Lelket megtérés nélkül.

A Lélekkel való betöltekezés csak annyira nehéz, amennyire a hívő teszi azzá. Csak annyi időt vesz igénybe, amennyire az embernek szüksége van ahhoz, hogy megtérjen és teljesen alárendelje magát Istennek, amely megtörténhet egyetlen perc alatt is. Nem szükséges sokáig időzni ezzel, vagy sokszor keresni. Azok, akik nem töltekeznek be Lélekkel, vagy a hitük elégtelen hozzá, vagy nem tértek meg teljesen és nem vetették alá életük minden területét Istennek. Pünkösd napján a 120 embernek várnia kellett 7-10 napon át a Lélek első kitöltésére, de azóta a Lélek szabadon elérhető mindnyájunk számára.

Ha az embereknek megtanítják, mennyire fontos a Lélek keresztség, milyen egyszerű valójában betöltekezni a Lélekkel, és hogyan készítsék fel szívüket, általában könnyen befogadják a Lelket. Ha a Lélek keresztség szükségességét tanítjuk, sok ember be fog töltekezni. Másfelől ha az élményt pusztán szabadon választható áldásként mutatjuk be, a legtöbb ember nem fog betöltekezni. Ha a megtérést és a hitet tanítjuk, a legtöbb kereső be fog töltekezni Lélekkel a vízkeresztségben, vagy amikor kezeket vetnek rájuk a megtérés után.

A kisgyerekek, az idősebbek, a tanulatlanok, és a műveltek, a szegények és a gazdagok mind betöltekeznek Lélekkel. A buddhista, és más nem keresztény vallásból jövők gyakran veszik a Lelket az első látogatásuk során a keresztény gyülekezetben. Kornélius és az efézusiak esete egyaránt mutatja, hogy az ember veheti a Lelket azonnal, a megtérés és a hitre jutás pillanatában.

A Lélek munkája

Amikor a hívő megkeresztelkedik Lélekkel, Krisztus Lelkét fogadja be az életébe, hogy folyamatosan ott lakozzon (Róma 8,9; Ef 3,16-17). Részévé válik Isten szellemi családjának, és Isten Lelke vezetni kezdi őt. A Biblia sokféle módon írja le ezt: 1) A Lélek által beleszülettünk Isten országába (Ján 3,5); 2) a Lélek adoptált minket Isten családjába (Róma 8,15-16; Gal 4,5-6); 3) a Lélek belekeresztel minket Krisztus testébe (I Kor 12,13); 4) a Lélek megszentel minket (I Kor 6,11; I Péter 1,2); 5) a Lélek üdvösségünk pecsétje (Ef 1,13); és 6) a Lélek a záloga (biztosítéka, első részlete) a mi örökségünknek (Ef 1,14). Röviden, a Lélekkel való betöltekezés üdvösségünk része. Természetesen, amint azt a 4. fejezetben tanulmányoztuk, nem szabad élesen különválasztanunk a Lélek keresztséget a vízkeresztségtől, mivel azok összetartoznak a teljes újjászületéssel, és megadják az üdvösség valamennyi áldását.

Mindamellet, hogy az üdvösség része, az Lélek keresztség erőt ad (II Tim 1,7), amely magában foglalja: 1) hatalmat arra, hogy tanúkká legyünk, élő bizonyágtételek arra, hogy Krisztus megszabadít a bűntől (Ap Csel 1,8); 2) hatalmat a bűn legyőzésére, az igaz életre, és a test cselekedeteinek megőldöklésére (Róma 8,4; 13); és 3) a feltámadás erejét, amikor Krisztus eljön az Ő egyházáért (Róma 8,11).

A Lélek nyugalmat és felüdülést ad (Ézs 28,11-12; Ap Csel 3,19), és tiszta értelmet (II Tim 1,7). A Lélek tanítónkká válik, Aki elvezet minket minden igazságra és megvilágítja számunkra Isten Igéjét (Ján 14,26; 16,13). Ugyanakkor közbenjárónk is lesz, valamint az Istenhez vezető út (Róma 8,26-27; Ef 2,18). Végül a Lélek munkálkodik az életünkben, és megtermi kilenc gyümölcsét; a szeretet, az örömet, a békességet, a hosszútűrést, a kedvességet, a jóságot, a hitet, a szelídséget és a mértékletességet (Gal 5,22-23; Róma 5,5; 14,17).

A Léleknek ezen munkái megerősítik azt az igazságot, hogy a Lélekkel való betöltekezés alapvető az üdvösséghez. A Lélek fenti munkái nélkül nem élhetünk sikeresen győzedelmes keresztény életet, amely kedves Istennek. Aki megpróbál üdvösségre jutni Isten Lelke nélkül, az saját erejéből próbál üdvözülni, amely igyekezete kudarcra van ítélve.

Összefoglalás

A Szent Lélek keresztség normális, alapvető újszövetségi élmény Istennel. Ez a Lélektől való születés. Isten megígérte ezt az élményt mindazoknak, akik hinni fognak Benne, és megparancsolta mindenkinek, hogy töltekezzen be a Lélekkel. Ma is veheti valaki a Lelket úgy, hogy egyszerűen megtér a bűnből, hitét Istenbe helyezi, és kéri Istentől az Ő ajándékát. Ha egyszer vette a Szent Lelket, Ő hatalmat fog adni neki, hogy győzedelmeskedhessen a bűn felett és szent életet éljen. Ha a hívő engedi, hogy a Lélek folyamatosan betöltse (uralja és vezesse őt), meg fogja teremni a Lélek gyümölcseit és valóban krisztusi életet fog élni.

A NYELVEKEN SZÓLÁS

„És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdenek szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólniuk” (Ap Csel 2,4).

A nyelveken szólás meghatározása

A nyelveken (vagy nyelvekkel) szólás „más nyelveken való beszéd természetfeletti ajándéka, olyan nyelveken, amelyet a beszélő sohasem tanult”. A görög szó, amely a *glossa* kifejezés alapját képezi, azt jelenti: nyelv, mind a szó testrészre, mind pedig a beszélt nyelvre vonatkozó értelmében. Ezért a modern teológiai kifejezés a nyelveken szólásra: a *glossolalia*. Némely modern fordítás a King James Biblia kifejezését „más nyelveken szólásnak” mint „idegen nyelveken való beszédnek” (Moffat), „idegen nyelveken szólásnak” (Goodspeed), és „különböző nyelveken szólásnak” fordítja.

Az Újszövetség négy olyan Igerészt tartalmaz, amely vitathatatlanul a nyelveken szólást írja le: Ap Csel 2; Ap Csel 10,44-47; Ap Csel 19,6; és I Kor 12-14. Azok, akik nyelveken szóltak, minden esetben Isten Lelkének ereje által művelték azt, „amint a Lélek adta nékik szólniuk” (Ap Csel 2,4).

A nyelveken szólás nem érthetetlen, össze-vissza való beszéd, nem csupán értelmetlen, extatikus fecsegés objektív jelentés nélkül. Azok, akik nyelveken szólnak, valódi nyelven beszélnek, noha maga a beszélő nem érti, amit mond. Sok esetben a hallgatók felismerték ezeket a nyelveket (Ap Csel 2). A nyelvek lehetnek emberi, vagy angyali természetűek (I Kor 13,1). A nyelveken szólás nem véletlenszerű, lényegtelen, jelentésségtelen, vagy ritka jelenség; ez ajándék Istentől való és fontos részét képezi Isten üdvtervének az újszövetségi egyházban.

Ézsaiás 28,11-12

Ézsaiás megjövendölte a nyelvek szerepét az egyházban: „Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólani e néphez. Ő, aki ezt mondá nékik: Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés! És nem akarták hallani” (Ézs 28,11-12). A nyugalom és a pihenés a Szent Lélek keresztségre utal (Ap Csel 2,38 a 3,19-cel), és Ézsaiás jövendölése szerint ehhez dadogó ajak és idegen nyelv fog társulni.

Vannak, akik azt állítják, hogy Ézsaiás csupán Izrael idegenek általi megszállásáról beszélt, ám ez az érv figyelmen kívül hagy számos fontos pontot: 1) Ézsaiás a nyelveket nyugalomhoz és pihenéshez kapcsolja, nem pedig megszálláshoz. 2) Péter szavai tovább kapcsolódnak a Szent Lélekkel való nyugalomhoz. 3) Pál Ézsaiást idézi a nyelveken szólás magyarázásakor: „A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen ajakkal szólok e népnek, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetlenek” (I Kor 14,21-22). Pál arra használta ezt az ésaiási Igerészt, hogy azt tanítsa: Isten azért választotta a nyelveken szólást jelként az újszövetségi egyházban, hogy bátorítsa a hitetleneket az Ő Igéjében való hitre.

Ha az Ézsaiás 28,11-12 Izrael idegenektől való megszállására utal, akkor annak történt egy azonnali beteljesedése (az asszír megszállás során), valamint egy távoli beteljesedésére is sor került (a nyelveken szólás az újszövetségi egyházban). Egy prófécia kettős beteljesedése, vagy

tipológiája gyakran fordul elő a Bibliában. Ezeket „kettős vonatkozású törvénynek” nevezzük. Bárhogyan is van, Péter és Pál tekintélye alapján mondhatjuk, hogy az Ézsaiás 28,11-12 Igéit helyesen vonatkoztathatjuk a nyelveken szólásra az újszövetségi egyházban.

Márk 16,17

Krisztus, közvetlenül mennybemenetele előtt azt ígérte, hogy a nyelveken szólás jelként fogja követni a hívőket: „Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak” (Márk 16,17). Néhány fordítás „új nyelvek”-ként (TAB), vagy „idegen nyelvek”-ként (Goodspeed) adja vissza.

A nyelveken szólás ellenzői gyakran támadnak e verssel való érvelés ellen a 18. versre való mutatással, amely számos egyéb jelet is felvonultat: „Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálos isznak meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak”. Némely kisebb szekta az Egyesült Államok délkeleti részén úgy magyarázta ezt a verset, mint amely arra utal, hogy a keresztények hitük bizonyítékaként mérges kígyókat kell felvenniük, és a kritikusok megkísérelték a nyelveken szólást társítani a kígyók felvételével, annak érdekében, hogy az előbbi létjogosultságát kétségbevonhassák. Ebből fakadóan azt mondják: „Nem értjük a 18. verset, ezért elutasítjuk a 17. vers mondandóját”. A helyes megközelítés azonban az, ha megértjük mind a két verset.

A 18. vers nem azt jelenti, hogy szándékosan mérges kígyókat kell felvennünk hitünk bizonyítására. Az egyik példa, melyben a Sátán megkísértette Krisztust, világos bizonyíték erre. A Sátán az ószövetségi verset idézte, amely védelmet ígért, és azt követelte Jézustól, hogy bizonyítsa be az Írás, és saját igaz voltát egy öngyilkossági kísérlettel (Máté 4,6). Jézus így válaszolt: „Viszont meg van írva: Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet” (Máté 4,7). Nem szabad azzal próbálkoznunk, hogy valamilyen módon cselekvésre kényszerítsük Istent, és nem szabad szándékosan keresnünk a bajt, hogy lássuk, mit fog tenni Isten. Nem bizonyíthatjuk hitünket, vagy az Ő Igéjének igazát azzal, hogy megpróbálunk ártani magunknak, mivel ez ellenkezik az Ő akaratával.

Helyesen értelmezve a Márk 16,18 védelmet ígér baleset során. Ha Isten gyermekét véletlenül megmarja egy kígyó, bízhat Isten szabadításában. Ez jól összhangban van a 18. vers további részével, amely arról szól, hogy bízhatunk Istenben betegség, vagy véletlen mérgezés esetén. Példaképpen, amikor Pált véletlenül megmarja egy halálos harapású vipera, nyugodtan lerázta azt kezéről, és csodálatos módon sértetlen maradt (Ap Csel 28,1-16).

Valószínű, hogy a Márk 16,18-nak ugyancsak van egy szellemi vonatkozása, hatalmat ígérve a hívőknek démoni erők felett. Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig a Biblia az ördögöt kígyóként jellemzi. Amikor Jézus hatalmat adott hetven tanítványának a gonosz lelkek felett, az mondta: „Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi sem árthat néktek” (Luk 10,19). Logikus arra következtetnünk, hogy a Márk 16,18 egyaránt ígér védelmet kígyómarás esetén és győzelmet szellemi ellenséggel szemben. Ugyanakkor az ígért nem buzdít minket arra, hogy kísérsük Istent kígyók szándékos felvételével, hogy hitünket ellenőrizzük. Nem szabad kétségbevonnunk a 18. verset azért, hogy a 17. verset figyelmen kívül hagyassuk, hanem keresnünk kell annak megértését és mindkét verset alkalmaznunk kell az életünkben.

A második ellenvetés a Márk 16,17-tel szemben az, hogy a Biblia két fontos görög kézírata nem tartalmazza a Márk 16,9-20-at. Kritikusok ezért utalnak arra, hogy ez az Igerész nem Isten inspirált Igéje. Sok konzervatív Biblia tudós azonban hisz abban, hogy ezek az Igék is részei Isten Igéjének, az alábbi érvek alapján:

1) Ez az érvelés az Igeversek ellen elsősorban a két legrégebbi kézíraton, a Kódex Sinaiticuson és a Kódex Vaticanuson alapul. Ám mindkettő elfogadottan tartalmaz más helytelenségeket, hozzátételeket és hiányokat. Például mindkettőben található számos apokrifikus könyv is, az

utóbbiból pedig hiányzik az Újszövetség Zsid 9,14 utáni része. Ugyancsak tartalmaz egy üres oszlopot, ahol a Márk 16,9-20-nak kellene lennie. A két kódex kora nem jelent szükségszerűen nagyobb megbízhatóságot. Talán éppen csekélyebb megbízhatóságuk miatt voltak kevésbé használatosak, míg a pontosabb kéziratok elhasználódtak és tönkrementek, mire újabb másolatokat készítettek róluk.

2) Nagyszámú más fontos kézirat viszont tartalmazza ezt az Igerészt, beleértve a harmadik legrégebbit a Kódex Alexandrinust.

3) Az Igerész feltűnik sok korai verzióban, köztük az Ó Latinban, Síriai Peshittában, a Koptban és a Gótban.

4) Sok korai egyházatya idézte ezt az Igerészt, vagy hivatkozott rá, közöttük Irenaeus, Papias, Justin, Tertullian, Hippolytus, Ambrose, Chrysostom, Jeromos és Augustinus.

5) Az Igerész illeszkedik más evangéliumi feljegyzésekhez.

6) A tanítást, amit képvisel, más Igerések is megerősítik.

7) Rendkívül valószínűtlen, hogy valaki szándékosan beszúrta volna ezt a részt a nyelveken szólásról, a démonok feletti hatalomról, az isteni oltalomról és gyógyításról szóló tanítással. Ha az egyház nem hitte ezeket a tanításokat (ahogyan azt a kritikusok állítják), miért toldotta be valaki ezt a részt és miért fogadta azt el a korai egyház?

8) A Márk 16,8-ban azt olvassuk: „És nagyhamar kijövén, elfutának a sírboltból, mert félelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólának, mert félnek vala.” Ez nem éppen úgy hangzik, mint Márk evangéliumának valószínű befejezése. Nem hisszük, hogy Isten ennél a pontnál hagyná abba az események leírását, az elkeseredés és félelem leírásával, mit sem említve a feltámadásról és a tanítványok küldetéséről.

9) Az Igerészt valószínűleg azért kérdőjelezték meg, mert a szellemi ajándékok fokozatosan eltűntek, ahogy a kereszténység egyre inkább elvesztette kapcsolatát a Szent Lélekkel. Valóban, némely modern kritikus elsősorban e tényező miatt veti el ezeket az Igeverseket.

10) Ha valamely oknál fogva Márk evangéliumának néhány példánya befejezetlen állapotban kerültek ki, abból még nem következik az szükségszerűen, hogy a többi másolat ne tartalmazhatná az egész evangéliumot.

Röviden, egyszerűen nincs elegendő bizonyítékunk ahhoz, hogy a Márk 16,9-20-at kihúzzuk a Bibliából. Jézus szavait a 17. versben tehát valódi értékében kell vennünk: a nyelveken szólás jel, amely mindenhol követi a keresztényeket.

Pünkösd napja

A nyelveken szólásról való prófécia elsődleges beteljesedésére Pünkösd napján került sor. Ez alkalommal Krisztus 120 zsidó tanítványa keresztemelkedett meg Lélekkel és szólt nyelveken, köztük az apostolok, Jézus testvérei, Mária, Jézus anyja és több más asszony: „És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólniok” (Ap Csel 2,1-4).

A természetfeletti hang, amely betöltötte a szobát, jelezte a Lélek eljövetelét arra a helyre, hogy kinyilatkoztassa Magát különleges módon, és elvégezzen egy különleges munkát. A nyelvek tűz formájában nyugodtak meg minden egyes emberen, jelezve, hogy a Lélek kész megkeresztelni és betölteni mindenkit. „Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétszóztak, és szálltak mindegyikükre” (Ap Csel 2,3; új ford.). Ezután valamennyien betöltek Lélekkel, és kezdtek szólni más nyelveken, ahogy a Lélek képességet adott nekik erre. Az Ap Csel 2,4 azt tanítja, hogy a csodára akkor kerül sor, amikor a Lélek a beszélőn nyugszik meg, nem pedig a hallgatóságon. Csak akkor kezdenek szólni más nyelveken, miután a Lélek belépett a hívő

életébe, tehát a nyelveken szólás volt az az egyedülálló jel, amely mutatta, hogy minden ember megkeresztelkedett, vagy betöltekezett Lélekkel.

A szélzúgás és a tüzes nyelvek később nem tűnnek fel újra a Bibliában. Nyilvánvaló, hogy ezek az újszövetségi egyház megalapításához és a Lélek első kitöltetéséhez kapcsolódtak, mint ahogy a villámlás, a mennydörgés és a tűz jelenségei kísérték a Törvény átadását az Ószövetségben (II Móz 19,16-19). Isten egyszer mutatta ki, hogy Lelke szabadon elérhetővé vált mindenki számára, és nincs szükség arra, hogy ismételten kihangsúlyozza ezt ilyen formában. A zúgással és a tűzzel ellentétben azonban a nyelveken szólás számos esetben újra megjelenik a Bibliában. Mivel ez az egyetlen jel, amely sajátosságosan társul az egyén Lélek keresztségéhez (a többi a Lélek elérhetőségét jelzi), a nyelveken szólásnak további fontossága és funkciója van, melyekkel a többi jel nem bír.

A zsidók több nemzetből gyűltek össze Jeruzsálembe, hogy megünnepeljék a Pünkösdt. Amikor a 120 tanítvány betöltekezett Lélekkel és nyelveken kezdett szólni, a városba látogatók közül sokan odacsődültek. Tizennégy országból voltak jelen (Ap Csel 2,5-11). Ezek a külföldi zsidók hallották a különböző idegen nyelveket, melyek saját országuk nyelvei voltak és csodálkoztak, hogy a tanulatlan galileaiak miként beszélhetik ezeket az idegen nyelveket.

Néhányan azt állítják, hogy Isten azért vitte végbe ezt a csodát, hogy a külföldiek hallhassák a nekik hirdetett evangéliumot, ám röviddel később Péter egyetlen nyelven prédikált valamennyiüknek. Ez a nyelv valószínűleg arámi volt, a zsidók akkori anyanyelve, vagy görög, a nemzetközi kereskedelem nyelve. Bármelyik nyelven szólalt is meg Péter, hallgatóságának nem volt szüksége a nyelvek csodájára ahhoz, hogy megértse az evangélium üzenetét.

Ahelyett Isten arra használta a nyelveket, mint csodálatos jelet, hogy tudomásukra hozza az Ő Lelkének kitöltését. Péter a nyelvekre vonatkozó kérdésükkel és az arra adott magyarázattal kezdte prédikációját, majd nyomban elmondta nekik, hogy ez Jóel próféciájának beteljesedése, amely Lélek kitöltetéséről prófétált (Ap Csel 2,14-21). Később e prédikáció során Péter így beszélt: „Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától megígért Szent Lelket, kitöltötte ezt, amint látjátok, is halljátok is” (Ap Csel 2,33 új ford.). A hallgatóság éppen akkor látta és hallotta az embereket nyelveken szólni, Péter tehát kihangsúlyozta azt, mint a megígért Szent Lélek bizonyítékát.

Kornélius nyelveken szólt

A nyelveken szólásról való következő pontos feljegyzést az első pogány történeténél találjuk, aki betöltekezett Lélekkel: „Mikor még szólá Péter ez ígéket, leszálla a Szent Lélek mindazokra, akik hallgatják vala e beszédet. És elálmélkodának a zsidóságból való hívek, mindazok, akik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szent Lélek ajándéka. Mert hallják vala, hogy ők nyelveken szólnak, és magasztalják az Istent” (Ap Csel 10,44-46).

A zsidó keresztények, akik Péterrel voltak, nem számítottak arra, hogy a pogányok nyomban betöltekeznek majd Lélekkel, mivel a zsidó hagyomány szerint az embernek először a júdaizmushoz kellett megtérnie, hogy üdvösségre jusson. Eme erős meggyőződés ellenére a zsidók Péterrel együtt kénytelenek voltak elfogadni, hogy Kornélius és házanépe valóban betöltekezett Lélekkel, mert hallották őket nyelveken szólni. Amint azt a *Pulpit Commentary* kijelenti: „Ez vitathatatlan bizonyíték volt arra nézve, hogy befogadták a Szent Lelket”. Nem olvasunk említést szélzúgásról vagy nyelvekről; a nyelveken szólás önmagában is döntő bizonyítékot képezett.

A Lélekkel betöltekezett pogányok ugyanakkor „magasztalták az Istent”, ami azt jelenti, hogy dicsőítették Istent, vagy nyelveken, vagy saját nyelvükön. Ha az utóbbi történt, akkor az a Lélekkel való betöltekezés eredménye volt, de bizonyára nem az a csodálatos jel, amely meggyőzte a szkeptikus zsidókat.

Péter beszámolt erről az eseményről a jeruzsálemi gyülekezetben, azt mondván: „Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszálla a Szent Lélek ő reájok, miképen mi reánk is kezdetben” (Ap Csel 11,15). A nyelveken szólás az egyetlen jel, amely mind az Ap Csel 2-ben, mind pedig az Ap Csel 10-ben közös, de egyedül csak ez volt elegendő ahhoz, hogy meggyőzze Pétert, a pogányok is részesültek a pünkösdi élményben.

Az efézusiak nyelveken szóltak

Keresztelő János tanítványai Efézusban ugyancsak szóltak nyelveken, mikor betöltekeztek Lélekkel: „És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala” (Ap Csel 19,6).

Ez az eset mutatja, hogy a Lélek keresztség a nyelveken szólással minden hívő számára adatott. A nyelvek az Ap Csel 2-ben és 10-ben félre lehet magyarázni oly módon, hogy ez egyszeri jel a zsidók és pogányok számára külön, de az Ap Csel 19 esetén nincs más precedens teremtő értéke, mint az, hogy ezt az élményt normálissá tegye az újszövetségi egyház számára. Az egyetlen cél, amelyet itt a nyelvek betöltöttek, hogy jelül szolgáljanak ezeknek a hívőknek, rámutatva arra, hogy ugyanez az élmény már adatott másoknak. A nyelveknek ez az értéke ma is épp oly szükséges, mint akkor. Bármilyen okból adta is Isten az efézusiaknak a nyelvek jelét, ez az ok ma is érvényes.

Ezek az efézusiak ugyanakkor „prófétáltak” is, miután betöltekeztek Lélekkel. A prófécia azt jelenti, „kijelenteni előre Isten gondolatát és tanácsát” vagy „megjövendőlni Isten szándékát”. A *Strong's Exhaustive Concordance* szerint egyetlen definíciója van a *prófétálni* igének: „inspiráció alatt beszélni”. Ez jelentheti a prófétálás ajándékát, amely során Isten közvetlen üzenetet küld emberi ajkakon keresztül (I Kor 12,10), de jelentheti bármely felkent prédikációt, dicsőítést, vagy bizonyosítást is (I Kor 11,4-5; Jel 9,10). Mint ahogy a 120 hívő Pünkösdkor Isten csodálatos cselekedeteiről beszélt nyelveken (Ap Csel 2,11), úgy az efézusiak is nyilvánvalóan prófétáltak, miközben nyelveken szóltak. A Lélek bizonyára felkente ezeket az embereket, hogy saját nyelvükön szóljanak, miután nyelveken szóltak. Bárhogyan is történt, a prófétálás a Lélek keresztség eredménye volt, de nem olyan jel, mint a nyelveken szólás a következő okokból: 1) A nyelvek megelőzték a prófétálást, tehát a nyelvek a kezdeti jel. 2) Egyetlen más Lélek keresztségről szóló feljegyzés sem említ prófétálást, tehát ez nem általános jel. 3) A nyelvek könnyen azonosíthatók természetfeletti, csodálatos jelként, míg a prófétálás nem, különösen nem egy hitetlen szemében.

A samáriaiak nyelveken szóltak

Az Ap Csel 8-ban olvasható feljegyzés a samáriaiakról, akik vették a Szent Lelket, nem említi kifejezetten a nyelveken szólást; nem ad leírást Lélek keresztségük jeleiről. A részletezés hiányának ellenére jelen volt néhány kézzel fogható jel. A Lélek keresztség objektíve megfigyelhető jelenség volt, melyről mind a hívők, mind a hitetlenek azonnal látták, hogy természetfeletti forrású. Logikus tehát feltételeznünk, hogy ez a jel a nyelveken szólás volt.

1) A csodák, az öröm, a hit és a vízkeresztség ellenére mindenki tudta, hogy a samáriaiak még nem vették a Lelket. Filep, Péter és János mindhárman egy sajátos jelet vártak, és onnan tudták, hogy a samáriaiak nem vették a Lelket, mert nem látták ezt a jelet.

2) Mindenki tudta, hogy a samáriaiak betöltekeztek Lélekkel abban a pillanatban, amikor Péter és János reájuk helyezte kezét. Kellott hogy legyen egy meghatározott jel, mert mindenki nagy bizonyossággal észlelte azt. Továbbá ez a jel több volt, mint érzelmi megnyilvánulás, hit megvallása, vagy vízkeresztség, mivel ezekre már korábban sor került. Nem keresték valamiféle csoda vagy szellemi ajándék megnyilvánulását sem, mivel gyógyulások, és a gonosz lelkek kiűzése már történtek korábban.

3) Kellett, hogy legyen egy határozott, természetfeletti jel, mely eléggé lenyűgözte Simont, a varázslót ahhoz, hogy vágyakozzon rá. Simon minden bizonnyal meg akarta vásárolni azt, és felhasználni varázsereje fitogtatásához; meg akarta szerezni azt a hatalmat, hogy emberekre vesse kezét, és ez a csodálatos jel megnyilvánuljon önmagában. Újra leszögezzük tehát, hogy a jel több volt, mint az örömmek, a hit megvallásának, vagy Isten magasztalásának kifejezése, melyek mindegyike könnyen mímelhető, és egyik sem nyűgözött volna le egy varázslót, vagy annak szkeptikus nézőseregét. Továbbá ez a jel olyannyira lenyűgözte Simont, ahogy egyetlen más csoda sem.

A *The Pulpit Commentary* elismeri egy jel jelenlétét: „Vannak olyan jelei az apostolokon keresztül történő, Lélekkel való felruházásnak, amelyet nem teljességgel értünk, mivel különbözik minden többi betöltekezéstől, melyeket eddig megismertünk.” Majd az Ap Csel 8 tekintetében folytatja: „Ezek a pontok azt feltételezik, hogy a Lélek eljövételének jele a tanítványok esetében olyan volt, mint amelyet Pünkösdkor láttunk. Nyelvek ajándékával, vagy prédikálással, vagy imával találkozunk, - külső jelekkel, melyeket valamennyien észlelünk.” Természetesen a pünkösdi eseménynél csak a nyelvek szolgáltak a Lélek keresztség külső jeleként. Sem a prédikáció, sem az ima nem lehet jel, mivel egyik sem egyedülálló, csodálatos jel, és mert a samáriaiak mindkettőt megtapasztalták korábban.

Ha összehasonlítjuk a samáriaiak élményét más eseményekkel, nyilvánvalóvá válik, hogy az ehhez társuló jel a nyelveken szólás. Még Hoekema is, aki pedig nem hisz abban, hogy a nyelveken szólás ma is létezhet az egyházban, ugyanerre a következtetésre jut. Kijelenti, hogy „habár a Biblia nem sokat mond a samáriaiak nyelveken szólásáról,... kellett hogy legyen valamilyen nyilvános bizonyítéka annak, hogy betöltekeztek Lélekkel. Ezért egyet kell értenünk abban pünkösdi barátainkkal, hogy a samáriaiak valószínűleg szóltak nyelveken.”

Pál szólt nyelveken

Az Ap Csel 9-ben olvassuk, hogy Pál betöltekezett Lélekkel, de nem kapunk leírást erről az eseményről. Következésképpen az Igerész nem említi a nyelveken szólást. Pál azonban gyakran szólt nyelveken, mivel később így ír: „Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább tudok nyelveken szólani” (I Kor 14,18). Mivel azt tanította, hogy a nyelveken szólás a Lélek által történik (I Kor 12,8-10), logikus azt feltételeznünk, hogy akkor szólt először nyelveken, amikor betöltekezett Lélekkel, ahogy mindenki más is tette.

Akárcsak az efézusiak esetében, Pál esete is tanúsítja, hogy a nyelveken szólás nem csupán egyszeri, megismételhetetlen élmény az egyházban. Pál és a zsidók, szóltak nyelveken, jóval azután, hogy a Pünkösdkor a zsidók gyakorolták azt, és továbbra is szólt nyelveken imádata és szolgálata során.

Az Ap Csel-ben feljegyzett esetek összehasonlítása

Tanulmányoztuk mind az öt esetet a Bibliában, ahol az emberek vették a Szent Lelket. Három esetben (Pünkösdkor, Kornéliusnál, és Efëzusban) azok, akik betöltekeztek Lélekkel, nyomban nyelveken is szóltak. A negyedik esetben (samáriaiak), nem olvasunk határozottan semmilyen sajátos kinyilatkozásról, de világos utalás történik egy csodálatos, azonnal felismerhető külső jelre, mellyel kapcsolatosan a legtöbb Biblia magyarázó egyetért abban, hogy ez a nyelveken szólás volt. Az ötödik esetben (Pál) a Biblia nem ad leírást a Lélek keresztségéről, de később kijelenti, hogy az illető nyelveken szólt egész keresztény életében,

És mi van a Lélek keresztség többi lehetséges jelével? Az Ap Csel 2 feljegyez szélzúgáshoz hasonló hangot és tűznyelveket, ám ezek a Lélek első kitöltése előtt jelentek csak meg, és egyetlen más esetben sem olvasunk róla említést. Az Ap Csel 8 bemutatja, hogy nem minden szellemi ajándékot és csodát tekintettek jelnek. Az Ap Csel 19 említ próféciaát, de csak miután a

nyelveken szólásról beszélt. Az Ap Csel 10 említi Isten magasztalását (dicsőítését), amely nem csodálatos jel; fontosabb, hogy világosan azonosítja a nyelveken szólást, mint az egyetlen elégséges jelet önmagában annak bizonyítására, hogy a Lélek kitöltetett. Az alábbi táblázat összegzi ezt az összehasonlítást:

A Lélek keresztsége és a nyelveken szólás

Pünkösöd	Samária	Pál	Kornélius	Efézus
* Szélzúgáshoz hasonló hang (töltötte be a szobát)	* Csodálatos, mindenki számára észlelhető jel	* Nincs leírás	* Nyelveken szólás	* Nyelveken szólás
* Tüzes nyelvek (szálltak le mindenkiére)	(nincs megnevezve, de nyilvánvalóan nyelveken szólás).	* Pál gyakran szólt nyelveken, mint keresztyén	* Isten magasztalása (dicsőítés)	* Prófétálás (valószínűleg inspirált dicsőítés vagy bizonyoságtétel).
* Nyelveken szólás (a személyes betöltéskor)				

A nyelveken szólás az egyetlen külsődleges megnyilvánulás, amely több mint egy esetben fordul elő, és az egyetlen, amely az egyén Lélek keresztségének tényleges pillanatában jelenik meg. A Cselekedetek könyve azt tanítja, hogy a hívő nyelveken fog szólni, ha betöltekezik Szent Lélekkel. Ezért a nyelveken szólás kezdeti jele (bizonyítéka) annak, hogy valaki vette a Szent Lélek ajándékát (keresztségét).

Más lehetséges utalások

Jézus talán szólt nyelveken gondolatban, amikor azt mondta: „A szél fű, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született” (Ján 3,8). A nyelveken szólás, legalábbis elsődlegesen, beteljesíti a Róma 8,16-ot, amely azt mondja: „Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk”. Valószínűleg ez volt az egyik tényező Pál gondolatában, amikor írt az Úr Jézus szájával való megvallásáról, mint az üdvösség részéről (Róma 10,9-10), mert senki sem vallhatja igazán Úrnak Jézust, hanem csak a Lélek által (I Kor 12,3).

Szükségesek-e a nyelvek?

A nyelvekben önmagukban nincs üdvösség. Mégis, a kapcsolat a Lélek keresztsége és a nyelvek között hasonló, mint a hit és a cselekedetek között. Hit által tartatunk meg, nem pedig cselekedetek által, de a valódi hithez cselekedetek társulnak. Hasonlóképpen a nyelvek sem tarthatnak meg minket, de a Lélek keresztsége nyelveken szólást eredményez, mint elsődleges jelet.

Járulnak-e mindig a nyelvek a Lélek keresztségéhez? A Cselekedetek könyve ezt támasztja alá; a nyelveket, és nem egyebet írja le, mint elsődleges jelet, mely a hívő betöltekezéséhez társul. A Lélek keresztsége nyelveken szólás nélkül nem biblikus; a Biblia nem foglalkozik ilyen lehetőséggel. Mindig számíthatunk nyelveken szólásra, ha valaki Szent Lélek keresztségben részesül.

A nyelvek célja

Miért a nyelveket választotta Isten, mint a Lélek keresztség jelét? Tudnunk kell azt, hogy Isten szuverén; eltervezhet valamit anélkül, hogy megmagyarázná nekünk annak indokát. Az Isten bolondsága bölcsőbb az emberek bölcsességénél, Isten pedig gyakran használ az emberek szemében szokatlan, bolondnak, vagy megvetettnek tűnő dolgokat, hogy véghezvigye szándékát (I Kor 1,25-29). Példák erre a vízkeresztség a bűnök lemosására, és az imádság a láthatatlan Istenhez.

El kell fogadnunk a nyelveken szólást, mivel Isten választotta ezt a jelet. Isten a történelem során külsődleges, fizikai jelet társított az emberrel kötött szövetségekhez és e szövetségekben ígért áldásokhoz. Példa erre a szivárvány, amely Noénak adatott, és az Ábrahámnak adott körülmetélkedés.

Emberek nem találhatták ki a nyelveken szólást, miközben elkeseredetten, hitetlenül kutattak az üdvösség egy kézzelfogható jele után. Isten Maga rendelte el a nyelveken szólást az egyház részére, és mi hit által fogadjuk el az ő tervét. A nyelvek nem helyettesítik a hitet az Istennel való keresztyén életben, de Isten a hit megerősítésül adja a nyelveket (Márk 16,17).

Miután ezeket elmondtuk, számos indokot azonosíthatunk, amiért Isten a nyelveken szólást választotta a Lélek keresztség kezdeti jeleként.

1) A nyelv tűnik a test legnehezebben uralható tagjának. Kicsiny tag ugyan, de irányíthatja, uralhatja, és megfertőzheti az egész testet (Jak 3,2-6). „De a nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes” (Jak 3,8). Ha valaki nem tud uralkodni nyelvén, vallása hiábavaló, de ha uralkodik rajta, akkor egész teste felett uralma van (Jak 1,26; 3,2). Mielőtt valaki betöltekezik Szent Lélekkel, egész lényét alá kell rendelnie Istennek, és a legutolsó testrésze, amely behódol, a nyelve. Amikor ez megtörténik, Isten teljes uralmat vesz a hívő fölött, kifejezve az Úr voltát a legrakoncátlanabb testrész használatával saját dicsőségére. Mivel az elme irányítja a beszédet, ez valójában jelzi, hogy Isten uralmat vett tudatunk, gondolkodásunk és akaratunk középpontja - röviden az egész ember - felett.

2) A nyelveken szólás az egyház egységét szimbolizálja. Az özönvíz után az emberek kitarottak az Isten iránti engedetlenségben és megpróbálták szembe szállni Istennel, megépítvén Bábel tornyát. Gonosz cselszövésük megakadályozására és szétszórásukra Isten egy helyett több nyelven szólaltatta meg őket (I Móz 11,1-9). Pünkösddel kezdődően Isten visszafordította ezt a folyamatot, összehozva a sok népből való embereket és egyesítve őket szellemi családban a nyelveken szólás által. Az egyház mindenféle törzsbeli, nemzetbeli és nyelvbéli embert magában foglal, akik valamennyien egyek a Lélek nyelve által. A nyelveken szólás lett az új nyelv, amely Isten országának polgárjogához járul.

3) A nyelveken szólás egyetemes megjelenésében és érvényes jelként szolgál minden körülmények között. Tekintet nélkül az emberek nemzetiségére, nyelvére vagy hovatartozására, felismerhetik, hogy megjelent közöttük a nyelveken szólás.

4) A nyelveken szólás bizonyosságot ad az Istennel való élményről, mivel jelzi a Lélek keresztséget az idő egy bizonyos pontjában. Ha valaki megkeresztelkedett Jézus nevében, és vette a Szent Lelket a nyelveken szólás elsődleges bizonyítékával, valamint továbbra is engedelmes Isten Igéjének, tudhatja, hogy üdvösséget nyert.

Sok gyülekezet tagadja a nyelveken szólás e magától értetődő szerepét, ezért tagjai bizonytalansággal küszködnek üdvösségüket illetően. Egy protestáns író kijelentette: „Valószínű, hogy a keresztyének többségének keresztyén élete során néha problémája van üdvbizonyosságával. Némely esetekben ez a bizonytalanság évekig is tarthat... Sokan vannak, akik folyamatosan kivonulnak az oltár elé bizonyosságot keresve - és minduntalan anélkül távoznak, hogy megtalálták volna”. Ugyanezen író tollából származik ez is: „Egy keresztyén értelmével tudhatja azt, hogy 'meg vagyok váltva', mégis erőt vesz rajta az az érzés, hogy 'nem

vagyok megváltva',,. A következő megoldásra jut: Ha valaki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia, és kéri Őt, hogy lépjen be az életébe, mint Ura és megváltója, akkor figyelmen kívül kell hagynia minden érzést, és igényelnie kell az üdvösséget. Elismerjük, hogy az üdvösség nem emberi érzéseken alapul, de figyelmet kell szentelnünk az Istentől való meggyőződésnek, különösen, ha tapasztalatunk nem áll összhangban a bibliai mintával.

Egy másik protestáns szerző kommentárja bemutatja, hogy sok gyülekezeti tagnak még mindig kétségei vannak, a fentebbi egyszerű módszer ellenére: „Lehetséges nyilvánosan megvallani a hitet Krisztusban és megkeresztelkedni, mégsem tapasztalni meg az üdvösséget. Lehetséges csupán történelmi meggyőződéssel bírni, személyes meggyőződés nélkül. Kétségeid jelenthetik azt, hogy igazi megtérésre van szükséged.” Például, ha a gyülekezet egy kiemelkedő tagja a feltétel nélküli örök biztonságról tanít s nyíltan bűnben kezd élni, a gyülekezet azt fogja mondani, hogy sohasem tért meg valójában az elején. Ez azt a kérdést vetheti fel sok tagban, hogy miként tudhatja valaha is azt, hogy saját megtérése valódi. Az író, akitől fentebb idéztünk, gyakran tartott vizsgálatot szemináriumi hallgatók között, hogy megtudja, hányan tettek nyilvános vallást hitükről, s győződtek meg róla később, hogy mégsem voltak megváltva, majd ezután egy második élmény során valódi megtérést éltek át. Úgy találta, hogy általában húsz százaléuk ebbe a kategóriába esik. Következtetése így hangzott: „Ez valószínűleg tükrözi gyülekezeteink nagy részében fennálló helyzetet. Némely hívők közülünk kétségekkel küszködnek, és arra a meggyőződésre jutnak, hogy nem voltak igazán megtérve. A te megtérésed lehet igazi.” Az ő megoldása: Fordulj el a bűntől, hívd be Krisztust a szívedbe, mint Megváltót és Urat, és higgy Benne. Ezek az útmutatások jól hangzanak, de valahogy szellemi módon kellene betartani azokat, nem csupán értelmi szinten. Az Úr objektív bizonyítékát adja az iránta való teljes elkötelezettségnek; amikor valaki megtér a bűnből és hisz Jézusban az írások szerint, venni fogja a Szent Lelket és nyelveken fog szólni.

Nem jele a Lélek bennünk lakozó jelenlétének

A nyelveken szólás a Lélekkel való betöltekezés jele, de önmagában nem bizonyítja a Lélek bennünk lakozó jelenlétét. Sok bizonyítéka létezik a Lélek ott lakozásának, mint például a Lélek gyümölcsei (Gal 5,22-23). Különösen a szeretet a végső próbája az igazi tanítványságnak (Ján 13,34-35). Isten igazi gyermeke szeretni fogja Istent, engedelmeskedni fog parancsolatainak, Lélekben fog járni és a Lélek fogja vezetni (I Ján 2,3-5; Róma 8,4; 14). E jellemző vonások nélkül a nyelveken szólás nem jelzi a Lélek lakozását a hívőben, sem azt, hogy a Lélek uralma alatt van az élete.

Miután valaki betöltekezett Szent Lélekkel, folyamatos képességet nyer a nyelveken szólásra, ám ez csak azt mutatja, hogy hite van ebben a sajátos ajándékban, és alá tudja rendelni magát Istennek e célból. Ettől még hihet hamis tanításokban, megtűrheti a bűnt az életében, vagy elutasíthatja Isten vezetését élete más területein. Üdvösségünk érdekében mindig társítanunk kell hitünket biblikus tanítással, a biblikus utasításoknak való engedelmességgel, és alá kell rendelnünk magunkat Isten Lelkének.

Bírhát valaki azzal a képességgel, hogy nyelveken szól, és mégis kész az Istennel való találkozásra, mert Isten mindig a hitet jutalmazza Igéjének bizonyos részében, és nem arra tekint, mely területeket nem adtunk át Neki. Ez megmagyarázza, miért válaszolja meg Isten a bűnösök imáit, tölti be az embereket Szent Lélekkel a Jézus nevében való keresztség előtt, és tesz csodákat, akkor is, amikor egy képmutató prédikál. Sok ember tapasztal meg csodákat és prédikál Jézus nevében, mégsem fog üdvösséget nyerni, ha nem követi Isten Igéjét és akaratát.

A Róma 11,29 azt mondja: „Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása.” Noha ez a vers más szövegösszefüggésben olvasható, talán egy alapigazságot tanít általános alkalmazásban: ha Isten egyszer odaadományoz egy szellemi ajándékot, sohasem vonja azt

vissza teljességgel. Még ha a hívő el is fordul Istentől vagy megveti az Ő ajándékát, úgy tűnik Isten hagy nála belőle egy részt, hogy megtérésre buzdítsa a visszaesőt.

Az is lehetséges, hogy az emberi elme vagy szellem képes „megtanulni” a nyelveken szólást. Amikor Isten képessé tesz valakit arra, hogy nyelveken szóljon, nyilvánvalóan elhelyezi a szavakat a hívő elméjében. Isten irányítja a beszédet, de ugyanakkor használja az illető fizikai felépítését, beleértve az agyi sejtjeit, idegpályáit, hangszálait, száját és nyelvét. Lehetséges, hogy az agy eltárolja ezeket a szavakat, mint ahogy egyéb információkat is eltárol. A következő alkalommal Isten megérinti a hívőt, és adhat neki új szavakat vagy előhívhatja a memóriájában eltárolt szavakat. Ez megmagyarázhatja, miért ismételtetik néhányan ugyanazokat a kifejezéseket, amikor a Lélek indítja őket.

Lehetséges, hogy egy ideig az agy tudat alatt „megtanulja” magától előhívni az eltárolt szókombinációt. Ha így van, akár a Lélek indítása nélkül is mondhat szavakat az ember, melyet egykor a Lélek adott. Ez megmagyarázná, hogyan tudnak „nyelveken beszélni” emberek saját akarataukból a Lélek indítása nélkül is, vagy miután a Lélek már elhagyta az életüket.

Hozzáteve nem kell áttekintenünk az emberek által imitált nyelvek lehetőségét vagy a hamis nyelveket, amelyek a Sátán hatalma által szólalnak meg. A Sátánnak van hatalma sok csoda véghezvitelére, és gyakran próbálja utánozni Isten munkáját (II Móz 7,10-12; Jel 13,2; 11-15). Némely hitetlen, vagy hitehagyott „szólhat nyelveken” a Sátán hatalma által. Természetesen az emberi, vagy a gonosz lelkek által létrehozott hamis nyelvek létezése nem semmisíti meg a biblikus nyelvek valóságát, mely Isten Lelke által adatik.

A Lélek keresztség után

A Biblia nem tanítja azt, hogy a nyelveken szólás szükséges jel, miután a Lélek keresztség kezdetén feltűnt. Mint ahogy a gyakori nyelveken szólás nem szükségszerűen jelent szellemi embert, úgy ennek hiánya sem szükségszerűen jelent kevésbé szellemi. A nyelveken szólás nem játszik további bizonyító szerepet, hacsak nem emlékeztetőül, vagy megerősítésül szolgál a korábbi élményre vonatkozóan. Pál természetesen gyakran szólt nyelveken (I Kor 14,18), és azok, akik vették a Lelket, általában újra és újra szóltak nyelveken életük során.

A nyelvek ajándéka egyike azon ajándékoknak, amelyek elérhetők azok számára, akik betöltek Lélekkel (I Kor 12,8-10). Az I Kor 12,30 jelzi, hogy nem mindenki szólt továbbra is nyelveken rendszerességgel, noha ez valószínűleg elsősorban a nyilvánosságnak szánt üzenetre utalt.

A Lélekkel betöltött hívő, aki nem beszél folyamatosan nyelveken, nem csökkentebb értékű keresztyén emiatt. Ha azonban keresni fogja a nyelvek ajándékát, hitet gyakorol és aláveti magát a Léleknek, mint ahogy a kezdeti élménykor tette, ismét beszélni fog nyelveken. Mivel a nyelvek célja a személyes épülés, hisszük, hogy Isten akarata szerint való, ha valaki keresi és használja a nyelveket. Aki egyszer vette, de mégsem használja ezt az ajándékot, az jelezheti Istentől való eltávolodását. A nyelvek ajándéka elérhető minden Lélekkel betöltött ember számára, aki imádságban kéri, és állhatatos a hitben (Máté 7,7-11; 21,22; Ján 14,12-14; I Kor 12,31).

A nyelvek ajándéka

Pál írt a nyelvek ajándékáról az I Kor 12-14-ben. Azoknak írta levelét, akik megváltott hívők voltak, és mindnyájan megkeresztelkedtek Lélekkel, így valamennyien szóltak nyelveken (I Kor 1,2; 12,13). Célja az volt, hogy útmutatást adjon nekik a nyelvek ajándékának használatáról, különös tekintettel a nyilvános összejövetelekre. Mivel ez a három fejezet igen fontos ma a nyelveken szólás témájában az egyházon belül, szedjük azokat fő pontokba e tárgy vonatkozásában.

I Kor 12

1. *Vers:* Pál célja, hogy a lelki (szellemi) ajándékokról tanítson.
2. *Vers:* A korinthusiak teljességgel tudatlanok voltak a lelki ajándékokat illetően megtérésük előtt.
3. *Vers:* A Lélek mindig Jézust magasztalja fel. Senki sem értheti meg, hogy Jézus az Úr, csak ha a Lélek megvilágosítja azt neki, és senki sem fogadhatja be Jézust, mint Urat az életébe, csakis a Lélek hatalma által.
- 4-11. *Vers:* Sok lelki ajándék van, de mindegyik Isten Lelkétől származik az egyház javára. Pál kilencet sorol fel: a bölcsesség beszédét, az ismeret beszédét, a hit ajándékát, a gyógyító erőket, a csodatévő erőket, a prófétálást, a lelkek megkülönböztetését, a nyelvek neveit és a nyelvek magyarázatát.
- 12-27. *Vers:* Az újjászületett hívők mindnyájan tagjai az egy testnek, Krisztus testének. Egy testbe keresztelkedtünk bele Isten egy Lelke által.
- 28-30. *Vers:* Isten különböző funkciókkal látja el a test különféle tagjait. Pál nyolc szolgálatot és ajándékot sorol fel, melyeket Isten helyezett el az egyházba, mint egészbe: apostolokat, prófétákat, tanítókat, csodatévő erőket, gyógyítás ajándékait, segítőket, irányítókat és nyelvek neveit. Nem mindenkinek van köznek való szolgálata és nem mindenki gyakorolja ezeket a köznek szánt ajándékokat.
31. *Vers:* Buzgón törekednünk kell a legjobb ajándékokra. Van azonban valami, ami nagyobb és fontosabb, mint bármelyik lelki ajándék.

I Kor 13

Egyetlen lelki ajándéknak sincs értéke szeretet nélkül. A nyelveken szólás (legyen bár emberi, vagy angyali eredetű) haszontalan szeretet nélkül. A prófétálás, a nyelvek és az ismeret mind eltöröltetnek, amikor eljő a világba a teljesség (a tökéletes), de a szeretet megmarad örökké. Három nagy dolog van ezen a világon - hit, remény és szeretet -, melyek közül legnagyobb a szeretet.

I Kor 14

1. *Vers:* Követnünk kell a szeretet, de vágyunk kell a lelki ajándékokra is, különösképpen a prófétálásra.
- 2-4. *Vers:* A nyelveken szólás építi (javára válik) annak, aki nyelveken szól, de a prófétálás (olyan nyelven való inspirált beszéd, amelyet mindenki megért), a többieket építi.
5. *Vers:* Pál azt akarta, hogy mindenki nyelveken szóljon, de még inkább szerette volna, hogy prófétáljanak. A gyülekezetben (a hívők találkozásánál) a prófétálásnak nagyobb fontossága van, mint a nyelveken szólásnak, hacsak meg nem magyarázzák azt.
- 6-11. *Vers:* Magyarázó nélkül a közösségnek szóló üzenet nyelveken nincs hasznára a gyülekezetnek, mint egésznek.
- 12-14. *Vers:* Az egész gyülekezet épülésére kell gyakorolnunk a lelki ajándékokat. Különösen akkor, ha valaki üzenetet mond a gyülekezetnek nyelveken, imádkoznunk kell, hogy megmagyarázza.
- 15-19. *Vers:* Pál személyesen imádkozott és énekelt lélekben (azaz nyelveken) és érthető nyelven is. Egy hangosan elmondott, a közösséget is érintő imának a hallgatók számára érthető nyelven kell elhangzania. Pál személy szerint többet szólt nyelveken, mint bármelyik korinthusi hívő, de a gyülekezetben (a közösségi összejöveteleken) ismert nyelven beszélt, hogy másokat is tanítson.

20. Vers: Felnőtteknek kell lennünk értelemben, hogy ismerjük a nyelveken szólás ajándékát, és tudjuk, hogy használata mikor helyénvaló.

21-22. Vers: A nyelvek jelül vannak a hitetlenek számára, míg a prófétálás a hívők épülésére adatott. Más szavakkal a nyelvek a figyelem felkeltését szolgálják és hitet ébresztenek, de ezután a valódi tanításnak ismert nyelven kell elhangzania.

23-25. Vers: Ha mindenki folyamatosan nyelveken szól a gyülekezetben, a kívülállók azt fogják gondolni, hogy megzavarodtak. Ha azonban mindenki prófétál egy ismert nyelven, a hallgatóságot elvezethetik Istenhez. Habár a nyelvek felhívják a hitetlenek figyelmét elsődlegesen, nem szolgál az a javukra, ha az egész összejövetel nyelveken szólásból áll.

26-31. Vers: A nyilvános összejövetelekről szóló útmutatások összefoglalása. Egy átlagos összejövetelen el kell hangzania zsoltároknak, tanításoknak, kijelentéseknek (szellemi igazságoknak egy ismert nyelven) nyelvek magyarázatának; de mindezeket az egész gyülekezet épülésére kell hangoztatni.

Ezen útmutatásokat a következő alapelvek szerint kell végrehajtani: 1) Hangozzék el két vagy három üzenet nyelveken. 2) Egymás után szóljanak, és ne egyszerre beszéljenek. 3) Valaki magyarázza meg mindegyik üzenetet. 4) Ha nincs magyarázó, a nyelveken szóló ne szóljon nyilvánosan, hanem csak csendesen szóljon magának, saját épülésére. 5) legyen két vagy három prófétai üzenet. 6) A hallgatóságnak meg kell ítélnie egymás üzenetét, hogy az Istentől van-e vagy sem. 7) Egymás után prófétáljanak; mindenkinek szabad prófétálni.

32-33 Vers: A prófétálás ajándéka alá van rendelve annak, aki gyakorolja azt. Isten azt akarja, hogy minden ajándékot rendben gyakoroljanak a gyülekezetben.

34-35 Vers: Az asszonyok ne szakítsák félbe kérdéseikkel az összejövetelt, hanem otthon kérdezzék meg férjeiket. (Természetesen az asszonyok is prófétálhatnak a gyülekezetben, I Kor 11,5-6; és 14,31).

36-38. Vers: Vegyék tudomásul, hogy ezek az útmutatások Isten beszédei.

39. Vers: Mindenkinek törekedni kell a prófétálásra és senki ne tiltsa a nyelveken szólást.

40. Vers: Minden ékesen és rendben történjék.

Az I Kor 12-14 fejezetek összefoglalása

1) A nyelveken szólás az újszövetségi egyház mindennapos része. Pál szólt nyelveken és a többi hívőt is bátorította erre, megadván az útmutatásokat a nyelvek helyes használatára, valamint megparancsolta a gyülekezetnek, hogy ne tiltsák a nyelveken szólást.

2) A nyelveken szólás ugyanaz a jelenség az első Korinthusi levélben, mint az Ap Csel-ben. Ugyanaz a görög szó írja le mindkettőben. Pál szó szerinti nyelvekről beszélt, amelyet az Ap Csel 2 is leír, nem pedig egy értelmetlen, extatikus gagyogásról (I Kor 13,1).

3) Az Ap Csel-ben a nyelveken szólás a Lélek keresztség kezdeti bizonyítéka, de az I Kor-ban azt látjuk, hogy a nyelveknek két további célja van. A nyelveken szólásnak folyamatos jelentőséggel bír az épülésben, a személyes imádat terén és a gyülekezet, mint egész épülésében, ha azt megmagyarázzák.

4) Egy nyelveken elhangzott üzenetnek kevés haszna van, ha nem magyarázzák meg.

5) A nyelvek igen áldásosak a személyes imádatban.

Hogyan jelenik meg a nyelveken szólás

Az eredeti, biblikus nyelveken szólás csak akkor jelenik meg, ha Isten Lelke adja azt (Ap Csel 2,4). Ha valaki nyelveken szeretne szólani, először be kell töltekeznie Lélekkel. Ne kezdje el keresni a nyelveket, mert a nyelveken szólás önmagában nem bír jelentőséggel. A nyelveken szólás automatikusan megjelenik, ha valaki betöltekezik Lélekkel, még ha nem sokat tud is, vagy egyáltalán semmit se tud a nyelvek bizonyítékáról.

Természetesen ha valaki nem ismeri ezt a jelenséget, akaratlanul is visszatárhathatja, hogy megszólaljon. Ebben az esetben a bátorítani kell őt, hogy lazítson, és rendelje alá magát teljességgel Isten Lelkének, ám egyetlen esetben sem kell „tanítani” a hívőt nyelveken szólani. Nem biblikus, sőt helytelen arra biztatni, hogy formáljon értelmetlen szavakat, vagy ismételtessen ismeretlen szótagokat. Ez arra vezet, hogy Lélek nélkül kapjon nyelveket, márpedig minden nem a Lélek által inspirált „nyelv” hiábavaló gügyögés. Aki nem vette a Lelket, ne a nyelveken szólás miatt aggódjon, hanem összpontosítson arra, hogy megtérjen és higgyen Istenben a Lélekért.

Aki már vette a Lelket, keresheti és kell is keresnie a nyelvek ajándékát, mint életének rendszeres részét, de fel kell ismernie azt is, hogy nem mindenki fogja gyakorolni ezt a nyilvános ajándékot (I Kor 12,28-30). Sokkal fontosabb ennél, hogy megteremjük a Lélek gyümölcseit és Lélekkel betöltött életet éljünk, semhogy a nyelveken szólást műveljük. Természetesen az érett keresztyén egyaránt bír a gyümölcsökkel, és gyakorolja a Lélek ajándékait.

Ellenvetések

Ma sokan támasztanak ellenvetéseket a nyelveken szólással szemben. Íme a leggyakoribb kifogások elemzése, a protestáns professzor, Anthony Hoekema „*Mi van a nyelveken szólással?*” című könyvének fejtegetése alapján.

1) „A Biblia nem tanítja azt, hogy minden hívőnek Lélek keresztségre kell törekednie a megtérése után”. Ezzel az ellenvetéssel sok pünkösdi közösség találkozik, de ez a tan nincs is benne könyvünkben. A Lélek keresztség a megtérés része, és nyelveken szólás társul hozzá.

2) „A pünkösdzizmus nem biblikus módon Krisztus alárendeltségét vallja a Szent Léleknek”. Ez a tan ismét csak nem található meg e könyvben. Hisszük, hogy a Szent Lélek Krisztus Lelke, és akkor fogadjuk be Krisztust, amikor befogadjuk a Lelket. A Lélek keresztség tanítása tehát felmagasztalja Krisztust mindenek felett.

3) „A pünkösdzizmus két szintre igyekszik osztani a keresztyénységet: azok csoportjára, akik vették a Lélek keresztséget, és azokra, akik nem.” Ez szintén nem vonatkoztatható ránk, mivel a Lélek keresztség a megtérés része, amely egyszerűen csak megkülönbözteti az igazi apostoli keresztyéneket mindenki mástól.

4) „A pünkösdzizmus azt állítja, hogy a gyülekezet nem volt birtokában az igazság teljességének az első század végétől a huszadik század elejéig.” A 11. fejezetből kitűnik, hogy a nyelveken szólás létezett az egész egyháztörténet során. Mindenesetre a történelem és a hagyomány nem állhat meg a Szentírással szemben. Az ember bűne, lázadása, hibája és tudatlansága erősen befolyásolhatja Isten népének történelmét, de nem Isten akaratát. Izrael visszaesése és az azt követő fogsága nem jelentette azt, hogy Isten kezdettől fogva ezt akarta volna. Valójában minden protestantizmus azon a hiten nyugszik, hogy a látható egyház századokon keresztül elvetett sok alapvető igazságot az evangéliumból.

5) „Egy szellemi áldáshoz nincs szükség arra, hogy fizikai jelenség által ellenőrizhessük.” Elfogadhatjuk ezt a kijelentést, ám ez nem gátolja Istent abban, hogy így jelöljön meg egy áldást, ha ez az Ő döntése. A Biblia úgy írja le a nyelveken szólást, mint a Lélek keresztség bizonyítékát (Ap Csel 10,46) és mint „jelet” (I Kor 14,22).

Isten gyakran használ fizikai jelet, mely az Ő szellemi munkáját kíséri. A vízkeresztség egyaránt szellemi áldás (a bűnök lemosása) és fizikai kinyilatkoztatás, amely szükségszerű része annak (külső szertartás). Egyéb példák, melyekben egy szellemi áldást fizikai kinyilatkoztatás kísér: az imádság, a betegek megkenése, a felszentelés, az Úrvacsora, a szent élet, és az Úr második eljövetele. A Lélek keresztség hosszabb idő után megnyilvánuló bizonyítékai a szellemi (lelki) gyümölcsök, de ez nem gátolja Istent abban, hogy bevezessen egy kezdeti, fizikai bizonyítékot is.

6) „Nem lehet bebizonyítani, hogy a csodák a mai egyház számára is adattak.” Ezt az ellenvetést a következő címszó alatt tanulmányozzuk, annak minden előfordulási formájában.

Ma is vannak csodák

A nyelvekkel szembeni leggyakoribb ellenvetés manapság az, hogy a csodák ideje elmúlt. A 8. fejezetben kifejtettük, hogy a Szent Lélek keresztség a ma embere számára is adatott, tehát logikus, hogy a nyelvek ma is léteznek. Az alábbiakban elemzzük az érvelés változatait, mely szerint a csodák, köztük a nyelveken szólás többé nem fordulhat elő.

1) „Csodákat csak az apostolok vittek végbe.” Könnyen megcáfolhatjuk ezt az állítást, ha rámutatunk a Pünkösdkor jelenlévő 120-ra, Kornéliusra és az efézusiakra, mindazokra, akik szóltak nyelveken, Istvánra és Filepre, akik nem voltak a Tizenkettő között, de ugyancsak sok csodát tettek (Ap Csel 6,8; 8,6-7).

2) „Csak az apostolok, és azok, akiket ők hatalmaztak fel (kézrátétel útján) tudtak véghezvinni csodákat, vagy részesei lenni azoknak.” Ez a meghatározás azzal számol, hogy a fenti példák mégis hamisak. Anániás imádkozott Pálért, és az visszanyerte látását (Ap Csel 9,17-18), noha abszolút semmi nem jelzi, hogy Anániás különleges felhatalmazással rendelkezett volna a tizenkettőtől. Pál és Barnabás nem volt a tizenkettő között, sem fel nem hatalmazták azok őket, Isten mégis sok csodát vitt véghez szolgálatuk során (Ap Csel 14,3).

Az Újszövetség csodákat ígér minden hívőnek, korlátozás és megkülönböztetés nélkül. Jézus megígérte, hogy minden hívő szólni fog nyelveken, és egyéb csodákat is tapasztal (Márk 16,17-18). Minden hívő kaphat választ az imájára, beleértve a csodákat is (Máté 21,22; Márk 11,22-24; Ján 14,12-14; 15,7). A gyülekezet vénei sikeresen imádkozhatnak a szentek isteni gyógyulásáért és minden szent imádkozhat egymás gyógyulásáért (Jak 5,14-16). A csodák és a nyelvek Isten ajándékai az egész egyház számára (I Kor 12,8-10; 28).

3) „Csodák csak az apostolok napjaiban történtek.” A fentebb említett Igerészek megcáfolják ezt az állítást, hiszen sehol sem olvasunk időbeni korlátozásról. Ellenben valamennyi ajándék a hívők összességének adatott, vagy az egyháznak, mint egésznek, időbeni határ nélkül. Pál az első Korinthusi levelet az egész egyháznak írta minden korban, „Az Isten gyülekezetének” címezve azt, „amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken” (I Kor 1,2). Kifejezi bizalmát abban, hogy „semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését” (I Kor 1,7). Ez a levél a Lélek ajándékairól is értekezik, belefoglalva a gyógyítás ajándékát, a csodatévő erőket, és a nyelvek neveit (I Kor 12,8-10), Pál tehát egyértelműen azt várta el az egyháztól, hogy megőrizték és helyesen használják valamennyi szellemi ajándékot Krisztus visszatéréséig.

Mindenki egyetért abban, hogy a Nagy Küldetés a ma egyházának is szól, tehát annak beteljesítése is. A korai egyház betöltötte azt: „Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét jelek által, amelyek követik vala” (Márk 16,20); „Velök együtt bizonyoságot tevének arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint” (Zsid 2,4). Ha ugyanaz az Urunk, ugyanaz a küldetésünk, ugyanaz az evangéliumunk, ugyanaz a hitünk és ugyanaz a szükségben szenvedő világ vesz körül, biztos, hogy ugyanazok a jelek is fognak társulni üzenetünkhöz, annak megerősítésére.

A nyelvek nem szűntek meg

Az I Kor 13,8-10-ben azt olvassuk: „A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövőmondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik. Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás: De mikor eljő a

teljesség, a rész szerint való eltöröltetik.” Vannak, akik annak tanítására használják ezt az Igerést, hogy a nyelveken szólás megszűnt, azonosítva a „teljességet” a teljes Újszövetséggel. Ez az érv azonban számos ok miatt helytelen:

1) A lelki ajándékok, beleértve a nyelveken szólást, megmarad az egyházban Krisztus második eljöveteléig (I Kor 1,2; 7).

2) Ezért logikus a „teljesség” eljövetelét Jézus Krisztus eljövetelével azonosítanunk, még pontosabban Krisztus második eljövetelével. A görög szó, amelyet Bibliánk „teljességnek” fordít a *teleion*, amely semleges nemű és egyes számú főnév, de a görög nyelv mindig nőnemű többes számmal utal a Szentírásra.

3) A nyelvek ugyanakkor szűnnek meg, amikor a prófétálás és az ismeret eltöröltetik a 8. vers szerint. A prófétálás magában foglalja az inspirált prédikálást, dicsőítést és bizonyoságtételt. Nyilvánvaló, hogy az egyházban ma is van prófétálás és ismeret.

4) A Bibliának és a csodáknak nincsenek felcserélhető funkcióik. A Biblia Isten Igéjét írott formában tárja elénk, de Isten ma is használ jeleket és lelki ajándékokat az Ő Igéjének megerősítése céljából (Márk 16,20; Zsid 2,4).

5) Az I Kor 13,11-13-ban Pál összehasonlítja a lelki növekedés szintjeit a fizikai és értelembeli növekedéssel, de nem nevezi a nyelveket gyermekesnek. Összehasonlítja a rész szerint való ismeretünket a teljes ismerettel, amellyel akkor fogunk rendelkezni, ha majd Krisztus visszatér. Ha már elértük volna a végső szintet, akkor érettebbeknek kellene lennünk annál, mint amilyen Pál volt, mert ő meghalt az Újszövetség létrejötte előtt. Ha a nyelveken szólás gyermeket, akkor Pál sohasem nőtt fel a gyermeki szintről, mivel folyamatosan szólt nyelveken (I Kor 14,8).

6) Az Újszövetség Isten Igéje, de még nem vagyunk tökéletesek (teljesek), sem a világ nem az. A tökéletesség (magyar fordítás szerint: teljesség) csak Krisztus visszatérése után jön el.

7) Nehéz látnunk, hogyan parancsolt véget az Újszövetség teljessége a nyelveken szólásnak, a prófétálásnak és az ismeretnek. Vajon minden nyelv hirtelen megszűnt, amikor János leírta az „Áment” a Jelenések könyve végén? Minden ember megszűnt nyelveken szólni, amikor először olvasta az egész Újszövetséget?

Lélekkel való betöltekezés nyelveken szólás nélkül?

Elemeztük mind az öt esetet, amelyben Lélek keresztség történt, és arra a következtetésre jutottunk, hogy a nyelvek jelen voltak minden esetben. Sok más Igevers is ír hívőkről, akik „betöltekeztek Lélekkel”, és bár nem említik a nyelveket, utalnak olyan emberekre, akik már megkeresztelkedtek Lélekkel. A nyelvek nem szükségszerűen társulnak minden ezután következő elményhez Istennel az elsődleges keresztség után.

Némely megtérésnél, melyeket az Ap Csel-ben feljegyeztek, nem olvasunk kifejezetten a nyelvekről. Az Ap Csel terve alapján leír néhány jellegzetes megtérést részleteiben, majd ezután csak röviden említ más megtéréseket. Három nagyon fontos Igerész ír a nyelvekről, és ezek a részletes feljegyzések állnak mintaképpen az általános esetekhez, nem pedig megfordítva. A hallgatásból egyetlen levont érv sem írhatja felül, vagy törölheti ezeket a határozott bizonyoságtételeket.

Nem meglepő, hogy a nyelveken szólásról nem olvasunk ennél több említést. A fontos dolgok a megtérés, a hit és a Lélekkel való betöltekezés. A nyelvek egyszerűen együtt járnak a Lélek keresztséggel, és nincs jelentőségük ezen élmény nélkül. A fontosságnak megfelelően a Biblia nagyobb hangsúlyt helyez a hitre és a Lélekkel való betöltekezésre, elegendő ismeretet hozván tudomásunkra a nyelvekről ahhoz, hogy elfogadjuk azokat anélkül, hogy helytelenül túlhangsúlyoznánk őket.

A *The Tyndale New Testament Commentaries* tanulmánya a nyelveken szólásról, a Kornélius házában elhangzott beszélgetés kapcsán (Ap Csel 10,45-46), meglepő engedményt tesz egy nem-pünkösdi munka irányában: „Nem mondhatjuk biztosan, hogy a nyelveken szólás

elkerülhetetlenül társult-e a Lélek eljövételéhez.” Más szavakkal szólva elismeri azt, hogy a nyelveken szólás biblikus bizonyítéka mindenkor társulhatott a Lélek kitöltéséhez az apostoli egyházban. Megpróbálja elkerülni ezt a következtetést két tény segítségével: 1) A nyelveken szólást nem említi gyakran az Ap Csel. 2) Az I Kor-ban Pál jelzi, hogy az egyháznak nem minden tagja rendelkezik a nyelvek ajándékával. Az első érvet megmagyarázza a Biblia módszere, hogy a Lélek keresztséget kihangsúlyozza anélkül, hogy túl nagy nyomatókat adna a nyelveken szólásnak önmagában. A második tekintetében Pál nem arról a nyelvekről ír, amelyek az elsődleges Lélek keresztséget kísérték (és amelyet mindenki megkapott). Inkább arra utalt, hogy nem minden Lélekkel betöltött hívő gyakorolja a keresztséget követő nyelvek ajándékát, különösen annak üzeneteket közvetítő értelmében.

Összefoglalás

A *The Pulpit Commentary*-nak van néhány olyan álláspontja, amellyel egyetértünk: 1) A nyelveken szólás csodálatos beszédet jelent idegen nyelven, mely a beszélő számára ismeretlen. 2) Nem idegen nyelv ajándéka missziós célokra. 3) Valóságos nyelv, nem gagyogás. 4) Lehet mennyei, vagy emberi nyelv. 5) A nyelveken szólás Korinthusban valódi nyelveken való beszéd volt. 6) A nyelveken szólás az egyház egységének szimbóluma, amely Krisztusban van.

Összefoglalásul íme három funkció, mellyel a nyelveken szólás bír az Újszövetségi egyházban:

1) A nyelveken szólás a Szent Lélek keresztség kezdeti bizonyítéka (Ap Csel 2,4; 10,46; 19,6). Ezzel céljában megkülönböztethető a „nyelvek ajándékától”, melyet Isten felajánl a hívőknek a megtérést követően.

2) Egy Lélekkel betöltött hívő gyakorolhatja a nyelvek ajándékát személyes imádata alkalmával (legyen az bensődleges, vagy a gyülekezetben történő) és saját személyes épülésére (I Kor 12,8-10; 14,1-5; 14-18; 23; 28).

3) Egy Lélekkel betöltött hívő gyakorolhatja a nyelvek ajándékát a helyi gyülekezet épülésére. Ez akkor jelenik meg, amikor a gyülekezetnek szóló üzenet nyelveken hangzik el és megmagyarázzák (I Kor 12,8-10; 28-30; 14,5; 12-13; 27-28).

Ha megértjük, mi a nyelveken szólás és milyen céllal adatott, helyesen fogjuk értelmezni és minden bibliai tanítással összhangba kerülünk a témát illetően. A nyelveken szólás normális része a hívő Istennel való élményének, a hívő személyes imádatának, és a gyülekezeti összejöveteleknek. Mindenek felett pedig elvárhatjuk, hogy valaki nyelveken szóljon, amikor először fogadja be életébe a Szent Lelket.

AZ EGYHÁZTÖRTÉNET TANÚBIZONYSÁGA:

A KERESZTSÉG

„Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttiünk levő küzdő tért” (Zsid 12,1).

Mivel minden tanításnak kizárólag a Biblián kell nyugodnia nem pedig emberi hagyományokon, hitvalláson, vagy filozófián (Gal 1,8-9); Kol 2,8; II Tim 3,16-17), ezért e könyvben minden következtetésünk a Biblián alapul. Sok ember azonban sohasem hallott arról a tanításról, amelyet itt kifejtünk, emiatt néhányan úgy tekintenek azokra, mint modern kitalálásokra. Noha a történelem nem változtathatja meg, sem nem helyettesítheti a bibliai igazságot, e tanítások tanulmányozása az egyháztörténet során sok mindenre fényt derít.

Problémák az egyháztörténet tanulmányozása során

Az egyháztörténet tanulmányozójának számos problémával kell szembenéznie, különösképpen a legrégebbi történelmet illetően:

1) Az egyháztörténészek tanításbeli eltérései. A modern történészek gyakran saját hitvallásuk nézőpontjából magyarázzák a régi szerzők állításait, olyan tanításokra jutva, amelyek egyszerűen nincsenek is ott. Másfelől a történészek tanításbeli meggyőződése korlátozza megértésüket azokról a tanításokról, amelyek valóban ott vannak.

2) Az egykori egyházi szerzők tanításbeli eltérései. Tudatosan, vagy akaratlanul a régi egyházi szerzők gyakran eltorzították, vagy félremagyarázták tanításbeli ellenfeleik nézeteit. Ennek következtében nem mindig rendelkezünk kellő ismerettel bizonyos nézetekről, különösen azokról nem, melyeket kisebbségek képviseltek. Például milyen fogalmi lehetnek az egyetlenség-hitről a jövő nemzedékeinek, ha az egyetlen forrás, melyből ismereteket szerezhettek, a Szentháromság-hívők által írott értekezések? Hasonlóképpen a szkeptikus kívülállók gyakran írták le oly módon a hívőket, hogy nevetségesnek, abszurdnak, tudatlannak, vagy értelmileg zavarodottnak mutassák be. Például mit gondolhat valaki a pünkösdiekről, ha csupán azok cinikus ellenfeleinek beszámolóit olvassa?

3) Közbeszúrássok lehetősége (hozzátételek a régi kéziratokhoz). Az egyháztörténettel kapcsolatos legtöbb ismeretünk kéziratokból származik, melyeket évszázadokkal az eredeti kézirat megírása után másoltak le. A másolók sok esetben megváltoztattak, vagy beszúrtak bizonyos sorokat, hogy alátámasztásul szolgáljanak bizonyos tanokhoz. Például számos egyházatya levele maradt fenn az apostolok utáni időből rövidebb vagy hosszabb változatban. Nyilvánvaló, hogy az egyik változat (valószínűleg a hosszabb) hamisított, és rávilágít azokra a változásokra, amelyeket szerkesztők és írástudók generációi toldottak be. Amint egy másik példa mutatja, egy korabeli keresztény írás, melyet *Didache*-nek neveznek, kétségtelenül a második században íródott, de az egyetlen görög kézirat, mely rendelkezésünkre áll a tizenegyedik századra datálódik. Ez azt jelenti, hogy hibák és szándékos változtatások gyűlhettek fel benne 900 éven át, és az írás tanításokat tükrözhet a Római katolicizmusból.

4) A rendelkezésre álló írássok aligha tükrözik az akkori átlagos hívők nézeteit. Olyan időkben, amikor sokan nem ismerték a betűvetést, és a könyvek kézírással készültek, a teológiai írássokat a művelt réteg írta és másolta. Akkor is, akárcsak most, a teológusok gyakran szabadelvűbbek voltak tanításaikban, mint a hívők többsége.

5) A történelmet a győztesek írják. Sokan, akik szembekerültek a hivatalosan elfogadott tanításokkal üldöztetést szenvedtek, így kevés lehetőségük jutott arra, hogy kielégítő beszámolót hagyjanak hátra hitelveikről. Azokat az írásokat, melyeket ők készítettek, többnyire megsemmisítették és nem másolták le. Az, hogy e kisebbségi írások közül egyáltalán fennmaradt valamennyi, bizonyítja, hogy ezek gyakran az uralkodó nézeteket képviselhették a maguk idején. A fennmaradt feljegyzések valószínűleg csupán egy kicsiny csoportjától származnak azoknak, akik ténylegesen az adott hitvallást képviselték.

6) Hamis tanítások a legkorábbi időktől fogva léteztek. Számtalan bizonyítékát találjuk Pál, Péter, János és Júdás írásaiban annak, hogy hamis tanítások már az apostolok napjaiban is bőven akadtak, és fenyegették az egyházat azzal, hogy túlsúlyba kerülnek. Ezért egy szerző korabelisége még nem biztosíték tanításának tisztaságára.

Megtérés és vízkeresztség

A korai, apostolok utáni egyházi vezetők (Kr. u. 99-140) azt tanították, hogy a keresztség csupán a hívőknek adatott, és szükség van megtérésre ahhoz, hogy a keresztségnek értéke legyen. Otto Heick, a lutheránus professzor kijelenti: „A keresztség természetesen nem jelentett mágikus cselekedetet. Megtérés és hit nélkül nem segítene semmit”. E. H. Klotzsche, ugyancsak lutheránus professzor beszél az akkori idők hitvallásáról: „A keresztséggel legközelebbi kapcsolatban a megtérés van. Ez a felkészülés a keresztségre”. Amikor azonban a csecsemő keresztség elfogadást kezdett nyerni, a teológusok azt kezdték tanítani, hogy a hit és a megtérés követheti a keresztséget. Ez végül a Római katolikus bűnbánati szentséghez vezetett el. „Amikor az eredeti folytatását a megtérésnek és a keresztségnek megfordították a csecsemő keresztség, a bűnbánat által... szükségessé vált egy szentség bevezetése.”

Vízkeresztség bemelegítés által

Az egyháztörténészek általában egyetértenek abban, hogy a korai, apostolok utáni egyházban bemelegítéssel kereszteltek. Klotzsche azt mondja: „A bemelegítés gyakorlata kétségtől általános volt a korai egyházban.” Kenneth Scott Latourette megerősíti ezt a nézetet: „A keresztség úgy tűnik, bemelegítéssel történt, legalábbis normális esetben.” Néhány történész azt állítja, hogy más módok is voltak gyakorlatban ezekben a korai időkben, de egyetértenek abban, hogy a bemelegítés volt a legáltalánosabb és a legelfogadottabb mód, még akkor is, amikor más módok is kezdtek tért hódítani.

Hermas (a második század elején) bemelegítéssel írja le a keresztséget, Irenaeus pedig (meghalt 202-ben?) már a lelocsolással történő keresztséget említi. Tertullian (meghalt 220-ban?) bemelegítéssel tanította a keresztséget és elutasította a csecsemő keresztséget. Cyprian (meghalt 258-ban?) a legkorábbi apologétája a meghintéssel történő keresztségnek, mégis a bemelegítést tekintette a normális gyakorlatnak. Ő is bemelegítéssel írja le a keresztséget, de a meghintést javasolja betegek esetében. A *Didache* bemelegítés által tanítja a keresztséget, de megengedi a lelocsolást, ha nem áll elegendő víz a rendelkezésre. A *Constitutions of the Holy Apostles* (második vagy harmadik század), amely párhuzamos részeket tartalmaz a *Didache* idevágó részeivel, a bemelegítést tanítja, de nem említi a lelocsolást.

A Keleti Ortodox Egyház ma is a bemelegítés gyakorlatát követi, még a csecsemők esetében is, tekintet nélkül arra, hogy a nyugati egyház, a Római katolikusok áttértek a meghintésre. Sok protestáns a katolikus hagyományt folytatta, noha a legkorábbi protestáns vezetők felismerték, hogy a bemelegítés a biblikus mód. Luther Márton kifejezte ennek elsőbbségét, mivel a bemelegítés a görög *bapto* szón alapul; Kálvin János elismeri a bemelegítést, mint a korai egyház gyakorlatát; John Wesley pedig úgy magyarázta a Róma 6,3-5 Igéit, mint amelyek a bemelegítésről szólnak.

Vízkereszttség, mint az üdvösség része

A korai apostolok utáni keresztények megerősítették, hogy a kereszttség az üdvösség része. Latourette megjegyezte: „A kereszttségről azt tartották, hogy lemossa az összes bűnt, amelyet a kereszttség előtt a keresztelkedő elkövetett. A kereszttség után a keresztényről feltételezték, hogy nem vétkezik.” Ugyancsak tőle olvassuk: „Úgy tűnik, a kereszttséget olyképpen tekintették, mint amely elengedhetetlen a „bűnök lemosásához” és az újjászületéshez, melyek egyedül teszik lehetővé, hogy az ember Isten országába bejusson.”

Az első és második századi kereszttségeket illetően az *Encyclopedia of Religion and Ethics* kijelenti: „Ezek fő fogalmai voltak a bűnök bocsánata, megújulás és a Szent Lélek ajándéka... A változásokat, melyeket a kereszttség létrehozott a 'névnek' és a víznek tulajdonították, és ténylegesen hatékonynak tartották azokat, nem csupán szimbólikusnak.” Heick szerint az apostolok ideje utáni egyházatyák (Kr.u 90-140) azt tanították, hogy „a kereszttség szolgáltatja a bűnök bocsánatát”. Ezt a tanítást olvassuk például *Barnabás levelé*-ben és *Hermas pásztorá*-ban. A görög apologéták (Kr. u. 130-180) számára a kereszttség „a bűnbocsátó megmosatást és megújítást” jelentette. Azt mondták, „bűnbocsánatot és új életet szerez, ezért szükséges az üdvösséghez.”

Más korai teológusok is voltak, akik azt tanították, hogy Isten lemossa a bűnöket a kereszttségben. Ezek közé tartozott Justin Martyr, Irenaeus, Tertullian, Hippolytus és Cyprian, akik kifejezetten úgy írták le a kereszttséget, mint a víztől való születést a Ján 3,5 alapján, Hippolytus és Cyprian pedig úgy azonosította a vízkereszttséget, mint a megújulás fürdőjét a Titus 3,5-ből. A *Constitutions of the Holy Apostles* a következőképpen írja körül a Ján 3,5-öt: „Ha valaki nem keresztelkedik meg vízzel és lélekkel nem lesz módja arra, hogy bejusson a mennyek országába”.

Tertullian azt tanította, hogy a vízkereszttségben a hívő bűnei lemosatnak, megszületik víztől, és elkészül a Szent Lélek fogadására. Hitt abban, hogy János kereszttsége a jövőbeni bűnle mosására mutatott, és hogy Krisztus tanítványai János kereszttségét folytatták Krisztus földi szolgálata idején. Úgy írta le a kereszttséget, mint a hit pecsétjét, amely elengedhetetlen az üdvösséghez, kijelentve, hogy a Ján 3,5 „összeköti a kereszttség szükségességét a hittel.”

Ezek a férfiak és írók sokféle teológiai csoportot képviselnek, és mi nem helyeselhetjük valamennyi tanításukat; mégis érdekes látni, hogy mindnyájan egyetértenek a kereszttség szükségességében. A harmadik századi viták az eretnek kereszttségek felett azt mutatják, minden idők kereszténysége egyetértett abban, hogy „csak egy kereszttség lehet, és ez a kereszttség alapvető az üdvösséghez.”

A Római katolikusok mindig tanították a kereszttség alapvető voltát, de átfordították azt a hit cselekedetéből a szentség cselekedetévé a csecsemőkereszttség szükségességének és érvényességének tanításával, tekintet nélkül a személyes hit és megtérés hiányára. Ez helytelenül azt feltételezi, hogy a megújulás magában a szertartás erejében rejlik, nem pedig kegyelem által a hiten keresztül.

A protestánsok közül Luther Márton azt tartotta, hogy a kereszttség az üdvösség szükséges része. Az *Augsburgi Confessió* (egy korai lutheránus hitvallás) IX. Cikkelye kijelenti: „A kereszttség szükséges a megtéréséhez.”

A *Lutheránus Katekizmus* kimondja: „A kereszttség nem kis dolog, hanem Maga Isten vezette be,... a legszigorúbban megparancsolva, hogy keresztelkedjünk meg, máskülönben nem üdvözülünk.” A hit általi megigazulásra helyezett hangsúlyával összhangban Luther azt tanította, hogy a kereszttség csak hit által hatékony, de továbbra is fenntartotta, hogy Isten ténylegesen megbocsátja a bűnöket a vízkereszttség pillanatában. Luther a csecsemőkereszttség érvényességét is tanította, amely azon az elméleten alapult, hogy Isten hitet ad a csecsemőknek. Látásunk szerint Luther tévedett a csecsemők hitének és a csecsemőkereszttségnek tanításában, de helyesen

vélekedett amikor egyidejűleg megerősítette a hit általi megigazolást és a vízkeresztség alapvető voltát.

A legtöbb protestáns Luther után azt kezdte tanítani, hogy a keresztség csupán szimbolikus, ám ez viszonylag új tanítás az egyháztörténetben és nem minden protestáns fogadta el azt. Továbbá Luther és követői, a Krisztus Egyháza, azt tanította, hogy a vízkeresztség szükséges a bűnbocsánat elnyerése érdekében. Krisztus Egyesült Egyházának teológusa, Donald Bloesch kijelentette: „A keresztség kiemelkedő szerepet játszik megtérésünkben és nem csupán szimbóluma megtérésünknek.” Ő írta azt is: „Az Újszövetség átfogó tanúbizonysága szerint úgy tűnik, hogy a keresztség önmagában oszthatatlan az üdvösség szempontjából, de társul a megtéréshez, és a hit az az eszköz, amely által az emberek a megújítás ajándékát vesszük”.

A legkorábbi módozat

A korai, apostolok utáni keresztények Jézus nevének használatával szolgáltatták ki a vízkeresztséget. Heick szerint „a keresztség először Jézus nevében történt, de fokozatosan tért hódított a Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szent Lélek nevében történő keresztelés.” Következtetését Justin írásainak egyik részéből vonja le (amelyet ezután röviden eleméz), mely szerint a Kr. u. 130-tól 140 körüli időszakban a Szentháromság-formula fokozatosan elfogadásra került.

Az *Encyclopedia of Religion and Ethics* kijelenti: „A legkorábbi forma, amelyet az Ap Csel-ben látunk bemutatva, egyszerű bemelegítés volt... vízbe, az Úr nevének használatával és kézrátétellel. Ezekhez járultak a különböző helyeken és időkben, melyeket nem lehet pontosan meghatározni, a) a Szentháromság-név (Justin), b) egy erkölcsi eskü (Justin és talán Hermas, ahogy azt az ÚSz-ben is olvassuk az I Péterben), c) hármass bemelegítés (Justin), d) a hit megvallása (Irenaeus, vagy talán Justin), e) kenet (Tertullian), f) keresztszülők (Tertullian), g) tej és méz (Tertullian).”

A továbbiakban kifejti: „A névvel kapcsolatosan... a módozat kérdése is fölmerült. A legkorábban ismert módozat az 'Úr Jézus nevében' való formula, vagy ehhez hasonló kifejezés; ezt találjuk az Ap Csel-ben, és talán Hermas is még ezt használta, de Justin Martyr idejétől fogva a hármass formula vált általánossá. Lehetséges, hogy a régebbi módozat továbbra is fennmaradt elszigetelt közösségekben, de erre nincs határozott korabeli bizonyíték.

Az első és a második század

A Hastings *Bibliaszótár* elismeri, hogy levonható az alábbi következtetés a történelmi bizonyítékokból: „Az eredeti szóhasználat a 'Jézus Krisztus nevében' vagy 'az Úr Jézus nevében' volt. A Szentháromság nevében való keresztség később fejlődött ki. Miután a Máté 28,19 említi, nem találkozunk vele ismét egészen Justin Martyrig, az ő módozata pedig nem azonos az evangéliumban találhatóval.”

A szótár a következő két magyarázat közül azt részesíti előnyben, amelyet a Szentháromság-hívők adnak olykor, mint Jézus nevének használatát, mivel jobban igazodnak a hagyományos gyakorlathoz. 1) A keresztség a Szentháromság egy személyének a nevében ugyanaz, mint az egész Szentháromság nevében, és így érvényes. ((Ez a magyarázat elismeri, hogy az eredeti módozat ténylegesen a „Jézus nevében” való formula volt.) 2) A „Jézus nevében” kifejezés nem jelentett módozatot, csupán jelezte, hogy a keresztkelők elismerik Jézust, mint Urat és Krisztust. (Természetesen ez a logika egyaránt alkalmazható a Máté 28,19-re is, és így módozat nélkülinek állítja a keresztény keresztséget.)

Az idézett források mellett a legtöbb egyháztörténész egyetért abban, hogy a 'Jézus nevében' való keresztség volt a régebbi formula; további idézeteket a lábjegyzetekben közlünk.

Hermas a második század elején írt az „Úr nevében” való, és az „Isten Fiának nevében” való keresztteljedésről. Azt tanította, hogy a keresztség alapvető változásokat hoz a hívő életébe a név használata nyomán, de nyomatékosította, hogy a név nem valamiféle varázsszó, és nem lehet hatékony a keresztség erkölcsök nélkül. Azt írta: „Ha az Ő nevét viseled, de nem birtoklod az Ő erejét, hiába hordod a nevét”.

A *Didache* másik második századi keresztény írás, amely az „Úr nevében” való keresztségről beszél, de szól az „Atya, a Fiú és a Szent Lélek nevében” való keresztségről is. Néhányan arra következtetnek, hogy a *Didache* mindkét formulát érvényesnek tekinti. Nem tekinthetünk el a közbeszúrák lehetőségétől, mert bár a tudósok Kr. u. 120 és 200 közé datálják a *Didache* keletkezését, különböző évszámokat jelölve meg ezen belül, az egyetlen görög kézirat 1056-ból maradt ránk. Továbbá más nem biblikus gyakorlatokat is tanít a keresztséggel kapcsolatban, mint például lelocsolást a bemeztés alternatívájaként, a keresztség előtti böjtöt, és a hármas bemeztést.

A legtöbb tudós állítja, hogy Justin Martyr *Első apológiája*, mely Kr.u. 150 körül keletkezett, a legrégebbi történelmi utalásokat tartalmazza a hármas módozatra. Íme a kulcskifejtés, amely leírja a megkeresztelt hívőt: „Mert a világegyetem Istenének, Atyjának és Urának, és a mi Megváltó Jézus Krisztusunknak, és a Szent Léleknek nevében, ekkor részesülnek a vízzel való megmosásban”. Meg kell jegyeznünk azonban, hogy Justin nem a modern Szentháromság dogmát idézte, hanem szigorúan belefoglalta Jézus nevét is, valószínűleg egyetértésben a régi gyakorlattal.

Justin azt tanította, hogy Jézus alárendelt volt, második lény, Akit Isten, az Atya teremtett, és nem különbözik világosan a Szent Lélektől, mint harmadik személytől. Következésképpen nem nagyon megnyugtató a Szentháromság-hívők számára, ha írásaiban bizonyítékot találnak nézeteikre. Tény, hogy a modern Szentháromság-tan nem vált uralkodóvá a Nícai Zsinatig (325) és a Konstantinápolyi Zsinatig (381). Csak mert Kr.u. 150-ben egyetlen ember, aki nem hitt Krisztus teljes istenségében, hasonlóképpen utalt a keresztségre, mint a modern Szentháromság-tan, nem jelenti azt, hogy minden, vagy a legtöbb hívő abban az időben elhagyta volna a Jézus nevében való régi módozatot. A modern Szentháromság formula általános használatára szolgáló bizonyíték e korai időben nem meghatározó, ahogyan egyesek állítják.

A történelem feljegyez egy utalást a Jézus nevében való keresztségre röviddel Justin ideje után, amely mutatja, hogy az egyház, mint egész, nem vetette el a Jézus nevében való módozatot. Irenaeus, a híres teológus és egyházi vezető írta, hogy a keresztségben „megtisztulunk a szent víz, és az Úr nevének segítségül hívása által”.

A keresztteljedési mód szorosan kapcsolódik az Istenségről szóló tanításhoz. A korai, apostolok utáni egyházatyák, mint Ignatius, Római Klementin, Polycarpus és Hermas természetesen nem Szentháromság-hívők voltak. Alapvetően egy Istenben hittek és Jézus Krisztusban, mint Isten testi kinyilatkoztatásában. Nem meglepő tehát, hogy nem találunk utalást írásaikban a Szentháromsági módra.

Az eretnek Marion szakított az egyházzal ebben az időben, és követői megtartották a régi, „Jézus Krisztus nevében” való keresztséget. A *Pál és Thecla cselekedetei*, mely Asiatic presbiter tollából származik a második századból, leír egy „Jézus Krisztus nevében” történt keresztséget.

A harmadik század

Lényeges, hogy jóval később Justin ideje után is találunk utalást a Jézus nevében való keresztségre. A harmadik században vita támadt az „eretnekek” által végzett kereszttelés érvényessége felől. István, Róma püspöke (a Római katolikusok pápának tekintik), érvényesnek tartotta az ilyen keresztséget, míg Cypriánus, az észak-afrikai teológus nem tartotta annak. Istvánnal ellentétben Cypriánus vitatta az „eretnekek” gyakorlatát, akik Jézus nevében kereszteltek. Feltette a kérdést: „Mondhatjuk-e, hogy elnyerték a bűnök bocsánatát azok, akiknek

az eretnekek azt mondták, keresztelkedjen meg Krisztus nevében?” Azzal érvelt, hogy a zsidókat az Ap Csel-ben helyesen keresztelték csupán Jézus nevében, mivel ők már elfogadták az Atyát, de a pogányoknak, akik még nem fogadták el az Atyát a teljes Szentháromságban kell megkeresztelkedniük.

„Hogyan mondhatja tehát valaki, hogy egy pogány megkeresztelhető az Egyház nélkül, azon kívül és az Egyházzal szemben úgy, hogy az mindenhol csakis Jézus nevében történjék, és hogy bármi módon elnyerhető a bűnök bocsánata, amikor Krisztus Maga parancsolta meg a pogányoknak hogy a teljes és egységes Szentháromságban keresztelkedjenek meg?”

Cypriánus továbbá azzal érvelt, hogy az eretnekek tagadják az Atyát és káromolják Őt, csupán a Jézus nevében való keresztség tehát nem mentheti meg őket.

Cypriánus ellenfelei viszont arra hivatkoztak, hogy a Jézus nevében történő keresztség mindig érvényes, még ha eretnekek végzik is azt, mert Jézus nevének ereje adja az érvényességét. Firmilian, a kappadóciabeli Caesarea püspöke írt Cypriánusnak 256-ban. Istvánt idézte, kifejtve, hogy „a Krisztus neve nagy erőt rejt a hithez és a keresztségben való megszentelődéshez; annyira, hogy ha valaki bárhol megkeresztelkedik Krisztus nevében, azonnal elnyeri Krisztus kegyelmét.

Cypriánus a következőképpen válaszolt István nézeteire: Ha ez így van, akkor az eretnekek ugyancsak vehetnék a Szent Lelket egyszerűen kézrátétel és Jézus nevének segítségül hívása által. Ez azt jelentené, hogy ők is megszületnének víztől és Lélektől, így pedig igaz keresztényekké válnának, noha kívül vannak a Katolikus Egyházon. Cypriánus úgy érvelt, hogy ez tévedés volna. Mint ahogy a Jézus név senkit sem ruházhat fel Szent Lélekkel a Katolikus Egyházon kívül, úgy a csupán Jézus nevében való keresztség sem érvényes az Egyházon kívül:

„Ha a keresztség hatékonyságát a név felsőbbségének tulajdonítják, akkor ők, akik bárhol és bárhol megkeresztelkednek, Jézus Krisztus nevében megújítottaknak és megszenteltnek számítanak; ugyanezen Krisztus nevében miért nem veti kezét senki ezekre a megkereszteltre annak érdekében, hogy Szent Lelket vegyenek?”

A történészek ezekből az írásokból arra következtetnek, hogy Cypriánus idejében sokan használták Jézus nevét a keresztségben, és István valószínűleg engedélyezte ezt. Vannak, akik úgy vélik, még Cypriánus is elfogadta ezt a keresztséget, amennyiben azt a katolikus egyház végezte, és a Szentháromságot nem tagadta. Bárhol is volt, az egész vita azt mutatja, hogy sokan gyakorolták a Jézus nevében való keresztséget a harmadik század során.

Az átütő bizonyíték egy bizonyos írásból, az *A Treatise on Re-Baptism by An Anonymous Writer*-ből származik. (*Ismeretlen szerző értekezése az újrakeresztelkedésről.*) Néhány tudós úgy véli, hogy a szerző egy negyedik századbéli szerzetes, Ursinus volt, de a legtöbben egy harmadik századi püspöknek tulajdonítják az írást, aki szemben állt Cypriánussal. Az értekezés azt tanulmányozza, mit kell tennie az olyan hívőnek, „aki eretnekségben keresztelkedett meg, de végül is meg van keresztelve az Úr Jézus Krisztus nevében”, és aki elfordult eretnekségétől és a katolikus egyházba lépett. Arra az álláspontra jut, hogy nincs szükség újrakeresztelkedésre: „Azoknak az eretnekeknek, akik már megkeresztelkedtek vízzel Jézus Krisztus nevében, csupán a Szent Lélekkel kell megkeresztelkedniük”.

A szerző számos érdekes pontot sorol fel tanulmányában: 1) Álláspontját alátámasztják „a legrégebbi szokások és az eklézsiái hagyományok” és „sok-sok év szerzői, sok gyülekezet, apostol és püspök.” 2) „Jézus nevének erejét sok-sok keresztség alkalmával hívták segítségül...nem csekély előnyhöz jutva ezzel az üdvösség megszerzésében”, majd idézi az Ap Csel 4,12 és a Fil 2,9-11 Igéit. 3) „Jézus nevének segítségül hívását nem szabad felületes

dolognak tekintenünk, mert e névben hódolat és erő van, s e névben rejlő minden hatalmat gyakorolnunk kell”. 4) Jézus nevének segítségül hívása önmagában nem ad üdvösséget az eretnekek számára, de ha helyrehozzák hibáikat, elfogadják az igazságot és veszik a Szent Lelket, akkor hatékonyá válik; az eretnek nem veszíti el „Jézus nevének korábbi segítségül hívásának erejét”. 5) Ez a tanítás nem mond ellent a Máté 28,9-nek. 6) Nem csupán eretnekek keresztkeltek meg „az Úr Jézus nevének segítségül hívásával”, hanem sok ember, „zsidók és pogányok” egyaránt, akik „teljességgel hitték azt, amire eljutottak, és hasonlóképpen megkeresztkeltek”.

Negyedik század

Még a Níceai Zsinat után is találunk említést a Jézus nevében való keresztségről, ami azt jelzi, hogy továbbra is élt ez a gyakorlat. Ambrose (340-398), habár Szentháromság-hívó volt, nyilvánvalóan érvényesnek tartotta ezt a keresztséget, azon az alapon, hogy a Szentháromság egyik tagjának nevében való keresztség ugyanaz, mint az egész Szentháromság nevében való keresztség. Egy szerzői lábjegyzetben azt olvassuk: „Ez az Igerész felvetette a kérdést, vajon St. Ambrose tanította-e néhány más kortársához (akik valószínűleg az ő tekintélyére alapoztak) hasonlóan azt, hogy az egyedül a Krisztus nevében történő keresztség a Szentháromság más személyei nevének említése nélkül érvényes”.

A Konstantinápolyi Zsinat 381-ben kifejezetten elítélte a sabellian keresztséget, amelyről úgy szólt, mint uralkodó gyakorlatról Galáciában. Egy negyedik vagy ötödik századi betoldása a *Constitutions of the Holy Apostles* című írásban elítéli azokat, akik „csak egy bemerítést végeznek, mely Krisztus halálába merít bele”, és minden keresztségnél megköveteli a hármas bemerítést a szentháromsági formula szerint. Ezen írásrész egy keleti változata a továbbiakban összekapcsolja az egyszeri bemerítést Krisztusba a modalizmussal. Ezért ragaszkodik ahhoz, hogy a keresztkelőt olyan tanításban részesítsék, mely szerint az Atya, vagy a Szent Lélek nem jött el testben, és hogy a Szent Lélek nem az Atya, vagy a Fiú.

A középkor

A konstantinápolyi egyház elítélte a sabellian keresztséget egy Antiókhia küldött levelében 450 körül, az 529-ben keletkezett Justiniánus Kódex pedig (Bizánci Birodalom) halálbüntetést hirdet mind a Szentháromság ellenzői, mind az újrakeresztkelők számára. A Konstantinápolyi Zsinat 553-ban ismét elítélte a sabellian keresztséget, és Martin Damian (meghalt 579-ben), Braga püspöke ugyancsak elítélte a sabellian keresztséget, amiért az „visszatér az egyszeri bemerítéshez egyetlen névben”.

Az angliai Bede (673-735) elfogadta a Jézus nevében való keresztség érvényességét az Ambrose-nak tulajdonított érvelés alapján, ahogyan azt a Frejus-i Zsinat is tette (792), valamint I. Nicholas Pápa (858-867). Más középkori szerzők is említik a Jézus nevében való keresztséget, ezek közé tartozik Peter Lombard (meghalt 1160-ban) és Hugo Viktor (meghalt 1141-ben) és Aquinói Tamás (1225-1274).

Ebből a bizonyítékból levonhatjuk a következtetést: 1) Az egyháztörténet során voltak olyan emberek, akik előtt ismert volt a Jézus nevében való keresztség. 2) Sok teológus tekintette azt érvényes keresztségnak. 3) Mivel az újra és újra felbukkant, mint vita tárgya, a különböző korok emberei nyilvánvalóan fenntartották ezt a gyakorlatot.

A reformáció ideje

Luther Márton szemben találta magát a Jézus nevében való keresztség feletti vitával saját korában. Sok tizenhatodik és tizenhetedik századbéli Szentháromság-ellenes hívó keresztkelt

Jézus nevében. Például 1572-ben George Schomann megkeresztelkedett „Krisztus nevében”. Az angliai Thomas Edwards 1646-ban írt néhány „eretnekről”, akik azt tanították, hogy az Atya, Fiú és Szent Lélek szavak használata a keresztségben emberek alkotta hagyományból ered, és hogy a keresztény keresztség „kizárólag Jézus Krisztus nevében történhet”. A tizenkilencedik században a Plymouth Testvérek közül sokan, akárcsak más angliai csoportok, az Ap Csel 2,38 tekintélyét tanították, azt, hogy a keresztségnek csakis Jézus nevében szabad történnie.

Egyetlenség-hívók a történelem során

A történelem során sokan megerősítették az Egyetlenség tanítását (az egyetlen Istenben való hitet személyek megkülönböztetése nélkül az Istenségben, Aki eljött testben, Jézusban). Mivel ezek az Egyetlenség-hívók tagadták a Szentháromságot, és feltehetően legtöbben Jézus nevében kereszteltek, noha a történelmi feljegyzések általában hallgatnak erről. A továbbiakban közlünk egy rövid felsorolást a történelem által feljegyzett nem-Szentháromság-hívókról, akik hittek Jézus istenségében és valószínűleg az Ő nevében keresztelkedtek.

1) *Niceai Zsinat-előtti időszak*: Az apostolok utáni egyházatyák (beleértve a Római Klementint, Polykarpust, Hermast, Ignatiust), valószínűleg Iraneus, néhány montanista, Noetus, Prexeas, Epigonus, Cleomenes, bizonyára Callistus és Zephyrinus, római püspökök „a hívők többsége” Tertullian és Sabellius idejében.

2) *Niceai időszak*: Ancyrai Marcellus, Photinus, Commodianus, Priscillianus, és a sabelliánusok.

3) *A középkori időszak*: sabelliánusok, priscilliánusok, valószínűleg ismeretlen „eretnekek”.

4) *A Reformáció időszaka*: Servétus Mihály (akinek tanításait ismerte Luther, Zwingli és Kálvin, és akit máglyahalálra ítélték Kálvin beleegyezésével), Emmanuel Swedenborg (aki felismerte a Szentháromság-tan téves voltát, de tanított néhány szokatlan, nem biblikus tant), néhány anabaptista, sok Szentháromság-tagadó, William Penn és számos korai kvéker.

5) *A tizenkilencedik század*: John Cloves (Anglia), John Miller (Egyesült Államok), néhány új angliai felekezethez tartozó hívő.

6) *Huszdik század*: Egyetlenség-hívó pünkösdiek, néhány szombatista, és néhány karizmatikus.

Huszdik század

Ez a század nagy ébredést hozott a Jézus nevében való keresztség tekintetében. A modern pünkösdi mozgalom 1901 január 1-én kezdődött, és első vezetője Charles Parham volt. 1901 vagy 1902 elején kezdett Jézus nevében keresztelni. A következőképpen érvelt: Mivel a keresztség Krisztus halálával és eltemetésével azonosít minket, az egyetlennel, Aki meghalt értünk, ezért Jézus nevében kell megkeresztelkednünk.

A jelentős pünkösdi evangélista, Andrew Urshan 1910 elején kezdett Jézus nevében keresztelni. 1913-tól kezdődően a Jézus nevében való keresztség és az Isten egyetlenségéről szóló tanítás végigsöpört az északi-amerikai pünkösdi mozgalomban Frank Ewart, R.E McAlister, Glenn Cook és mások vezetése alatt. Minden eset (parham, Urshan, az 1913-as ébredés) független volt egymástól. Mindegyik imádságos Biblia tanulmányozással kezdődött és egy sajátos élménnyel, amelyben Isten világosságot adott az Ő Igéjéről.

1914-ben Andrew Urshan elvitte a pünkösdi üzenetet Oroszországba, ahol néhány megtérője arra kérte, hogy keresztelje meg őket Jézus nevében, nem tudván, hogy Urshan és mások már ismerik ezt az igazságot. Így kezdődött a pünkösdi mozgalom abban az országban. Néhány évvel később egy csoport kínai keresztény tanítani kezdte az Egyetlenség-hitet és a Jézus nevében való keresztséget, mely szigorúan önálló Biblia olvasáson alapult, anélkül, hogy bárkit is ismertek volna a világon, aki ezt a hitet vallotta. 1917-ben megalapították az Igaz Jézus Egyházat, amely ma is működik a kommunista Kínában és Taiwanban.

A korai pünkösdi mozgalom sok kiemelkedő vezetője keresztkelkelt meg Jézus nevében, közöttük A. H. Argue, Frank Bartleman (Azusa street-i tag és történész), E. N. Bell (egyike az Isten Gyülekezetei két szervezőjének, és annak első általános elnöke), William Booth-Clibborn, Glenn Cook, A. G. Garr, Frank Ewart (William Durham korai társa és kiemelkedő ébredési vezető), Howard Goss (egyike az Isten Gyülekezetei két szervezőjének és annak egyik presbitere), L. C. Hall, G. T. Haywood (kiemelkedő fekete vezető), B. F. Lawrence, Harry van Loon, R.E. McAlister (kiemelkedő evangélista), Aimee Semple McPherson, D. C. O. Opperman (Isten Gyülekezeteinek egyik presbitere) és H. G. Rodgers.

Bell később elhagyta a Jézus nevében való keresztséget Szentháromság-hívó munkatársai nyomására, csakúgy, mint Aimee McPherson, aki ezt követően megalapította a Négy Evangélium Nemzetközi Egyházát, és R. G. Hoekstra, aki nagy anyagi sikereket ért el a „Chaplain Ray” nevű rádióállomásával.

Bell története különösen érdekes. Először elvetette azt, amit ő „A szomorú új üzenetnek” nevezett, de később megkeresztelkedett Jézus nevében három indokot jelölve meg erre: 1) Isten szólt hozzá ebben a dologban háromszor is; 2) Isten elvett minden más üzenetet prédikációjából, amíg nem engedelmeskedik; és 3) ez az, amit az apostolok tanítottak és gyakoroltak.

Bell nyilvánosság elé tárta újrakeresztelkedését egy erőteljes cikkben, melynek címe: „Kicsoda Jézus Krisztus?”, de ennek megjelentetését megelőzően az Isten Gyülekezetei sok részét törölte, közöttük a szerző újrakeresztelkedésének tényét is. Az cikk leírta Bell „egészen új látását” arról, hogy kicsoda Jézus valójában, és azt a mély érzelmi megtapasztalást, amely új megértését és keresztségét kísérte. Végül azonban Bell felhagyott új keresztlési gyakorlatával annak érdekében, hogy megmaradjon az Isten Gyülekezetei közösségében, és 1920-ban másodízben is általános elnökké választották.

Az Isten Gyülekezetei álláspontja ebben a kérdésben ugyancsak nagyon figyelemreméltó. 1915-ben a csoport érvényesnek fogadta el a Jézus nevében való keresztséget. Röviddel később egy kompromisszumos formulát javasolt nyomtatékosan, mely magában foglalta mind a Máté 28,19, mind pedig az Ap Csel 2,38 szavait. Végül 1916-ben elvetették a Jézus nevében való keresztséget, és megkövetelték minden tagtól, hogy fogadja el az Atya, Fiú és Szent Lélek címek használatát.

Az Isten Gyülekezeteinek tizenkét gyülekezetéből tizenkét prédikátor Louisianában elfogadta a Jézus nevében való keresztséget, ahogyan csaknem minden kanadai pünkösdi vezető elfogadta, köztük a Kanadai Pünkösdi Gyülekezetek alapítói is. 1919-ben a Kanadai Pünkösdi Gyülekezetek megtagadta az Egyetlenség-hitet, elfogadta a Szentháromságot, és egyesült az Isten Gyülekezeteivel.

Összességében az amerikai pünkösdiel megközelítőleg 25 százaléka vallja az Egyetlenség-hitet és keresztkelkelt meg Jézus nevében. Ezek mellett néhány Szentháromság-hívó is Jézus nevében keresztkelkelt, közöttük: 1) Bethel Temple és Bibliaiskolája Seattle-ben, melyet W. H. Offiler alapított; 2) Az Indonéziai Pünkösdi Gyülekezet, amely az előző csoport missziójának gyümölcseként jött létre; 3) Bethesda Missionary Temple Detroitban, melyen pásztora James Lee Beall; és 4) Gospel Temple és Northern California Bible College, melyet Ernest Gentile vezet. Sok modern karizmatikus is elkezdett Jézus nevében keresztkelni, közöttük a marantha Campus Ministries, mely több mint hatvan iskolát működtet. Megközelítőleg tizenöt-húsz kis szombat-ünneplő csoport van (nyilvánvalóan nem pünkösdiel), akik az Egyetlenség-hitet tanítják és Jézus nevében keresztkelnek.

Összefoglalás

A Jézus nevében való keresztség bizonyítottan gyakorlat volt az egyháztörténet során, napjainkban pedig nagy újjáéledésnek örvend.

A 11. fejezet a nyelveken szólással kísért Szent Lélek keresztség történetét követi nyomon. E fejezet végén eljutunk néhány általános következtetésre az apostoli tanítás alapján az egyháztörténet során.

AZ EGYHÁZTÖRTÉNET TANÚBIZONYSÁGA:

A NYELVEKEN SZÓLÁS

„Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül...” (Zsid 12,1).

Ez a fejezet nyomon követi a nyelveken szólással kísért Szent Lélek keresztséget az egyháztörténet során és felismeréseket közöl a teljes apostoli üzenettel kapcsolatosan a történelemben. Figyelembe kell vennünk mindazokat a nehézségeket, amelyek az ilyen tanulmányhoz társulnak, s amelyeket már a 10. fejezetben is vázoltunk. Az *Encyclopedia Britannica* szavai szolgálnak középponti tételünkül: „A nyelveken szólásra apostolok utáni időkben is találunk példákat feljegyezve a keresztény egyház történelme során”.

Első és második század

Az apostolok utáni egyházatyák az első két században hittek a Szent Lélek ajándékában, gyakorolták a kézrátételt a Lélek elnyeréséhez és bizonyosságot tettek a Lélek ajándékairól, beleértve a nyelveken szólást, mely napjaikban működött. A következő idézetek ezektől az emberektől származnak. A magyar *ajándék* szó a görög *charismata* szó megfelelője az eredeti szövegben, ugyanaz a szó, amelyet Pál használ a Lélek kilenc ajándékának megjelölésére, beleértve a nyelveken szólást (I Kor 12).

A Római Klementin (meghalt 100-ban?) emlékeztette a korinthusiakat, hogy a „Szent Lélek teljes kitöltetése rajta nyugszik valamennyiükön”.

Ignatius (meghalt 107-ben?) írta a smyrnai gyülekezetnek: „Ignatius... Isten, az Atya, és a szeretett Jézus Krisztus gyülekezetének amely a kegyelem által birtokol mindenféle ajándékot, amely be van töltkezve hittel és szeretettel, és nem szűkölködnek ajándékban, Isten legkedvesebbjei, és ékeskednek szentséggel... Imádkozom, hogy legyetek erősek a Szent Lélek hatalmában.” Ugyancsak arra buzdítja Polykárpuszt, imádkozzék, hogy semmiben ne szűkölködjék, és... bővülködjen minden ajándékban.”

A *Didache* azt mondja: „Mert az Atya vágyott arra, hogy mindenkinek ajándékot adjon” és ugyancsak ír a prófétákról, akik a „Lélek által” beszéltek.

Justin Martyr azt írja: „Mert a prófétai ajándék velünk marad, a jelen időnkben is... Most lehetséges látni sorainkban olyan nőket és férfiakat, akik Isten Lelkének ajándékaival bírnak.”

Ireneaus (130?-202?), Lyons püspöke így ír: „Azok, akik az igazságban tanítványai (Krisztusnak), ajándékokat kapnak Tőle, Akinek nevében (csodákat) cselekszenek... Lehetetlen megnevezni azt a sok ajándékot, amelyet a (szétszóródott) Egyház szerte az egész világon kapott Istentől Jézus Krisztus nevében.” Ireneaus tanította a Lélekkel való betöltekezés szükségességét és kifejezetten úgy írta le a nyelveken szólást, mint a Lélek bizonyítékát:

„A tökéletes ember a saját lelkének és az Atya Lelkének keveredéséből és egyesüléséből áll fenn... Ezért jelentik ki az apostolok: 'Bölcsességet szólunk a tökéleteset szólunk', 'tökéletesnek' nevezve azokat az embereket, akik betöltekeztek Isten Lelkével, és akik Isten Lelke által minden nyelven szóltak, ahogyan adta nekik az Isten szólniuk. Hasonlóképpen ugyancsak hallunk sok testvérről az egyházban, akik prófétikus ajándékokkal bírnak, és akik által a Lélek mindenféle nyelveken szól... mint ahogy ezeket az apostol lelkeinek nevezi, úgy ők is lelkiek, mert részesei a Léleknek.”

Celsus, egy pogány szerző írta a második század végén, hogy a keresztények az ő idejében nyelveken szóltak. A teológus, Origenész (meghalt 254-ben) ragaszkodott bizonyágtételéhez, anélkül, hogy megtagadta volna a nyelvek létezését és érvényességét, más helyen pedig elfogadta a Lélek ajándékait saját idejére vonatkozóan.

A harmadik század

Tertullian írt az eretnek Marcion ellen, nem sokkal Kr.u. 200 után: „A Teremtő megígérte az Ő Lelkének ajándékát az utolsó napokra; és... Krisztus úgy jelent meg ezekben az utolsó napokban, mint a lelki ajándékok szétosztója”. Tertullian kifejezetten említi a nyelveken szólás ajándékát, és idézi az I Kor 12,8-11 és az Ézs 28,11 Igéit, mint amelyek napjaira is vonatkoznak. Úgy tekinti a nyelveken szólást, mint egyik jegyét az igazi egyháznak:

„Mutasson tehát Marcion néhány prófétát, mint az ő istenének ajándékát, akik nem emberi értelem szerint, hanem Isten Lelke által szólnak.... alkosson egy zsoltárt, egy látást, egy imát - csak a Lélek által extázisban, azaz elragadtatásban, vagy valaha is egy nyelvek magyarázatát, amelyet kapott... Mert mindezek a jelek (a lelki ajándékok) az én részemről megtalálhatók, és működnek rajtam keresztül minden nehézség nélkül.”

Nováciánus (meghalt 257-ben?), egy római presbiter írta a Szent Lélekről:

„Ő az, Aki elhelyezi a prófétákat az Egyházban, vezetni a tanárokat, irányítja a nyelveket, adja az erőt és a gyógyulást, cselekszik csodákat, adja a lelkek megkülönböztetését, engedi az kormányzó erőket, sugallja a tanácsokat rendeli el és irányít minden egyéb ajándékot a *charismaták* közül; így teszi az Úr az Egyházat mindenhol és mindenben tökéletessé és teljessé.”

Sabellius nyilvánvalóan tanította a Szent Lélek keresztséget a nyelveken szólással. Egyetlen írása sem maradt fenn, de Epiphanius azt mondta, hogy Sabellius tanította a Szent Lélek által való megújulást, és egy ál-Athanasius feljegyzi, hogy Sabellius tanított az I Kor 12-ben olvasható lelki ajándékokról.

Asterius Urbanus (kb 232) jelezte, hogy a keresztények az ő idejében elfogadták a tényt, mely szerint a lelki ajándékok folyamatosan fennmaradtak az egyházban. Miközben a későbbi montanisták ellen írt, feltette a kérdést, miért nincsenek prófétáik Montanus és annak munkatársai halála után. Urbanus megjegyezte, hogy az igazi egyház mindig rendelkezett prófétikus ajándékokkal (prófétálással, nyelvekkel, nyelvek magyarázatával): „Mert az apostol (Pál) úgy tartotta, hogy a prófétálás ajándékának ott kell lakoznia minden gyülekezetben a végső eljövétel idejéig.”

Negyedik és ötödik század

Hilary (meghalt 367-ben), Poitiers püspöke említést tesz mind a nyelvekről és a nyelvek magyarázatáról, úgy írva róluk, mint a „szolgálat eszközeiről”, melyet Isten rendelt el.

Ambrose (340-98), Milánó püspöke azt tanította, hogy az I Kor 12-ben felsorolt ajándékok mindegyike része a normális keresztény megtapasztalásnak.

A negyedik század végére és az ötödik század elejére a kereszténység nagy legnagyobb része csatlakozott ahhoz a közösséghez, mely a Római Katolikus Egyház néven vált ismertté. A nyelveken szólás nyilvánvalóan gyakorlatilag eltűnt a legtöbb helyről a visszaeső egyházban, de annak emléke még tovább élt egy ideig. John Chrysostom (345-407), Konstantinápoly püspöke kommentárt írt az I Kor 12-höz:

„Ez az egész hely nagyon homályos: a homályt azonban a mi tudatlanságunk okozza azok eltűnésére vonatkozóan, lévén hogy akkor gyakran előfordultak, most azonban már nem találkozunk velük... Nos: mi történt tehát? Aki megkeresztelkedett, nyomban nyelveken szólt... Egyszerre vették keresztségükkel a Lelket... nyelveken szóltak, az egyik a perzsák nyelvén, a másik az indiaiak nyelvén, vagy egyéb népek nyelvén. És ez nyilvánvalóvá tette a kívülállók számára, hogy a Lélek szól a beszélő által.”

Nyilvánvaló, hogy néhány „eretnek” Augustinus idejében hitt a Szent Lélekkel való betöltekezésben a nyelveken szólás bizonyítékával. A következő érvekkel igyekezett cáfolni őket: 1) A nyelvek értéktelenek szeretet nélkül (I Kor 13); 2) a szeretet csak a Lélek által nyerhető el (Róm, a 5,5); 3) nem rendelkeznek a Lélekkel, mivel nem tartoznak a Katolikus Egyházhoz; és 4) ma már senki sem várhatja, hogy nyelveken szóljon.

A középkor

A nyelvek bizonyítéka a középkori időkben kevésbé fellelhető, valószínűleg mert a Római Katolikus Egyház oly nagy hatékonysággal hallgattatta el az „eretnekeket”. Mégis maradtak feljegyzések a nyelveken szólásról a következő csoportok körében:

- 1) Waldensek, az 1100-as évek Európájában. Egy olyan csoport, mely elvetette a pápa tekintélyét és megpróbálta hitét szigorúan csak a Bibliára alapozni.
- 2) Albingensek, az 1100-as Európájában. Egy másik csoport, mely elvetette a pápa tekintélyét és az élet tisztaságát hangsúlyozta.
- 3) Franciskánusok és valószínűleg más kolduló rendek az 1200-as évek Európájában. Katolikus szerzetesek, akik nagyon egyszerű életmódot folytattak és szerte az országban utazva prédikáltak.

A reformáció idejét követően

A nyelveken szólásról való feljegyzések száma a protestáns reformáció után emelkedik nagy mértékben számos tényező következtében: 1) nagyobb vallási szabadság, 2) megújult hangsúly a Biblia tanulmányozásán, az apostoli tanításokon, a megtérésen és a lelki megtapasztalásokon, 3) a könyvnyomtatás feltalálása, és 4) korunk közelsége. Neves történészek szerint a nyelveken szólás sok csoport körében feltűnt (1500-tól 1900-ig):

1) Anabaptisták az 1500-as évek Európájában. Egyike a korai protestáns mozgalom négy fő ágának (a lutheránusok, a reformátusok, és az anglikánok). Más protestánsokkal ellentétben az anabaptisták kihangsúlyozták az apostoli minták visszaállítását az imádat és az életmód tekintetében, a megtérés megtapasztalásának fontosságát, a csakis hívők megkeresztelését, a bemerítéssel történő keresztséget, az egyház és az állam teljes különválasztását, a bűn feletti hatalmat a megtérés után, és szent élet szükségességét. Egy kiemelkedő anabaptista vezető Menno Simons, akinek követői úgy váltak ismertté mint mennoniták, írt a nyelveken szólásról, mint amely a Szent Lélekkel való betöltekezés bizonyítékának tekintenek. Sok korai anabaptista meglehetősen látványosan imádta Istent; a világi történelmi szöveg arról számol be, hogy némelyek 'nagyon felajzott' 'lelkes' evangéliumi gyakorlaton vettek részt... melyeket az amerikai úgy ismertek, mint 'holy rolling'... A gyülekezet gyakran kiáltozott és táncolt, és mindig nagy hévvel dicsőítette Istent”. Tanításait és imádatukat tekintve egyáltalán nem meglepő, hogy a nyelveken szólás feltűnt a korai anabaptisták körében.

2) Prófécia mozgalom az 1500-as évek Angliájában.

3) Camisardok az 1600-as és az 1700-as évek Dél-Franciaországában (akiket gyakran neveztek Cevennes prófétáinak). A hugenották egy csoportja (francia protestánsok), többnyire

földművesek, akik ellenálltak XIV. Lajos kormánya azon törekvéseinek, hogy őket Római Katolikus vallásra térítsék át. Sokakat bebörtönöztek, megkínóztak, és sokan mártírhálált haltak. Kívülállók feljegyezték írástudatlan parasztokat és kisygermekeket, akik hibátlan, előkelő francia nyelven prófétáltak, lelkesen, látványosan imádták az Istent és az embereket „megragadta a Lélek”.

4) Kvékerek az 1600-as évek Angliájában. Olyan csoport, mely hangsúlyozta lelki megtapasztalásokat és szolgálatukon a Lélek vezetésére vártak. A korai kvéker azért kapták nevüket, (remegők) mert szó szerint „remegtek” a Lélek ereje alatt.

5) Janzenisták az 1600-as és az 1700-as évek Franciaországában. Egy katolikus reform mozgalom.

6) Pietisták (köztük a moravianusok) az 1600-as évek végének Németországában. A pietisták hangsúlyozták a lelki megtapasztalásokat és a kereszteni életmódot.

7) Camisardok megtérői az 1700-as évek Angliájában. Néhány camisard Angliába menekült, hogy megszabaduljon az üldöztetésektől, és megtérőkre leljen.

8) Metodisták az 1700-as évek Angliájában, különösen a Wesley-, és a Whitefield-féle ébredések idején, és a későbbi amerikai ébredések során.

Wesley maga is úgy hitte, hogy a Lélek ajándékai gyakorlatilag eltűntek, de a teljességgel helyreállított egyház ismét bírhat velük. Amikor egy bizonyos Dr. Middleton azt írta, hogy a nyelvek ajándéka hiányzott a későbbi egyháztörténet során, Wesley úgy válaszolt, hogy 1) sok korabeli írás már nem létezik, 2) sok kereszteni sohasem írt könyvet, 3) a Nicea előtti egyházatyák nem állították, hogy a nyelvek megszűntek az apostolokkal és 4) csak mert a nyelvek nincsenek kifejezetten feljegyezve, nem jelenti azt, hogy nem is gyakorolták. Azt mondta: „Sokan szólhattak új nyelveken azok közül, akik nem kerültek feljegyzésre; legalábbis a feljegyzések elvesztek az évszázadok során”. Válaszul arra az ellenvetésre, hogy a nyelvek az ő idejében már nem léteznek, Wesley azt felelte: „Többször is hallottak már nyelveket, nem távolabb, mint Dauphiny völgyében” (dél-Franciaország).

Ugyancsak figyelemre méltó az a komoly hangsúly, amit a megtérésre, és a fizikai megjelenítésre helyeztek a metodista ébredés során. Egy, a mozgalommal szembenálló történész írta: „Szélsőséges érzelmi zavarok, extázisok és különböző testi elragadtatások gyakoriak voltak a tizennyolcadik századi angliai Wesley-féle ébredés során”. Wesley összejövételein az emberek „heves reakciókat” mutattak, „...rángatóztak és reszkettek” és kiáltoztak. Hasonló jelenségeket tapasztaltak a Nagy Ébredés idején is, az 1700-as évek amerikai ébredése során, melyet Jonathan Edward, George Whitefield és mások vezettek.

Ezeket az összejövételeket metodisták, baptisták, néha presbiteránusok, majd később a Szentség-mozgalom hívei vezették. Mivel nagy hangsúly helyeztek a megtérésre és a szabad, látható imádatra, nem meglepő, hogy sokan betöltek Szent Lélekkel és nyelveken szóltak. 1800-1801-ben hatalmas ébredés söpört végig a Georgiai Egyetemen, és a hallgatók „idegen nyelveken kiáltoztak és beszéltek”.

A nyelveken szólás sok esetben nem került bele a beszámolóba, mert a megfigyelők nem vették észre azt, vagy annak jelentőségét, és nem különböztették meg más fizikai jelenségektől. Egy történész azt mondta: „A tizenkilencedik században az ismeretlen nyelveken való beszéd alkalmasszerűen tűnt fel az ébredéseken és a sátoros találkozókra, melyek szerte fellelhetők voltak az országban. Talán úgy tekintették ezt a jelenséget, mint egyikét a számos bizonyítéknak arra nézve, hogy az ember elnyerte az üdvösséget, vagy megszentelődött.”

10) Az 1800-as évek Németországnak korai lutheránusai. Ez Gustav von Below követői között kezdődött.

11) Irvingisták az 1800-as évek Angliájában és Amerikájában. A Lélek leszállt a Skót Egyház londoni gyülekezetének kiemelkedő pásztorára, Edward Irvingre, miután először Mary Campbell és James és Margaret McDonald tapasztalták meg ezt az élményt. Nem sokkal később az irvongisták létrehozták a Katolikus Apostoli Egyházat, melyben kihangsúlyozták a Lélek

ajándékait. Ezen az ébredés nyomán született meg a Keresztény Katolikus Egyház is, valamint az Új Apostoli Egyház, és voltak irvingisták a hagyományos felekezeteken belül is. Sajnos ezek a csoportok fokozatosan elvesztették a Lélek ajándékait, ritualizmusba süllyedtek, gyors hanyatlásnak indultak, és ma már szinte nem is léteznek. Philip Schaff egyháztörténész (1819-1893) írt nyelveken szólásról a New Yorki irvingista gyülekezetben:

„Évekkel ezelőtt megfigyeltem ezt a jelenséget egy New Yorki irvingista gyülekezetben; szavak szaggatottan törtek elő és értelmetlenek voltak, de abnormális, meghökkentő, hatásos hangzásúak, és a beszélő nyilvánvalóan öntudatlan állapotban és elragadtatásban szólt azokat, semmi uralommal nem bírva a nyelve felett, melyet mintha egy idegen erő ragadott volna meg. Munkatársam és barátom (Dr. Briggs), aki 1879-ben látogatott meg egy irvingista főgyülekezetet Londonban, ugyanezekre a benyomásokra tett szert.”

12) Plymouth-i testvérek az 1800-as évek Angliájában.

13) Readerek (Lasarok), 1841-43-ban Svédországban.

14) Ébredők, 1859-ben, Írországban.

15) Szentség-hívők, 1800-as években, Tennessee-ben és Észak-Karolinában.

Meg kell jegyeznünk, hogy az egyik német történész a nyelveken szólást Luther Mártonnak tulajdonította, és Dwight Moody barátja, írt Moody néhány követőjéről, akik nyelveken szóltak. Nem világos azonban, hogy ezek források valamelyike határozottan arról a nyelveken szólásról beszélnek-e, amelyet mi ismerünk. A *Westminster Confession*, a presbiteriánus kálvinizmus fontos állásfoglalása, melyet az angol puritánok 1648-ban fogadtak el, kifejezetten megköveteli, hogy az imádság ismert nyelven hangozzék el.

Huszedik század

A modern pünkösdi mozgalom 1901 január 1-én kezdődött egy topekai kis Bibliaiskolában, Kansasban, amely Charles Parham vezetése alatt állott, aki Szentség mozgalom háttérében volt szolgálattevő. A tanítványok a Lélek keresztséget kezdték kutatni a nyelveken szólással, és Agnes Ozman volt az első tanítvány, aki megtapasztalta a nyelveken szólást. Az ébredés hamarosan áterjedt sok felekezetre világszerte. Azóta a nyelveken szólás tényét számtalan esetben bizonyították és feljegyezték.

Az 1950-es évek végén indult ébredés a nyelveken szólással úgy vált ismertté, mint karizmatikus, vagy új-pünkösdi mozgalom, amely nem pünkösdi egyházakból indult ki, és elterjedt a protestáns, a Római Katolikus és az Ortodox körökben. Néhány karizmatikus csatlakozott a pünkösdi gyülekezetekhez, mások saját gyülekezetet alapítottak, sokan pedig megmaradtak hagyományos felekezeteiknél.

Pünkösdi statisztika ma

A *World Christian Encyclopedia* szerint 1970-ban 160 509 pünkösdi gyülekezet működött, 18 694 038 felnőtt taggal, és összesen 36 794 010 fő állt velük kapcsolatban; 1980-ban a gyülekezetekkel kapcsolatban álló személyek összlétszáma elérte az 51 167 187 főt világszerte. A *Time Magazine* megjegyzése szerint ez azt jelenti, hogy a Pünkösdi Egyház nagyobb, mint a protestánsok bármely ága napjainkban a világon. Ehhez jön még a karizmatikusok, vagy új-pünkösdiak száma, akiket 1 587 700 főre becsültek 1970-ben, 1980-ban pedig 11 005 390 főre.

E forrás meghatározása szerint a gyülekezetekkel kapcsolatban álló emberek száma több, mint a tagság, vagy a rendszeres látogató; ez a szám magában foglalja a támogatókat, a gyermekeket, a gyülekezeteket látogató szimpatizánsokat és a rendszertelenül látogatókat.

Összefoglalás

Nem értünk egyet minden egyén vagy mozgalom minden tanításával, amelyek e fejezetben említésre kerültek, de tanulmányunk bemutatja az alapvető igazságot: az idők során az emberek hitték, hirdették és átérték a megtérést, a bűnök lemosására való keresztséget, a Jézus nevében való keresztséget, a Szent Lélekkel való betöltekezést és a nyelveken szólást. Ezek nem modern napjaink felfedezései; a Biblia tanítja azokat, és a történelem során sokan követték tanításait.

Különösen azért állíthatjuk ezt, mivel némely csoportok egyidejűleg ragaszkodtak a Jézus nevében való keresztséghez és a Lélek keresztséghez a nyelveken szólással. Mindkét tanítást megtaláljuk a korai apostolok utáni egyházatyáknál (I. és II. század), a korai sabelliánusoknál (III. század) és a modern pünkösdieknél (XX. század). A történelmi bizonyítékok ugyancsak azt jelzik, hogy mindkét tanítás létezett a montanisták körében (II. és III. század) a késői sabelliánusoknál (IV. V. VI. század), különböző „eretnekeknél”, (III. IV. század, középkor), anabaptistáknál (XVI. század), antitrinitáriánusoknál (XVI. és XVII. század), korai kvékerek (XVII. század), és a Plymouthi Testvéreknél (XIX. század). Nem kétséges, hogy a sátán megkísérli elrejteni a tényeket, de elegendő bizonyíték szolgál arra, hogy Istennek mindig voltak emberei, akik a teljes apostoli tanítást hirdették. Meg vagyunk győződve arról, hogy az apostoli egyház, ahogyan azt az üzenet és a tapasztalat mutatja, sohasem tűnt el az apostolok ideje óta.

Az egyháztörténet önmagában sohasem bizonyíthatná be a tanítás hitelességét, de betekintést nyújt abba, miként alakultak át, vagy tűntek el ezek a kulcstanítások az évszázadok során. Segít eloszlatni azt a tévedést, hogy ezek a tanítások jelenkori eredetűek. A Biblia tiszta tanítása elegendő arra, hogy lerántsa a leplet a nem-biblikus hagyományokról, de talán ez a rövid kis áttekintés is segítséget nyújt ehhez.

Ezekben az utolsó napokban a teljes apostoli igazság hirdettetik szerte a világon. Ez a század a nyelveken szólással kísért Szent Lélek keresztség csodálatos ébredésének szemtanúja. Alig egy évszázad alatt, a pünkösdi mozgalom kicsiny csoportból a protestantizmus hatalmas tömegévé nőtte ki magát szerte a világon, és hatással volt a kereszténység minden ágára. Szilárdan hisszük, hogy Jézus neve összefügg az Ő Lelkének kitöltésével. Az egyháztörténetnek még nincs vége; hiszünk abban, hogy a legjobb még csak ezután következik!

VANNAK-E KIVÉTELEK?

„Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességgel? amelyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, akik hallották, biztosítottak számunkra. Velök együtt bizonyosságot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szent Léleknek közléseivel az Ő akarata szerint (Zsid 2,3-4).

Lehetséges-e valamilyen kivétel az újszövetségi üdvösségi terv alól, amelyet e könyvben tanulmányozunk? Ez a fejezet néhány feltételezett kivételt elemez a Biblia fényében.

Alapelvek

Először leszögezzünk néhány alapelvet, amelyek meghatározzák tanulmányunkat:

1) Egyedül Isten fogja megítélni minden ember esetében, hogy üdvösségre juthat-e (Róma 2,16; Zsid 12,23). Egyetlen emberi lény sem ítélhet egy lelket pokolra, sem nem ígérhet neki helyet a mennyben, mert az üdvösség kérdése Isten és az egyén között dől el.

Az Úr azt tanította, hogy ne ítélkezzünk egymás felett, hanem önmagunkat ítéljük meg, mások megítélését pedig hagyjuk Istenre (Máté 7,1-5; Luk 6,37). Jézus nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvösséget kínáljon fel (Ján 3,17), és nekünk is hasonlóképpen kell cselekednünk. Hirdetnünk kell az evangéliumot, biztatnunk kell az embereket az annak való engedelmességre, és figyelmeztetnünk őket az engedetlenség Biblia által elének tárt következményeire, de a végső eredmény Isten kezében van.

Nem szabad túl gyorsan elhaladnunk azok mellett, akik tisztelik ugyan Krisztus nevét, de nincsenek birtokában a teljes igazságnak. A tanítványok megdorgáltak egy embert, aki ördögöt üzött Jézus nevében, de nem tartozott közéjük. Jézus azonban azt mondta: „Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben és mindjárt gonoszul szólhatna felőlem. Mert aki nincs ellenünk, mellettünk van” (Márk 9,39-40). Az olyan emberek, mint ez is, nem biztos, hogy üdvösséget nyernek (Máté 7,21-23), de segíthetnek az Isten Igéjének és Jézus nevének terjesztésében (Fil 1,15-18). Ahelyett, hogy szembe helyezkednénk velük, hálásaknak kell lennünk azért a jóért, amelyet elvégeznek és igyekeznünk kell elvezetni őt még több igazságra. Ha mi a teljes evangéliumot megfelelő módon hirdetjük, az igazság önmagáért fog beszélni és saját magát fogja védelmezni.

2) Isten szuverén az Ő kegyelmének osztásában. Azt mondta: „Könyörülök azon, akin könyörülök és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek.” (Róma 9,15). Ennek ellenére önkéntesen választott egy tervet az üdvösségre jutáshoz, és tartja Magát ehhez; világosan megállapította azokat a feltételeket, amelyek alapján biztosítja kegyelmét. Pál először Isten szuverenitását tanít az üdvösség esetében (Róma 9,14-24), de azután megmagyarázza, hogy Isten felajánlja az üdvösséget mindenkinek, aki hisz Jézusban, Urának vallja Őt, segítségül hívja nevét, és engedelmeskedik az Ő evangéliumának (Róma 10,9-17).

3) A Biblia képezi a kizárólagos tekintélyt az üdvösség elnyerésének tanításában és útmutatásában. Jézus azt mondta a zsidóknak: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam; és nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen” (Ján 5,39-40). Nem azért dorgálta meg őket, mert bíztak a Szentírás tanításaiban az örök élet felől, hanem mert elutasították, hogy higgyenek Ő Benne az örök életükért, pedig ennek szükségességére a Szentírás világosan rámutat.

A Biblia csak egy evangéliumot tartalmaz, amelyet hirdethetünk. Pál kijelenti: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk,

legyen átok. Amint előbb mondtuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen.” (Gal 1,8-9).

Minden igaz tanítás a Biblián nyugszik. „...a szent írásokat, melyek téged bölcsé tesznek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (II Tim 3,15-17).

Nem támaszthatunk olyan követeléseket, melyeket a Biblia nem igazol, sem nem tehetünk kivételeket, melyeket a Biblia nem garantál. Pontosan azért, mert Isten szuverén az üdvösség ígéretében, nekünk tartanunk kell magunkat a Biblia tiszta tanításához. Ha Istennek van olyan terve, amely távolabbra mutat annál, mint amit kijelentett nekünk a Bibliában, ez az Ő előjoga, de a mi kötelességünk, hogy csak azt a tervet tanítsuk, amelyet Isten mutatott meg nekünk a Szentírásban. Nincs jogunk hamis, vagy bizonytalan reményeket ébreszteni, melyek vágyakozó gondolkodáson, okoskodáson, érvelésen, filozófián vagy bonyolult Igehelyek kétséges magyaráztán alapulnak. Nem tehetünk kivételeket olyan helyzetek miatt, melyek kudarcból fakadnak, hanem követnünk kell a biblikus tanításokat és példákat.

4) Nem képezhetünk tanítást szokatlan, vagy feltételezett helyzetek alapján. Az emberi szimpátia megingathat minket, de ha kivételt próbálunk tenni, azzal aláássuk Isten Igéjének tekintélyét. Például Isten dönthetett volna úgy, hogy a bűnök lemosását vízkereszttség nélkül is lehetséges, de mi túllépünk felhatalmazásunkon, ha azt állítjuk, hogy ő óhajt, vagy felsorol olyan körülményeket, amelyek nem elégítik ki akarátát. Ha kivételt teszünk valakivel, aki nem keresztekedett meg, akkor logikailag azt mondjuk, hogy a keresztség nem mindenki számára fontos.

Ily módon kezünkbe véve a döntést engedetlenségre bátorítunk vagy esetleges megközelítését adjuk Isten Igéjének. Egyedül Isten rendelkezik a bírói joggal, és mint ilyen, általános alapelveket alkalmaz sajátos esetekben annak érdekében, hogy tisztességes, és törvényesen elfogadható döntés szülessen. Engedelmeskednünk kell a teljes evangéliumnak legjobb felfogásunk és képességünk szerint, arra bátorítva ezzel másokat, hogy ugyanezt tegyék, és hagyják az örökkévaló ítéletet Istenre.

5) Isten a legszeretetteljesebb, legkegyelmesebb és a legigazabb bíró, Aki csak létezik. Szeretete, könyörületessége és igazság iránti érzéke tökéletes, míg a miénk nem az: „Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!” (Zsolt 100,5); Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh Szentek Királya” (Jel 15,3). Amikor az üdvösségről esik szó, az igazságról való fogalmaink tévesek, mivel senki sem érdemli meg az üdvösséget. Egyedül Ő tudja, mi az igazságos minden helyzetben, mert tökéletes ismerettel rendelkezik. Csak Ő ismeri a szív állapotát, a múlt lehetőségeit, és azt, mit fog tenni az egyén, ha újabb lehetőségeket kap.

6) Nem alkudhatunk meg Isten tervével, mert csak néhányan követik azt. „De hát hogy ha némelyek nem hittek? Vajjon azoknak hitetlensége nem teszi-e hiábavalóvá az Istennek hűségét? Távol legyen. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug.” (Róma 3,3-4). Jézus azt mondta: „Mert szoros (kicsi) az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt” (Máté 7,14). Valaki megkérdezte tőle: „Uram, avagy kevesen vannak-e akik idvezülnek?” (Luk 13,23). Ő azt válaszolta: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek” (Luk 13,24).

Noé napjaiban Isten csupán nyolc lelket tartott meg víz által az egész világról, mert csak ők hittek Neki, és engedelmeskedtek tervének. Az első században Isten választott népe közül (Izrael) csaknem mindenki elvetette Isten tervét, mutatott rá Pál apostol a Római levélben. Csaknem minden vallási vezető és vallási közösség elvetette az evangéliumot. Meglepődhetünk-e azon, ha ugyanez a helyzet napjainkban is?

Elvesznek-e a pogányok?

Ezen alapelvek szerint nézzük most meg annak a lehetőségét, vannak-e kivételek azok számára, akik sohasem hallották az evangéliumot.

Senki sem örökölheti az örök életet Jézus Krisztus evangéliumán kívül: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (Ján 3,5). Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Ján 14,6). Ő mondta azt is: „...mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben” (Ján 8,24). Pál így írt: „Néktek pedig, akik szorongattatok, nyugodalommal mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatáról, és az ő hatalmának dicsőségétől” (II Tessz 1,7-9).

Még azok is, akik sohasem hallották a evangéliumot, elegendő bizonyosságot nyernek Istentől az Ő teremteséből: „Mert ami Isten felől tudható nyilván van ő bennök; mert az Isten megjelentette nekik: Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és Istensége, a világ teremtesétől fogva az ő alkotásaiból megértetve megláttatik; úgyhogy ők menthetetlenek” (Róma 1,21). Isten előtt mindenki felelősségre vonható azért, hogy dicsőít-e Őt, mint Istent és hálát ad-e Neki (Róma 1,21).

Isten lelkiismeretet is ad mindenkinek. A pogányoknak ha nincs is teljes ismeretük Istentől, elegendő lelkiismerettel rendelkeznek ahhoz, hogy 1) azt követve Isten elvezesse őket további akarataira, 2) hogy azt nem követve ítélet alá kerüljenek. Mindenki tudja némely dologról, hogy az erkölcsileg helytelen, és hogy azok jogos büntetése halál (Róma 1,32). Azok, akik rendelkeznek Mózes törvényével, azáltal ítéltetnek meg, azok pedig, akik a lelkiismeret törvényével rendelkeznek, azáltal ítéltetnek meg (Róma 2,12-16). Ez nem azt jelenti, hogy bárki csupán a lelkiismeret alapján bárki üdvözülhet, mert soha senki nem élt még a lelkiismeret minimális követelménye szerint sem. Mindenki vétkezett legalább egyszer életében (Róma 3,10; 23). Senki sem üdvözülhet cselekedetek által, vagy a törvény betartásával, legyen az akár a lelkiismereti törvény (Róma 3,20; Ef 2,8-9). A lelkiismeret tehát csupán az ítélet alapjául szolgál, nem pedig az üdvösség alapjául Jézus Krisztuson kívül.

Ha valaki őszintén próbálja követni a lelkiismeretét és szorgalmasan keresi Istent, hiszünk abban, hogy Isten elegendő igazságot nyilatkoztat ki neki ahhoz, hogy üdvösséget nyerjen. Isten „megjutalmazza azokat, akik őt keresik” (Zsid 11,6). Mindig megbecsüli a töredelmes, bűnbánó szívet (Zsolt 34,18; 51,17), és mindig kinyilatkoztatja Magát az Őt keresőknek (I Krón 28,9; Jer 29,13-14; Máté 7,7).

Isten senkit sem üdvözít az Ő igazságán kívül; Isten akarata az, hogy „minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson” (I Tim 2,4). Kornélius jó példa erre. Kegyes ember volt, aki félt Istent, sok alamizsnát adott a szegényeknek, és folytonosan imádkozott Istenhez (Ap Csel 10,1-2). Röviden, mindent megtett saját erejéből, hogy keresse, imádjá Istent, és engedelmeskedjen neki. Cselekedeteiről megemlékezett Isten, és ennek eredményeképpen küldte hozzá az angyalt (Ap Csel 10,3-6). Az angyal nem tervezett valami különleges üdvösséget a számára, sem az evangéliumot nem hirdette neki, hanem megmutatta, hogyan találhatja meg az evangélium prédikátorát. Kornélius ekkor még nem nyerte el az üdvösséget, mert az angyal azt mondta neki: „Küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, aki Péternek neveztetik” (Ap Csel 11,13-14).

Élt Koreában, Szöulban egy asszony, akinek az anyja sámán volt (boszorkány doktor). Az anya babonás praktikái és folyamatos kapcsolata a gonosz szellemekkel oly mély depressziót okozott leányában, hogy az öngyilkosságot kísérelt meg. Amikor már közel járt a halálhoz, látomása volt, melyben két amerikait látott. Felgyógyult, és egy napon az Első Pünkösdi Egyház épülete előtt haladt el. Odavonzotta a dicsőítő ének hangja, és benn két amerikai arcot látott, ugyanazokat, akik a látomásban jelentek meg neki. Ezek voltak Elton és Loretta Bernard, a gyülekezet megalapítói. E csoda eredményeképpen a fiatalasszony látogatni kezdte az alkalmakat, megtért bűneiből, megkeresztelkedett Jézus nevében, betöltekezett Szent Lélekkel és

végül megnyerte anyját is az Úrnak. Korábban semmit sem tudott Jézus Krisztus evangéliumáról, de Isten bizonyára látta szívében a vágyat, amely többet szeretett volna a babonánál, és látta az őszinte óhaját is, hogy az Igaz Istent imádja. Ezért vezette őt el az igazság ismeretére.

Ha a pogányok evangélium nélkül is üdvözülnek, akkor Krisztus halála szükségtelen lett volna, és Krisztus parancsa az evangélium hirdetésére minden teremtménynek, ugyancsak tévedés. Ha a pogányok üdvözülnek, mielőtt az evangéliumot hallják, akkor a misszionáriusok valójában kárhozatot vinnének sok, már megváltott ember számára, mivel közülük sokan elvetik az evangéliumot, mikor ténylegesen hallják. Ebben az esetben Krisztus parancsa következtében valójában még több ember elveszne, Isten akaratával ellenkezően (II Péter 3,9).

Pál azt mondta: „Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanak pedig prédikáló nélkül? Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek?... Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által” (Róma 10,13-15; 17). Az igazság az, hogy minden ember az elveszettség állapotában van, amíg nem hallja és hiszi Jézus Krisztus evangéliumát, és amíg nem engedelmeskedik annak.

Isten nem volt igazságtalan, amikor az üdvösséget teljességgel az evangélium alapján tette elérhetővé, mert mindenki rászolgált arra, hogy elveszzen. Isten nem felelős az ember bűnéért, és nem volt köteles kidolgozni az üdvösség tervét. Mivel az üdvösség az Ő kegyelme által van, felajánlhatja azt saját elgondolása szerint. Továbbá Isten nem hibáztatható azért, hogy sok ember nem ismeri Őt. Ádám-tól kezdve Noén át Isten kinyilatkoztatta az akaratát az egész emberiségnek. Korunkban megparancsolta az egyháznak, hogy vigye el minden embernek az evangéliumot. Nem Isten hibája, hogy az ember újra és újra elmulasztja továbbadni Isten ismeretét leszármazottainak és embertársainak. Isten több, mint igazságos - Ő kegyelmes - amikor minden embernek bizonyosságot ad Magáról a teremtesen és a lelkiismereten keresztül.

Erkölcös és őszinte emberek

Senki sem igaz önmagában, és senki sem jó Isten szemében, mert mindenki vétkezett és senki sem üdvözl saját jócselekedetei alapján (Róma 3,10-12; 23; 27-28; Ef 2,8-9). Egyetlen bűn elegendő a lélek elítéléséhez, és nem számít, mennyire jó az az ember, Isten nélkül akkor is bűnös. Senki sem tudja kiérdemelni az üdvösséget; ingyenes ajándéka ez Istennek, és az ő általa megszabott módon nyerhető el, mely magában foglalja a hit Krisztusban és az Ő evangéliumának való engedelmisséget. Nem számít, mennyire erkölcsösen igyekszik élni valaki, ha nem követi Isten tervét, nem üdvözülhet.

Az erkölcsőség és a jó cselekedetek nem határozzák meg az üdvösséget, hiszen vannak muzulmánok, zsidók, buddhisták, hinduk, és sokan mások, akik elutasították Krisztust, de erkölcsőséget és jó cselekedeteket mutatnak, olyanokat, vagy még figyelemre méltóbbakat, mint a keresztények. Nem kétséges, hogy sok zsidó, aki elutasította Krisztust, magas erkölcsi normák szerint élt, és minden részletében eleget tett Mózes törvényének. Pál feddhetetlen volt a törvény igazsága tekintetében, mégis szüksége volt megtérésre (Fil 3,5-7).

Az őszinteség sem elegendő, hiszen a hamis vallások, a kommunisták, az ateisták és mások gyakran mély őszinteséggel követik hitüket. Abszolút szükséges az Isten imádása mind lélekben, mind igazságban (Ján 4,24). Isten az áldozatoknál is jobban megköveteli az engedelmisséget (I Sám 15,22), és senki nem fog üdvözülni, aki nem engedelmeskedik az evangéliumnak, tekintet nélkül az áldozatra.

Csak Isten látja az ember szívét és tudja, milyen az valójában (Jer 17,9-10). Nem szabad kivételeket tennünk azok számára, akik látszólag megérdemelnék az üdvösséget saját jóságuk alapján, melyet a téves emberi megítélés lát.

Azok, akik megvallják Krisztust

Az őszinte megvallás, ha az hamis felfogáson alapul, nem elegendő: az embernek hinnie kell az evangéliumban és engedelmeskednie kell annak. A hamis próféták és kultuszok követői megvallják Krisztust, de nem üdvözülnek. Jézus mondása szerint némelyek őszintén megvallják őt, és hisznek abban, hogy üdvözülnek, sőt, még csodákat is tesznek az ő nevében, mégsem üdvözülnek, mert nem engedelmeskednek az ő Igéjének (Máté 7,21-27). Sokan megvallják, hogy ismerik Őt, s még örvendeznek is jelenlétének, mégsem üdvözülnek (Luk 13,25-27).

Hova helyezi tehát ez azokat, akiknek van bizonyos fokú hite Krisztusban, de engedelmeskednek a teljes evangéliumnak? Fel kell ismernünk, hogy valamilyen mértékben válaszolnak Isten Igéjére, és Isten odafigyel rájuk. Törekszik arra, hogy elvezesse őket a teljes igazságra, és ha továbbra is követik Igéjét és Lelkét, üdvözülni fognak. Nem szabad lekicsinyelnünk semmilyen igazi Isten-élményt, amelyben részesülnek. Ezek az emberek elkezdtek követni Isten Igéjét, de megtapasztalásuknak ennél a pontjánál még nem apostoli hívők; nem születtek újjá víztől és Lélektől a Ján 3,5 és az Ap Csel 2,38 alapján.

Apollós biblikus példája annak az embernek, aki ilyen állapotban van (Ap Csel 18,24-28). Ékesen szóló ember volt, tudós az Írásokban, meg volt tanítva az Úrnak útjára és buzgó volt a lélekben. Szorgalmasan tanította az Úr dolgait, és bátran szólt a zsinagógákban, de csak János keresztségét ismerte. Amikor Akvila és Priscilla meghallotta őt, magukhoz hívták, és világosabban megmutatták neki az Úr útját. Nyilvánvalóan a Jézus Krisztus nevében való keresztséget és a Szent Lélek keresztséget tanították meg neki, mert ezek voltak azok, amit Pál is tanított János tizenkét másik tanítványának éppen a következő fejezetben.

Ebből az esetből látjuk, hogy valakinek lehet alapos ismerete az Igéről, lehet erőteljes szolgálattelvő és lélekben buzgó, ugyanakkor mégis újjászülvén. Alapjában véve az ilyen emberek Pünkösöd-előtti hívők, nem részei az apostoli egyháznak. Meglévő vallásos tapasztalataik ellenére szükségük van a további igazságokra is.

Talán az egyik módja lehet állapotuk leírásának, ha azt mondjuk, olyan felfogásbeli állásponton vannak, amely még nem tartalmazza az újjászületést. Az első pünkösdi vezetők, mint például A. D. Urshan, G. T. Haywood ezt az analógiát használják. Az Ige beültetett és ismeret lett az eredménye (Luk 8,11; I Péter 1,23), de tényleges újjászületés nem történt. A keresztyén lét kialakuló fokán vannak, és szükségük van arra, hogy valaki elvezesse őket az igazság teljességére, és normális, egészséges újjászületésre jussanak.

Gyakorló keresztyének az egyháztörténet során

A Biblia csak egyetlen üdvösségtervet nyilatkoztat ki az újszövetségi korban, és a Biblia elérhető volt az egyháztörténet során. A történelmi feljegyzések a korai, apostolok ideje utáni időkből ugyancsak elérhetőek a későbbi generációk számára, megerősítik a Jézus nevében való keresztséget és a Szent Lélek keresztséget a nyelveken szólással. Továbbá kiderül, hogy ezek a tanítások az egész egyháztörténet során léteztek.

Nem tudunk mindent a fontos egyházi vezetők szellemi életéről a református időszak alatt. Néhányan valószínűleg betöltek Szent Lélekkel és nyelveken szóltak, anélkül, hogy teljességgel megértették volna ennek az élménynek a jelentőségét. Sok esetben van bizonyítékunk arra, hogy bizonyos protestáns vezetők ismerték a kulcsfontosságú apostoli tanításokat. Például a reformáció idején egy jelentős spanyol orvos, Servetus Mihály hirdette az Isten egyetlenségét, Jézus teljes istenségét, és az újrakeresztelkedés szükségességét. Luther, Zwingli és Kálvin valamennyien tudtak erről a tanításról. Valójában Luther felismerte a Jézus nevében való keresztelkedési formulával járó ellentmondásokat. A nyelveken szólás előfordult a korai anabaptisták között, és a reformerek hallhattak erről az élményről. Luther határozottan ismerte a „lelkesekeket”, azt a csoportot, amely hangsúlyozta a Lélek mozgását és az Istennel való

kapcsolatot a prófécia és inspirációk által (ebben valószínűleg benne foglaltatott a nyelvek magyarázata is). Ezek szembehelyezkedtek Lutherrel, mint aki csupán a betű embere; Luther és a lutheránusok válaszképpen megalkották a Concord formulát (Egyezményt) (1577), és elutasították nézeteiket. Nyilvánvaló tehát, hogy a reformerek szembekerültek legalább néhány apostoli tanítással.

A reformerek bizonyára nem voltak tévedhetetlenek tanaikban, mivel olyan tévtanításokat is hirdettek, mint az egyéni lélek predesztinációja, a csecsemő keresztség, a vízzel való meghintés, és a Szentháromság. Soha nem voltak nemes példái a keresztény alapelveknek sem. Luther jóváhagyott, sőt, ajánlatosnak tartott bizonyos német bigámista szokásokat, eretnekeknek tartotta az anabaptistákat és jóváhagyta kivégzésüket, megkérdőjelezte Jakab könyvének hitelességét és „szalma-levél”-nek nevezte azt, helyeselte a zsidók kegyetlen üldözését, és szilárdan támogatta a német feudális hercegeket a parasztok zendülésének elfojtásában, „parasztok gyilkos és tolvaj hordájának” nevezve a népet” amellyel azt mondta ki: „Szabadítsunk rájuk mindenkit, aki le tudja igazni, le tudja mészárolni és le tudja vágni” őket. Zwingli abban a csatában halt meg, melynek során megpróbálta a protestáns fennhatóságot hazája, Svájc, katolikusok lakta területeire is kiterjeszteni. Kálvin beleegyezett Servétus kivégzésébe, jóváhagyva hogy máglyán megégessék Genovában.

Ezeknek az embereknek az alapvetően nemes jelleméről és jelentős munkásságról az egyháztörténetben sokat feljegyeztek, de ugyanakkor az is igaz, hogy egyikük sem volt tökéletes, vagy tévedhetetlen.

Nem tehetünk sajátos kivételt személyes bátorság, buzgalom, vagy bizonyos biblikus igazságok felőli látás alapján. Sok ember mutat bátorságot, buzgalmat, elszántságot és áldozatkészséget hamis vallások, politika és nacionalizmus iránt. Sokakat üldöztek, kegyetlenül megkínóztak, és mártírhálált szenvedtek a júdaizmusért, a buddhizmusért, az iszlámért, a kommunizmusért, a forradalmak ügyéért és az anarchizmusért. Sok eretnek és kultikus hívő szenvedett azért, mert megvallották Krisztust. Emberek éltek és haltak nemes célokért, olyanokért, amelyek Isten előtt is fontosak lehettek, mint például a demokrácia, a vallásszabadság, a Jehovában való hit, és a Bibliában való hit. Ezek közül azonban egyetlen ember sem üdvözülhet, csupán szenvedéseik, vagy áldozatuk érdemeként. Semmilyen körülmények között sem engedhetjük meg, hogy a kegyes ősök, vagy nemes vezetők élete az egyháztörténet során lebeszéljen minket arról, amit ma az Isten akaratának ismerünk.

Biblián kívüli spekulációk

Minden egyéb felfogás és spekuláció az üdvösséget illetően azok számára, akik nem születtek újonnan, túllépi a Szentírás határait, és ily módon is kell bánnunk vele.

Második lehetőség a halál után

Némelyek, közöttük a Mormonok és Jehova tanúi, azt tanítják, hogy van lehetőség az üdvözülésre a halál után, legalábbis azoknak, akiknek nem volt „teljes” lehetőségük a megtérésre. Lehet, hogy érdekes ilyen teóriákon morfondírozni, de a Biblia nem ad nekünk felhatalmazást arra, hogy úgy hirdessük, mint evangéliumot. A Biblia sehol sem tanítja, hogy lehetőség volna elfogadni az evangéliumot miután e földi élet véget ért, sőt, inkább arra utal, hogy nincs ilyen lehetőség. „És miképpen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet” (Zsid 9,27); „Ne csodálkozzatok ezen; mert eljő az óra, amelyekben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő (a Fiú) szavát, És kijőnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték a kárhozat feltámadására” (Ján 5,28-29); „És a tenger kiadja a halottakat, akik ő benne voltak; és a halál és a

pokol is kiadá a halottakat, akik ő nálok voltak; és megítéltetének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint”(Jel 20,13).

Két Igerésszel szokták alátámasztani a második lehetőség tanítását. Az egyik Pál hivatkozása a halottakért való keresztségre (I Kor 15,29), amelyet a 6. fejezetben már tanulmányoztunk. Más Igerész azt állítja, hogy Krisztus Lelke prédikált a börtönben lévő lelkeknek, akik engedetlenek voltak Noé napjaiban (I Péter 3,18-20). Íme néhány lehetséges magyarázat erre a versre: 1) Krisztus Lelke Noé napjaiban Noé által prédikált azoknak, akik most börtönben vannak. Az I Péter 4,6 szóhasználata és az igeideje alátámasztja ezt a magyarázatot. 2) Krisztus Lelke leszállt az alvilágba, míg teste a sírban feküdt, és hirdette a győzelmét a halál fölött a bukott angyaloknak a börtönben (II Péter 2,4), vagy a sátáni erőknek. 3) Krisztus Lelke emberi lelkeknek adott kinyilatkoztatást az alvilágban, de senkinek sem ajánlott fel egy második lehetőséget az üdvözülésre.

E két utóbbi magyarázat annak a szónak jelentéséből veszi a magyarázatot, amelyet „prédikál”-nak fordít a Bibliánk, s amely nem az általában használt *euangelizo* szó, melynek jelentése az üdvösség jó hírét prédikálni, hanem a *kerusso* szó, amelynek jelentése tudatni valamit. Mindkét magyarázat jól illeszkedik annak tanításához, hogy Krisztus alászállt a pokolra (hádeszbe), amikor elnyerte a pokol és a halál kulcsát, és foglyokat vitt fogva (Ap Csel 2,25-32; Róma 10,7; Ef 4,8-10; Jel 1,18).

Újjászületés csekélyebb engedelmességgel?

Manapság nem újjászületés nélkül hirdetik az üdvösséget, hanem némelyek azt hirdetik, hogy az ember újjászülethet akkor is, ha nem tesz eleget a teljes apostoli mintának. E nézet alátámasztására rámutatnak olyan példákra, melyekben Isten bizonyos embereket az ő idejükben saját tervének megfelelően üdvözítette, de terve szokatlan vagy váratlan módon teljesedett be. Az ószövetségi példák erre Jetró, Bálám és Ninive. Ugyancsak példa erre a kereszten függő látor, aki a törvény alatt jutott üdvösségre, de akinek Jézus volt a főpapja és az áldozata is. Ez azt mutatja, hogy Istennek szabadsága van arra, hogy saját elgondolása szerint töltsen be tervét, de nem vonhatunk le túl messzemenő következtetéseket ezekből a példákból, mivel azokra egyedi helyzetben és időszakban került sor.

Két lehetőség áll fenn az újszövetségi üdvösség szempontjából: 1) Valaki megszülethet Lélektől a nyelveken szólás jele nélkül, ha nem tudott róla, vagy nem értette azt, így nem lehetett benne hite. 2) Valaki megszülethet víztől Jézus nevének kimondása nélkül, mert sohasem hallotta tanítani azt, vagy nem értette meg. Ez előfeltételezi, hogy a keresztségben elegendő hitük volt Jézusban, mint Megváltóban, és megértették a gyakorlatban (ha nem teológiai szempontból), hogy Ő az Istenség teljessége.

Noha ezek az érvek logikusabban hatnak, és belsőleg egyezők, legalább két komoly probléma merül fel velük szemben: 1) Maga a Biblia a teljes apostoli megtapasztalást tanítja, anélkül, hogy utalást tenne kivételekre; 2) Az egyháztörténet során és ma is az őszinte emberek betöltekeznek Szent Lélekkel a nyelveken szólás bizonyítékával, közöttük olyanok is, akik nem számítottak a nyelveken szólásra, és sokan keresztkednek meg Jézus nevében olyanok, akik soha senkit sem hallottak prédikálni a Jézus nevében való keresztségről. E problémákat figyelembe véve egyértelmű a felelősségünk, hogy elfogadjuk, és hirdessük a teljes apostoli megtapasztalást, számítva arra, hogy az apostoli minta pontosan megismétlődik.

A csecsemők sorsa

Tanulmányunk eddig nem foglalkozott a gyermekek esetével, akik meghaltak, mielőtt elég idős kort éltek volna ahhoz, hogy higgyenek Istenben, hogy megtérjenek a bűnből, és nem foglalkoztunk a szellemileg visszamaradottakkal sem. Számos nézet létezik ezzel kapcsolatosan:

1) Bűnös természetük miatt nem mehetnek a mennybe (Zsolt 51,5; Róma 5,12,21). Ez előfeltételezi, hogy a bűnös természet nem csupán a bűnre való hajlamot jelenti, hanem az öröklött bűnt is, a személyes cselekedetektől függetlenül. A Római Katolikusok fenntartották e nézetet, azt tanítván, hogy a csecsemőket meg kell kereszteni az eredendő bűn elmosására. Kitaláltak egy Bibliától idegen helyet a megkereszteletlen csecsemők számára, amelyet a pokol tornácának neveztek, ahol nincs sem öröm, sem fájdalom.

2) A mennybe jutnak. Jézus kisgyermekkel példázta a mennyek országát (Máté 18,1-10; 19,14); talán ez azt mutatja, hogy ők az Isten országához tartoznak. Ez a nézet előfeltételezi, hogy Krisztus kiengesztelésére Isten automatikusan eltörli az ő bűnös természetüket.

3) Fel fognak támadni az Ezeréves Királyság idejére, és lehetőséget kapnak arra, hogy elfogadják, vagy elvessék az üdvösséget. Jehova tanúi tanítják ezt, de ennek nincs bibliai alátámasztása.

4) Isten az Ő előre ismerete alapján ítéli meg a csecsemőket, aszerint, mit tettek volna, ha életben maradtak volna. Ezzel megválaszolhatatlan kérdés merül fel a szabad akarattal kapcsolatosan és azokat a tényezőket illetően, amelyek hozzájárulnak az egyén döntéséhez.

5) Egy csecsemő üdvösségét szülei hozzáállása határozza meg. A probléma ebben az esetben az, hogy Isten a szülők vétke miatt ítelné el a csecsemőt, és a hitre való saját képtelensége miatt. Vannak ószövetségi példák arra, hogy a gyermekek is szenvedtek szüleik bűne miatt, mint például az özönvíz idején. Ez nem jelenti szükségszerűen azt, hogy a gyermekek örökre kárhozatra jutottak, hanem egyszerűen azt mutatja, hogy a gyermekek gyakran szenvednek ebben az életben a szüleik cselekedetei következtében.

Az I Kor 7,14 kijelenti, hogy a hitetlen házastárs megszentelődik (különválasztódik) a hívő házastársnak köszönhetően, és eme egységből származó gyermekek szentek (el vannak választva a világtól Istennek). Ha ez az üdvösségre vonatkozik, bár ez vitatható, akkor a hitetlen házastársat és a felnőtt gyermekeket is magában foglalja. Világosnak tűnik azonban, hogy ez az isteni befolyásra utal, melyet a hívő élvez családjában, és amely bizonyára erőteljes tényező lehet a családtagok üdvösségre jutásában.

Arra a megállapításra kell jutnunk, hogy a Biblia egyszerűen nem beszél arról, mi történik a csecsemőkkel, és a szellemileg visszamaradottakkal. ez nem meglepő, mivel a Biblia nagyon gyakorlatias könyv, és azok számára szól, akik képesek rá válaszolni. Talán azért is nem foglalkozik ezzel a kérdéssel, mert Isten azt akarja, hogy ne tartsuk vissza az evangéliumot semmilyen korosztálytól. A Biblia arra buzdít, hogy tanítsuk a gyerekeket az Úr útjára (Péld 22,6), és ezt már egészen kis kortól el kell kezdenünk. Isten a kisgyermekeket is betölti Lelkével; családok tagjai már hat, hét, kilenc és tíz éves korban éves is betöltekeztek Lélekkel. A Biblia nem határoz meg korhatárt, talán azért, mert a felelősségvállalás kora nagyon különböző lehet, mely jelentősen függ az gyermek egyéni fejlődési szintjétől, szellemi képességétől, és a tanítástól.

A tiszta tanítás hiánya a csecsemők és a szellemileg visszamaradottak esetében ne zavarjon minket. Legyen hitünk Istenben, higgyünk abban, hogy számukra is létezik kegyelmes terve, ahogyan számukra is van. Ha megtapasztaltuk Isten kegyelmét, könyörületeségét és szeretetét saját életünkben, fenntartás nélkül rábízhadjuk Őket is Isten gondoskodására.

A büntetés foka

A Biblia jelzi, hogy a bűnös a büntetés különböző fokozatait szenved el, mely azon az ismereten és lehetőségeken alapul, amelyek itt a földön bírt. Ez azonban nem csökkenti le a büntetés realitását, amellyel minden bűnösnek szembe kell néznie, vagy az üdvösség nagyszerűségét, amelyet elveszítettek. Egy kicsit jobban segíthet megérteni Isten igazságát, és a kivételek mellőzésére bátorít minket a szimpátia alapján azok iránt, akik látszólag kevésbé érdemelnek büntetést, mint mások. Isten igazságosan fogja meghatározni minden bűnös

felelősségének a fokát, és annak megfelelően rója ki a büntetést. A Biblia nem magyarázza meg pontosan, hogy érvényesíti Isten ezt az alapelvet, de a következő Igehelyek azt tanítják, hogy:

1) Jézus kijelentette: „És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle” (Luk 12,48). Ennek ábrázolására elmondott egy példabeszédet egy gazdáról, aki váratlanul visszatért birtokára. A szolga, aki ismerte az ura akaratát, de nem végezte el, sokkal büntetett meg, aki pedig nem tudta pontosan, mit vár tőle az ura, de ugyancsak büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbre büntetett (Luk 12,42-48).

2) A képmutatók büntetése nagyobb lesz, mint másoké (Márk 12,38-40).

3) A visszaesők szigorúbb büntetést kapnak, mint azok, akik soha nem ismerték meg az igazságot (Máté 12,43-45; II Péter 2,20-22).

4) A szentek, akik hit által üdvösségre jutottak, jutalmukat veszik az ő jócselekedeteik szerint (I Kor 3,11-15). Ha ugyanez az alapelv vonatkozik a bűnösökre, azok az ő cselekedeteik szerint nyerik el büntetésüket.

5) Mindenki meg fog ítélni az ő cselekedetei szerint, felelősségre vonva azon ismeretek alapján, amelyek számára elérhetőek voltak (Róma 2,6; 11,6). Senki sem üdvözl az evangéliumon kívül, de azok a bűnösök, akik lelkiismeretesen követték a törvényt bizonyos területeken, felmentést nyernek azok alól, míg akik megszegtek azokat, megbüntettetnek (Róma 2,14-15). Ennek a megkülönböztetésnek csak akkor van értelme, ha a büntetésnek különböző fokozatai léteznek.

6) Ha bárki jót cselekszik az evangélium, vagy a keresztyének érdekében, nem fogja elveszíteni jutalmát semmilyen körülmények között (Márk 10,40-42; Márk 9,41). Lehetséges, hogy némely megváltatlan ember nem nyeri el a teljes jutalmat ebben az életben, de valamiképpen aratni fog az eljövendő életben.

Összefoglalás

A Biblia nem tanít semmilyen kivételt az egyszerű, újjászületésről szóló üzenettel kapcsolatosan, amely megtérést jelent a bűnből, vízkeresztiséget Jézus nevében, és Szent Lélek keresztiséget. Nem szabad Biblián kívüli teóriákat és okoskodásokat kinyilatkoztatott igazságokként hirdetni, hanem minden tanítást szigorúan az Isten Igéjének világos tanítására kell alapoznunk. Isten mindazokat üdvözíti, akik őszintén kutatják az igazságot, teljes szívükből és teljes hitüket Jézus Krisztusba helyezik.

A teljes evangéliumot kell hirdetni, amely magában foglalja az Ap Csel 2,38-at, mint az újjászületés normáját.

AZ ÜDVÖSSÉG NÉGY TÉNYEZŐJE

„Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmostattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Léleke által” (I Kor 6,11).

Az üdvösség, melyet Isten felajánl, helyrehoz minden problémát, amit a bűn okozott. Végül visszaállít mindent, amit Ádám elveszített, és még többet is ad (Róma 5,15-21) és visszaformál minket Krisztus hasonlatosságára (Róma 8,29; I Ján 3,2).

Ebben a fejezetben tanulmányozni fogjuk az üdvösség négy fő tényezőjét: megigazulás, megújítás, örökbefogadás, és megszentelődés.

Megszentelődés

A megszentelődés Isten cselekvése által megy végbe, és bűnöst igaznak nyilvánítja. A bűnös nem válik ténylegesen igazzá önmagában ezen a ponton, de Isten úgy számítja, vagy tekinti őt, mint igaz embert, függetlenül a múltban elkövetett bűneitől. A megigazulás jogi kifejezés, amely az Isten szemében lévő állapotunk megváltozását jelenti.

A megigazulás két elemet tartalmaz: 1) Isten megbocsát a bűnösnek, eltávolítja a bűnösség tényét és a büntetést (Róma 4,6-8; 8,1). 2) Isten felruhazza a bűnöst Krisztus igazságával, így az részesévé válik mindannak, ami a bűntelen Krisztust illeti meg az Ő igazságáért (Róma 3,22; 4,3-5; a megigazult ember teljességgel megbékélt Istennel (Róma 5,1; 9-10) és feljogosul arra, hogy örökölje Isten minden ígétét, beleértve az örök életet (Róma 5,9; Gal 3,10-14; Tit 3,7).

A megigazulás Isten kegyelméből ered, megvásárolván minket Krisztus vére árán: „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében” (Róma 3,24-25). Csak hit által nyerhető el Jézus Krisztusban, és nem a törvény cselekedetei által: „Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény a cselekedetei nélkül” (Róma 3,28); „Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazsággul” (Róma 4,5).

Krisztus vére jelzi a teljes megváltási munkát, beleértve Krisztus halálát (amely kielégítette Isten törvényének követelményét) és feltámadását (amely nélkül halála nem lenne hatékony). „Hanem mi értünk is, akiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, akik hisznek Abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból. Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért” (Róma 4,24-25). Isten kegyelme a megigazulás forrása, és Krisztus vére (halála, eltemetése és feltámadása) a megigazulás alapja, a hit pedig az az állapot, amely által elnyerjük a megigazulást.

Mivel a megigazulás hit által nyerhető el, amelyre akkor kerül sor, amikor valaki a megmentő hit teljességére jut, az pedig magába foglalja az evangéliumnak való engedelmisséget (2. fejezet). Ezért a megigazítás teljes munkája hit által megy végbe, amint valaki megtér, megkeresztelkedik Jézus nevében és betöltekezik Szent Lélekkel.

Az I Kor 6,9-10-ben Pál tíz kategóriáját sorolja fel az igazságtalan embereknek, akik nem öröklük Isten országát. Azután így folytatja: „Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Léleke által” (I Kor 6,11). Más szavakkal a megigazulás akkor megy végbe, amikor megkeresztelkednek Jézus nevében, és megkeresztelkednek Szent Lélekkel. Noha ez a vers kifejezetten nem említi a *kereszttség* szót, a *Smith's Bibliaszótára* úgy magyarázza ezt, mint amely a keresztségre utal: „Általában úgy vélik, hogy itt utalás történik az Úr Jézus Krisztus

nevében való keresztségre... Kétségtelennek tűnik, hogy a keresztségre van itt utalás.” Egy baptista teológus kijelentette, hogy „a Bibliakutatók hangja névtelenül megerősíti a keresztséggel való összefüggést.”

Tovább vizsgálva a megtérés, a vízkeresztség és a Lélek keresztség célját, látjuk, hogy a megigazulás munkája mindháromban jelen van. A megtéréskor az ember és Isten személyes kapcsolatot kezd kialakítani, amely a víz és a Lélek keresztségen alapul. A vízkeresztségben Isten lemosa a bűnöket (Ap Csel 2,38) amely aktus megfelel a megigazítás első elemének.

A Szent Lélek felruház minket Krisztus igazságával, mert Krisztus Lelke van bennünk: „Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Róma 8,4); „De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róma 8,9-10). A bennünk lakozó Lélek képessé tesz minket arra, hogy a jövőbeni üdvösséget elnyerjük (Róma 8,11). A Lélek által alkalmasakká válunk Isten áldásaira és ígéreteire (Róma 8,15-17; Gal 3,14). Röviden a Lélek keresztsége elvezet a megigazítás második eleméhez.

A megigazítás munkája a bűnből való kezdeti megtéréssel indul, és a vízkeresztséggel, valamint a Lélek keresztséggel teljeseedik be. Ezért a megigazulás azonnal végbemegy az újjászületés, mint egész, pillanatában. Helytelen lenne a megigazulást az újjászületés egyetlen tényezőjével azonosítani, mert az újjászületést egyetlen egészként kell tekintenünk. Bizonyos értelemben azonban a megigazulás elnyerhető egy folyamat eredményeképpen is, melyben az elkövetett bűnt megbánás követi az újjászületés élménye után.

Megújítás

A megújítás újjászületést jelent. Több, mint a régi természet megreformálása; a megújított ember egy új, szent természet részese lesz, amelynek hatalma van a régi, bűnös természet felett. Az újjászületés két elemet tartalmaz: 1) a régi természet megsemmisítését (II Kor 5,17) és 2) az új természettel való felruházást, amely valójában Magának Istennek a természete (Ef 4,24; Kol 3,10; II Péter 1,4).

Az új természet változást eredményez a vágyakban és a magatartásban (Ef 4,23-32) és erőt ad egy új életben való járásra (Ap Csel 1,8; Róma 8,4). Az újjászületés nem törli el a bűnös természetet; a kereszténynek két természete van, a test (a bűnös vagy testi természet) és a Lélektől való természet. Ha a test vágyait követi, vagy a test hatalmától függ, nem élhet győzedelmes szent életet (Róma 7,21-25; 8,12-13; Gal 5,19-21). Ha a Lélek szerint élünk, a bűn feletti győzelmes életet élhetünk (Róma 8,1-4; Gal 5,22-23; I Ján 3,9). Senki sem üdvözülhet az életében végbemenő megújítás munkája nélkül (Ján 3,3-7; Gal 6,15).

A megújulás Isten kegyelméből ered (Ján 1,13; Titusz 3,5; Jak 1,18) és az ember hite által nyerhető el (Ján 1,12-13). Isten Igéjétől születtünk (fogantattunk meg), Jézus Krisztus evangéliumától (I Kor 4,15; Jak 1,18; I Péter 1,23). Az Ige hallása elülteti bennünk az üdvösség magját, de ahhoz, hogy ez újjászületéssé fejlődjön, válaszul engedelmeskednünk kell hitben az Ap Csel 2,38. A megtérésben és a vízkeresztségben a mi ó emberünk megfeszítetik és eltemetetik, ami a mi régi életmódunk és a bűn felettünk való uralma romboltatik le (Róma 6,1-7). A Szent Lélek keresztség új természettel ruház fel bennünket, és folyamatos erőt ad a ó ember halálban tartásához (Róma 8,8-9; 9). Így a vízkeresztség és a Lélek keresztség elvezet a megújulás két eleméhez; mindkettő része az újjászületésnek.

A megújulásra tehát akkor kerül sor, amikor megtérünk, megkeresztelkedünk Jézus nevében és vesszük a Szent Lelket. A megújítás munkája áldást jelent egész keresztény életünk során, istentől való vágyakkal töltve el bennünket, lelki vezetést nyújtva, és erőt adva a bűn legyőzésére nap mint nap.

Örökbefogadás

Az örökbefogadás egy gyermek kiválasztásának és elhelyezésének cselekedete. A *megújítás* azt jelzi, hogy Isten gyermekei vagyunk egy új szellemi születés útján; az *örökbefogadás* jelzi, hogy Isten felnőtt gyermekei lettünk, és örökösei az Ő tudatos választása szerint. Az örökbefogadás tehát a mi helyzetünkre utal, akik mint Isten gyermekei bírunk minden joggal, amely ehhez a státuszhoz kapcsolódik.

A Gal 4,1-7-ben Pál szembe állítja a Krisztus előtti, törvény alatt való életet a Krisztus utáni, Lélekben való élettel. Krisztus halála előtt az emberek a világ rabságában éltek. Isten népe a törvénynek alávetve élt, mint olyan gyermek, akik még nem érték el az érett kort, és gyám, vagy mester felügyelete alatt élnek. Krisztus megváltó munkája után azonban Isten gyermeke eljutott abba a korba, hogy betöltekezzen Krisztus Lelkével, és jogosulttá váljon annak öröklésére, amit Isten eltervezett számára kezdettől. Pál használta az *örökbefogadás* szót eme státusz megváltozásának leírására, mivel az örökbefogadás olyan jogokat és kiváltságokat juttat az ember számára, amelyeket soha azelőtt nem birtokolt.

A Róma 8,14-17-ben Pál valahogyan különböző módon használja az örökbefogadás hasonlatát. Megtérésünkör örökbefogadást nyertünk Isten családjába, így ifjabb testvéreivé váltunk az ember Krisztusnak. Mint örökbefogadott gyermekek, minden olyan törvényes jog és kiváltság megillet minket, mint a természetes születésű fiút. Krisztus az Atya egyszülöttje és az egyetlen, Aki örökös, de az örökbefogadás által mi is az Atya örököseivé váltunk, ezért örökösársai vagyunk Krisztusnak.

Még nem örököltük az örökbefogadás minden áldását; még várunk azon helyzetünk teljes kinyilatkoztatására, hogy Isten gyermekei vagyunk, és fizikai testünk megváltására (Róma 8,23).

Az örökbefogadás Isten kegyelméből és az Ő választásából ered (Ef 1,4-5) és hit által nyerhető el (Gal 3,26). A Biblia jelzi, hogy az örökbefogadásra a vízkereszttségben és a Lélek kereszttségben kerül sor, mert ez az, ami Isten családjába helyez minket: „Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 3,26-27) „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg” (I Kor12,13); „Mert nem kaptátok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem fiúságnak lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá Atyám!” (Róma 8,15). A Lélek egyaránt közreműködője, és áldása az örökbefogadásnak.

Az örökbefogadás Isten családjába tehát azonnal az újjászületésben megy végbe. Bizonyos értelemben múltbeli esemény, mivel már Isten fiainak hívatunk (I Ján 3,1). Már élvezzük örökségünk első gyümölcseit, amely az Isten Lelke (Róma 8,23; Gal 4,6; Ef 1,13-14), és biztosítékunk van a jövőbeni örökségünk felől. Más értelemben azonban az örökbefogadás még jövőbeni esemény. Még várunk a mi helyzetünk kinyilatkoztatására minden teremtmény számára, testünk megváltására, és örökségünk teljességére, amelyet akkor nyerünk el, amikor Krisztus visszatér.

Megszentelődés

A megszentelődés szó szerint elválasztást jelent. Jelen tanulmányunk szövegösszefüggésében alapvetően azonos fogalom a szentséggel, amely a bűntől való elválasztást, és az Istennek való odaszentelést jelenti. A megszentelődés a igazzá válás folyamata - tulajdonképpen a Krisztushoz hasonlóvá válás folyamata.

Az újjászületésnél Isten elválasztott minket a bűntől (I Kor 6,11), de ez csupán a folyamat kezdete. Isten folytatja bennünk ezt a munkát, hogy tökéletesekké és szentekké tegyen bennünket. A Biblia azt tanítja, hogy érettségre és tökéletességre juthatunk ebben az életben (II Kor 3,18; 7,1; Ef 4,11-15; II Péter 3,18). Ez nem abszolút, bűntelen tökéletességet jelent, ahogyan azt Krisztus példázza, hanem viszonylagos tökéletességet, mert a bűnös természet és a bűn lehetősége még mindig bennünk lakozik.

Viszonylagos értelemben valamennyien egyaránt tökéletesek vagyunk, még ha különböző szintekre jutottunk is abszolút értelemben, mint ahogy két gyermek, akik a fejlődés különböző fokozatán állnak, is lehetnek tökéletesen normálisak és egészségesek. Isten annak alapján ítéli meg életünket, hogy honnan jöttünk, milyen képességekkel rendelkezünk, mit adott Ő nekünk, és mik a lehetőségeink (Máté 13,23; 25,14-30). Elvárja tőlünk, hogy alávessük magunkat egy növekedési folyamatnak (Márk 4,26-29). Ha újonnan születünk, megfelelő ütemben növekedünk az Istennek való kapcsolatunkban, felhasználunk mindent, amit Isten adott nekünk, megtért életet élünk, és fokozatosan egyre hasonlatosabbak leszünk Krisztushoz, tökéletesek lehetünk a szemében. A cél, melyre törekedünk kell, az abszolút tökéletesség (Máté 5,48). Ha mi alávetjük magunkat a megszentelődés folyamatának, Krisztus végül átalakít minket abszolút értelemben tökéletesen büntelenné az Ő visszajövetelére (Fil 3,12-14; I Tessz 3,13; I Ján 3,2).

Megszentelődésünket kegyelem hozza létre hit által, Krisztus áldozata alapján (Ap Csel 26,18; I Tessz 5,23; Zsid 10,10). A megszentelődés elsődleges cselekedete a megtérés időpontjában történik meg, a vízkeresztségben és a Lélek keresztségben (I Kor 6,11). A folyamatos megszentelődési munka a bennünk lakozó Lélek működése által megy végbe (II Tessz 2,13; I Péter 1,2), amint napról napra hit által élünk (Róma 1,17).

Összefoglalva először is tehát azonnali munka, amelyre az újjászületéskor kerül sor, amikor elkülönülünk a bűntől, és Istenhez fordulunk. A megszentelődés fokozatosan megy végbe keresztyén életünk során, és akkor válik teljessé, amikor Krisztus visszatér az ő egyházáért.

Isten örökre szóló üdvösségterve

A Róma 8,28-30 leírja öt lépését Isten örökkévaló üdvösségtervének, melyet a bukott emberiség számára készített:

1) *Előre ismeret*. Isten előre tudta, hogy az ember vétkezni fog és üdvösségre lesz szüksége. Azt is tudta előre, hogy amikor felkínálja az üdvösséget, némelyek elfogadják azt.

2) *Predesztináció*. Mivel Isten előre látta ezt a választ, eltervezte a világ megalapításától kezdve, hogy üdvösséget szerez Krisztus engesztelő áldozata által (I Péter 1,18-20; Jel 13,8). Azok, akik Isten tervét választották, elrendeltettek arra, hogy Krisztushoz hasonlóvá legyenek. Az egyház győzelemre rendeltetett, de minden egyénnek magának kell eldöntenie, részese akar-e lenni ennek a tervnek vagy sem.

3) *Elhívás*. Az Ő terve alapján Isten kiterjesztette elhívását az egész emberiség felé, hogy („aki akarja”) részese legyen annak. A Róma 8 egy hatékony elhívásról beszél; csak azok, akik válaszolnak Isten egyetemes elhívására, lesznek ténylegesen részei az egyháznak (görögül ekklesia, melynek szó szerinti jelentése: a kihívottak).

4) *Megszentelődés*. Isten ezután megszenteli azokat, akik elfogadják az Ő hívását. Igaznak nyilvánítja őket, ami elérhetővé teszi számukra az üdvösség minden áldását.

5) *Megdicsőülés*. Az utolsó lépés a megdicsőülés, amely a megszentelés végső munkája. A Róma 8 múlt időben beszél róla, mivel Isten elgondolásában ez már abszolút biztos, elrendelt esemény az Ő egyháza számára. Ekkor nyerjük el a megdicsőült testet, az abszolút tökéletes és büntelen természetet. Amikor Isten terve teljessé lesz, teljesen és örökkévaló érvénnyel megszabadulunk a bűn minden hatalmától és kihatásától.

Összefoglalás

Ez a fejezet négy fő fontos tényezőt mutatja be üdvösségünknek: 1) megigazítás, az a cselekedet, amely által Isten igaznak nyilvánít minket; 2) megújulás, az a cselekedet, amely által újjászületünk és új természetet nyerünk; 3) örökbefogadás, az a cselekedet, amely által Isten családjába nyerünk befogadást, és kiválasztatunk, mint az Ő örökösei; és 4) megszentelődés, az a

cselekedet, amely által elválasztatunk a bűntől, és az a folyamat, amely által ténylegesen igazzá válunk.

Az üdvösségnek mindezen munkái Isten kegyelméből erednek, és Krisztus vére árán mehetnek végbe, mi pedig a Krisztusba vetett hit által lehetünk részesei. Továbbá mind a négy akkor történik meg, amikor megtérünk, megkeresztelkedünk Jézus nevében, és betöltekezünk Szent Lélekkel. A mi tanulmányunk tehát két alapvető igazságot erősít meg: 1) az üdvösség kegyemből van, hit által és 2) mind a víz-, mind a Lélek keresztség az üdvösség megtapasztalásának része.

A megigazítás, a megújítás, az örökbefogadás és a megszentelés kezdeti cselekedete mind azonnal mennek végbe, az újjászületés pillanatában. Úgy írtuk le őket, mint azonnali eseményeket annak a ténynek figyelembevételével, hogy Isten egységes egésznek tekinti az újjászületést. Mivel a Biblia a víz-, és a Lélek keresztség egységét tanítja (4. fejezet), hisszük, hogy a munka nem teljes amíg mindkét keresztség meg nem történik. A követendő minta alapján az Ap Csel-ben mindkettőre együtt került sor (Ap Csel 2,38; 10,44-48; 19,1-6).

Ha az embereknek hitük van és megtanították őket arra, hogy várják a Szent Lélek keresztséget a vízkeresztség időpontjában, az meg is fog történni éppen úgy, mint az apostolok napjaiban. Meg lesznek keresztelve Jézus nevében is és betöltekeznek Lélekkel, amikor kijönnek a vízből (Ap Csel 19,1-6), vagy betöltekeznek Lélekkel, és nyomban engedelmeskednek a keresztelkedési paracsnak Jézus nevében (Ap Csel 10,44-48).

Ennek tekintetében tanulmányunkat olyan ember tipikus esetére alapoztuk, aki megtér, megkeresztelkedik vízzel és megkeresztelkedik Lélekkel egyidejűleg. Csodálatos látni, hogyan tervezte el ezt Isten, és hogyan teljesednek be a az üdvösségre jutás különböző tényezői, amikor engedelmeskedünk a János 3,5 és az Ap Csel 2,38 egyszerű parancsának.

EGY ÖSZINTE VÁLASZ

E könyv végén visszatérünk eredeti kérdésünkhöz: „Mit cselekedjek, hogy idvezüljek?” Az újszövetségi válasz: higgy az Úr Jézus Krisztusban, térj meg a bűnből, keresztesd meg Jézus nevében a bűnök bocsánatára, töltekezz be Szent Lélekkel a nyelveken szólás kezdeti bizonyítékával, és élj szentségben, elkülönített életet a benned lakozó Lélek hatalma által.

Bármely területen folytatott bibliai tanulmány ehhez a kérdéshez vezet el. A Biblia elénk tárja ezt a választ, megfelelve az üdvösségre vonatkozó egyenes kérdésre (1. fejezet). Ez a megtartó hit biblikus meghatározása (2. fejezet). Ez Jézus Krisztus evangéliuma, mivel az Ő halálát, eltemetetését és feltámadását alkalmazza a mi életünkben, és ez az az evangélium, amelyet az egész Újszövetség hirdet (3. fejezet). Ez az újjászületés, amely magában foglalja a vizet és a Lelket (4. fejezet).

A megtérés elfordulás a bűntől Isten felé, beleértve az intellektust, az érzelmeket és az akaratot, magában foglalja a bűn felismerését, megvallását, megbánását és a bűn elhagyása melletti döntést (5. fejezet). A keresztyén vízkeresztség megfelelő módja a vízbe való bemelegítés, és Isten ekkor lemosa a megtért bűnös bűneit (6. fejezet). A keresztyén vízkeresztség megfelelő formulája Jézus nevének segítségül hívása, mivel Jézus az egyetlen megtartó név és a legmagasztosabb név, amelyen Isten kijelentette Magát az emberiségnek (7. fejezet). A Szent Lélek keresztség az üdvösség része, mivel Isten ekkor felruhazza a hívőt az Ő Lelkével (8. fejezet). A Lélek keresztség biblikus bizonyíték a nyelveken szólás; a nyelvek ugyancsak elérhetők, mint ajándék, a Lélekkel betöltött hívók számára, mind személyes, mind gyülekezeti épülésre (9. fejezet).

Nem csupán az apostolok hirdették ezt az üzenetet, hanem a korai, apostolok utáni egyház is; továbbá megjelent az egész egyháztörténet folyamán, és nagy ébredésnek örvend a huszadik században (10. és 11. fejezet).

A Biblia egyetlen világos kivételt sem tár elénk ez alól a teljes evangéliumi üzenet alól; ennek eredményeképpen nem elégedhetünk meg kevesebb élménnyel, vagy kevesebb elfogadásával (12. fejezet).

Az üdvösség különböző munkái, beleértve a megigazítást, a megújítást, és az örökbefogadást, mind megnyilvánulnak az életünkben, ha teljességében engedelmességek az evangéliumnak (13. fejezet). Az újjászületés élménye azonban csupán kezdete a keresztyén kapcsolatának Istennel; a későbbiekben folytatnia kell a hitben járást és szent életet kell élnie, elkülönülve a bűntől annak érdekében, hogy a jövőben örökkévaló üdvösségben lehessen része (Lásd Loretta és David Bernard *A szentség kutatása* c. könyvét).

Nem vetjük el azokat, akik nem élték át az újszövetségi élményt, de bátorítjuk őket arra, hogy részesedjenek mindabban, amit Isten készített el számukra. Ahelyett, hogy a „Kell-e nekem részesülni ebben az élményben?” elutasító kérdésénél időznének, azt a kérdést kell feltenniük: „Elnyerhető ez ma számomra?”, valamint azt, hogy „Meg akarja adni ezt Isten nekem?”. Az Istennek való élet nem szabad, hogy az üdvösség minimális követelményének kérdése legyen; ahelyett tevékenyen keresnünk kell, hogyan tehetnénk Isten kedvére minden lehetséges módon, és hogyan cselekedhetnénk az Ő tökéletes akaratát.

Megtapasztalásunknak és tanításunknak összhangban kell lennie a teljes biblikus, apostoli mintával; azok, akik úgy szolgálják Istent, hogy közben nem ezt a mintát követik, felelni fognak Isten előtt. Felelősségünk világos; annak alapján kell cselekednünk, amit igazságként felismertünk.

Az emberek gyakran felteszik a kérdést: „Ha nem részesülök az újszövetségi élményben, a pokolra fogok jutni?” Nem áll szándékunkban Isten szerepében tetszelegni, vagy bárki végső

üdvössége felől ítéletet mondani, saját meggyőződésünk alapján. De bemutathatjuk és be kell mutatnunk Isten Igéjét. Amikor Isten Igéjét elemezzük, arra a megállapításra jutunk, hogy Isten mindenkit az egyszerű evangéliumi üzenetnek való engedelmességre utasít. Péter szavai ma is igazsággal csengenek: „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszite a Szent Lélek ajándékát. Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akiket elhív magának az Úr, a mi Istenük” (Ap Csel 2,38-39).

Összefoglalva, őszintén bemutattuk mindazt, amit megértettünk a biblikus tanításból az újjászületéssel kapcsolatosan. Tanulmányunk célja volt, hogy minden téren megállapítsuk Isten Igéjének igazi üzenetét, és imádkoztunk azért, hogy az Ő Lelke világítsa meg számunkra Igéjét. Tanulmányunk megerősíti, hogy Jézus Krisztus engesztelő halála, eltemetése és feltámadása képezi az egyetlen és elegendő alapját üdvösségünknek, és hogy kegyelemből, az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által tartatunk meg. A kegyelmet akkor alkalmazzuk, és a hitünk akkor jut kifejeződésre, ha szívünkben engedelmeskedünk annak a tanításnak, melyet Isten Igéje tár elénk, és megtapasztaljuk a víztől és Lélektől való újjászületés élményét.